

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 11672

MAYN FRAYND'S FROY

Leo Tolstoy

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מייזן פריינד'ס פרויא.

א רעאליסטישע שילדערונג איבער איין מאַראַלישען מאַמענט.

פון

גראַף לעא טאלסטאָי.

בעאַרבייטעט פון

ד. מ. הערמאַלין.

פרייז, 10 סענט.

דרוק אונד פערלאַג פון

דיא היברו פאַבלישינג קאָמפאַני,

83-85-87 קאַנאַל סט., ניו יאָרק.

HEBREW PUBLISHING CO.,

83-85-87 Canal Street,

NEW YORK.

מין פריינד'ס פריי.

וואסילי ניקאלאיעוויטש האט שוין זייט צוויי יאהר פערלאָזען דיא נאטור־וויסענשאפטליכע אבטהייכונג פון דער פילאָזאָפֿישער פאקולטעט. ער האט בעענדיגט זיין שטודיום אונד נעקריענען דעם טיטעל „דאָקטאָר דער פילאָזאָפֿיע“ מיט גרויסער אויסצייכנונג. על־פֿיר־חשבון האט עס געהייסען, אז ער וויל זיך ערשט נעהמען צום שטודיום אונד אבגעבען זיין צייט פיר דער וויסענשאפט אונד פאָרשונג.

אָבער וויא ווייט איך האב איהם געקענט, איז ער ניט געווען דער מענש דאָפֿיר. ער איז געווען פון דער נאטור לעבשאפט, מונטער אונד צייטענווייז זעהר פֿרעהליך. אזעכע מענשען קענען נאָר לערנען דאמאלס, ווען קיין זאך שטערט זייא, אָבער וואסילי ניקאלאיעוויטש וואָלט ניט געקענט איבערשטעהען דעם נסיון פון שעהנע טיידלעך, א פֿרעהליכע געוועלשאפט אָדער זאָנסט א מונטערן אונד מערהאַלט.

ווען א מענש וויל האבען איין ערפאלג פון זיינע וויסענשאפטליכע שטודיען, מוז ער צו מאכען דיא אויגען פאר דער גאנצער וועלט; אַלעס דאָרף בייא איהם זיין טויט אונד ניט עקזיסטירען, אויסער זיינע ביכער אונד זיינע אינסטרומענטען. וואסילי ניקאלאיעוויטש איז געווען א גרויסער פֿריינד פון דעם לעבען אונד ער האט פֿעוואונדערט ניט נאָר דיא קונסט, זאָנדערן אירגענד א שעהנע זאך, האט איהם געקענט פֿעראינטערעסירען.

אם בעסטען ווען ער האט זיך גענומען שטודירען איבער דער נאטור פון מוראָשקעס, ביענען אָדער ים־חיה'לעך, האט ער דערזעהן זיין פֿידעל, וועלכען ער האט ארונטער געבאָפֿט, געלעגט א בלאט נאָמען פאר זיינע אויגען אונד אָנגעפאָנגען צו שפיעלען אזוי לאנג, ביז עס האט זיך איהם געקענט דאכטען, אז דיא גאנצע וועלט שווימט אין א ים מעלאָדיען.

צו דינער צייט, וואס וואסילי ניקאלאיעוויטש האט געהאט אזא טבע, האט ער געלעבט אין מאַסקווא, אין דער געוועלשאפט פון זיין דינער אַליאַשאָ. מיר פלעגען זיך זעהר אָפט צוזאמען קומען, אונד ווייל ער האט זעלטען גע־האט א פֿרייע שטונדע עפעס צו רעדען אונד בעשפּרעכען, אויסער זיין וויסענשאַפֿט

אונד פערנניגענען, האט ער בעשלעָסען, אז יעדען שבת אבענד זאָלען מיר צוזאמען פערברענגען. אין דיא איבריגע טעג פון דער וואָך, האט ער געמאָהן אַלעס וואס עס האט איהם בעסער געשמעקט.

אויסער מיר, האט ער אונטערדעסען געהאט נאך בעזוכער, אונד דיעזע זייגען מייסטענטהיילס געווען סטודענטען.

איך, נאַטירליך, בין אויך געווען א סטודענט, אונד זיך געזעהלט אונטער דיא אַנדערע בעזוכער, אָבער איך האב געמאַכט א שטיקעל אויסנאַהמע, ווייל מיר האבען זיך נאך פון פריהער געקענט, אונד מיר האבען אמאל צוזאמען פערבראַכט דיא גאַנצע וואַקאַנץ־צייט אויף א גוט.

מיר האבען איהם אלע געליעבט אונד געאַכטעט. דען ווען עס איז געקומען צו א רוהיגען מאָמענט עפעס צו פּעשפּרעכען, איז ער געווען ערנסט אונד אויפֿ־ריכטיג, אונד זיין שאַרפּער אורטהייל, וועלכער איז אויך געווען גערעכט, האט איהם געצויגט אַלס טיעפּוויניג גענוג אום מיר זאָלען זיך מעגען פּערלאָזען אויף דעם וואס ער זאגט.

דיעזער באַראַקטער, וועלכער איז, אין דער וואַהרהייט געשפּראַכען, א גרויסע זעלמענהייט אונטער אונז יונגע מענשען, האט מיך וועניגסטענס אזוי שטאַרק צו געצויגען צו איהם, אז איך האב איהם כמעט פּערגעטערט.

זאָלאַנג וויא מיר האבען נאָר אָנגעפּאַנגען א געשפּרעך, האט ער זיך ניט צוריק געשראַקען צו פּערהירען אַזעלכע פּראגען, וועלכע פּיעלע פון אונז וואָלטען בעסער אויסגעמיעדען. ערשטענס אויס פּאָליטישע אינטערעסען אונד צווייטענס, גלאט ווייל קיינער וואָלט ניט געוואגט צו קריטיקירען עפעס וואס עלטערע מענשען פון אונז, בעטראַכטען זייט דור דורות, פאר גוט אונד פּיין

וען וואַסילי ניקאָלאיעוויטש האט אויפגעבראַכען א געשפּרעך איבער דער געזעלשאַפט אונד איהר ארט לעבען, האט ער אימער געהאט דאַריבער עפעס צו זאגען, וואס האט אונז אלע איבערראַשט אונד ערשטויגט. אָבער נאך א רוהיגעס אונד איבערלענטעס נאכדענקען, האבען מיר געמוזט צו נעבען, אז ער האט רעכט.

עס איז דאס זעלבע אונגריק מיט אונזער גאַנצער געזעלשאַפט. מיר געוועהנען זיך צו אויף פּיעלע זאַכען צו זאגען, אז זייא זיינען גוט אונד וואויל, ווייל אַנדערע האבען אזוי בעהויפטעט. מיר פּערגעסען אָבער נאַכצוקלערען אויב דיא „אַנדערע“ האבען רעכט געהאט אָדער ניט. אונד כל־זמן מיר קומען ניט צו דיעזער שמופע אליין צו דענקען, אליין צו איבערלעגען, אונד ניט אקצעפּטירען אַלעס וואס עובר

במל'דיגע מענער אָדער אַלטע ווייבער בעט-אַכטען פאר עהרליך אונד שעה, גראד אזוי לאנג וועלען מיר זיך וויא דערשרעקען, ווען יעמאנד זאגט אַנדערש. מיר דערשרעקען זיך ניט, ווייל דיא נייע בעהויפטונג איז ניט וואהר, זאָנדרען, ווייל מיר זיינען צוגעוועהנט צו דעם אַלטען וויא דער שיכור צום בראַנפען.

וואַסילי האט געהאט א טבע אמאל זיך אויסצורעדען אזוי וויא קיין אַנדערער : וואָלט עס געטהאָן. אָבער דאס איז אימער געווען דערפאר, ווייל אין זיינע ערנסטע מאָמענטען, איז ער צו אַנדערע ניט געווען עהנליך.

אין א שבת אבענד, האבען מיר זיך אלע בייא איהם פּערזאָמעלט. מיר האבען געזעהלט א צוואַנציג פּערזאָנען. יעדער, וויא געוועהנליך, איז געווען א סטודענט, אונד כמעט אלע זיינען שוין פּערטיג געווען מיט זייער שטודיום. אונטער דיא לעצטע האבען זיך געפונען א פּאָר יונגע ערצטע אונד א יונגער פּראָפּעסאָר דער ליטעראַטור.

מיר האבען געטרונקען טהעע מיט לימענע אונד מיט קובען. מיר האבען גערויכט, געפלוידערט אונד זיך אונטערהאַלטען אזוי לאַנג, ביז מיר זיינען געקומען צו וויכטיגע לעבענס-פּראָגען.

אין דעם גרויסען צימער, איז עס אונטערדעסען געוואָרען זעהר הייס אונד שטיקענד פון דעם טאַבאַק-רויך.

אליאַשא, מיט א רויטעם העמד אונד א רויטע שירצע, מיט זיין רונדעס אונד פּערשוויצטעס געזיכט, האט דערלאַנגט זעהר פלייסיג טהעע, אונד אַכטונג געגעבען, אז יעדער זאָל זיין בעזאָרגט מיט דיעזער אויפּמונטערענדע משקה.

יעדער פון אונז האט זיך געשפּירט גאַנץ בעקוועם אונד אונגעשמערט אין דיא בענעהמונגען אונד שפּראַכע. עס איז אויך קיין צווייפעל געווען, אז אלע האבען זיך הערצליך אַטווירט אונד הנאה געהאט פון דער פּרעהליכער קאַמפּראַדענשאַפט.

איך בין געוועסען אויף דער סאַפּא, אויפגעקעפעלט מיין סטודענטען-אוינפאַרמע אונד שטילשווייגענד האב איך מיך צוגעהערט צום געשפּרעך. איך האב פּערשטאַנען, אז דער וואָרט אונד אידעען קאַמפּף וועט יעדעס מאל אינטערעסאַנטער ווערען אונד דאס האב איך לייעב געהאט ביז-צו-וואָהנען.

וואַסילי האט צוזאַמען בעענדיגט דיא אוניווערויטעט מיט דעם פּראָפּעסאָר אונד דיא ערצטע, אונד אזוי וויא זייא האבען אַלץ אויסגעזעהן זיינע גענגער, האט

ער זיך דערוואַרעמט אין זיינע דעפאַטען אונד האט אויסגעזעהן צו גרייכען דיא ערנסטע מאַמענטען, ווען זיינע ליפען האבען אויסגעשפּראַכען אידעען, וועלכע האבען אונז אימער איבערראַשט.

דער שטרייט מיט דיא ערצטע אונד דעם פּראָפּעסאָר, איז געוואָרען העפטיג, אונד דר. גאַרבונאָוו א יונגער אַרצט, האט וואַסיליין אלץ סעהר אויפ גערענט.

„ניין! ניין!“ האט וואַסילי געשריען, „מיינט ניט, אז דיא הויפט קראַנק הייטען זיינען פּוּכע לונגען, א פּערדערטעטע לעבער, איין אָבנערויסענע סילץ אָדער הערץ־קלאַפּען! דיא נאַנצע חכמה ליענט ניט אין אויסגלייכען א קרומען פּוס אונד“...

דער יונגער אַרצט האט איהם אונטערבראַכען.

„אַלואָ,“ האט גארבונאָוו אָנגעווענדעט, „קומט עס אויס, אז דיא נאַנצע מעדיצין מוּיג אויף כּפּרות?“

„אָט דאס איז דאס אונגליק,“ האט וואַסילי געענטפּערט, „וואס איהר ווילט ניט פּערשטעהן. דיא מעדיצין האט געוויס איהר גוטע זייט פיר דער מענשהייט, אָבער דיא מענשהייט דאַרף וויסען, אז זיא מוו זוכען הייל־מיטלען צו איהרע גע־פּעהרליכסטע קראַנקהייטען.“

„איז א פּוּלע לונג ניט גענוג געפּעהרליך?“ האט דער פּראָפּעסאָר פּון ליטע־ראַטור געפּרענט.

„דיא נאַנצע מענשהייט ליידעט ניט פּון קיין פּוּלע לונגען,“ האט וואַסילי אָנעפּאַנגען אין זיין ערנסטען טאָן, „אָבער עס זעהט אויס, אז דיא נאַנצע מענש־הייט ליידעט פּון נאך א געפּעהרליכערע קראַנקהייט.“

„אונד דיעזע קראַנקהייט איז?“ האט דער אַרצט געפּרענט.

„דיעזע קראַנקהייט, מיין פּריינד,“ האט וואַסילי געענטפּערט, „איז דיא שמוציגע תּאווה, וועלכע דיא מענשהייט זוכט צו פּערברייטען אונד איינגעוועהנען אונטער דיא מענשען, מיט קיין אַנדערן צוועק, אויסער צו בעטרייבען תּאווה, וועלכע איז דיא געפּעהרליכסטע קראַנקהייט.“

מיר האבען איהם אלע אָנגעקוקט. מאַנכער מיט איין אונגלייבליכען שמיכעל, איין אַנדערער שפּאַטיש אונד א טהייל גאַנץ ערנסט אונד שטיל, מיט דער ערוואַר־טונג, אז וואַסילי וועט באַלד דייטליכער ערקלערען זיינע געדאַנקען.

„דיא תּאווה,“ האט ער געזאגט, „איז א שרעקליכע קראַנקהייט אין אונזער געזעלשאַפּט, פּון וועלכער מיר מענשען ווילען קיין בעגריף האבען, זאָלאַנג זיא

פערשאפט אונז מאָמענטאלעס פערנניענען. דא איז אזוי אנשמעקענדיג, אז מיר
ליידען אלע פון איהר: דא יונגע לייט, דא פעהרייראמעטע, דא מיידלעך, דא
פרויען אונד אלעס וואס רופט זיך עטוואס ענטוויקעלטער מענש. איך, איהר,
יעדער פון אונז. שוין ניט רעדענדיג וואס מיר מאַכען זיך צום נאַר דורך איהר,
שוין ניט אַכטענדיג דארויף וואס מיר ליידען דא ביטערסטע שמערצען, שטערט
זיא אונזער פאָרטשריט, שקיידערט אונז אין אָבגורנד פון פערדאָרבענהייט אונד
שמעלט אונז ניעדריגער אַלס דא טהיערע.

„אונד וויפיעל ניבט עס אויף דער וועלט, וועלכע זעהן נאר ניט דא דונקלע
שאטענס פון איהר? מיר לאַכען זיך אויס, מיר פערשמיסען, מיר פערוואַרפען יעדע
אידעע וואס פיהרט אונז צו בעלייכטען דיעזען זומפף פון שמוטץ אונד אבשייליכ-
קייט. מיין נאָט! ווען אלעס זאָל אַרויס אין דער עפענטליכקייט, ווען מען זאָל
אויפריהרען דיעזען הויפען שמוטץ אונד יעדער מענש זאָל זיך אבשמעלען אונד דאס
בעטראַכטען, דאָן וואָרט ער זיך דערשראָקען.

„יא,“ האט וואַסיכי ווייטער געזאגט, „עס איז קיין צווייפעל, אז מיר וואָלטען
זיך נאר ניט דערקענט; מיר וואָלטען בעדארפט צו דעקען אונזערע געזיכטער פאַר
חרפה אונד זיך שעהמען איינער פאַר'ן צווייטען. אָבער מיר טהון דאס ניט; מיר
ווענדען אָן אלע מעגליכקייטען אלעס צו פערדעקען אונד פערשטיקען, אונד דערמיט
אויף פערמעהרען אונזערע קראַנקהייטען, פערברעכען אונד פערדערבען.

„דא תאווה!“ האט וואַסילי פלוזלינג אויסגעשריען, „איז דא שוידעהאפטע
קראַנקהייט! זיא צערשטערט אונזערע ערעלסטע אונד שענסטע געדאַנקען; זיא
ברעכט אונזער גייסט; צערשמעטערט אונזער קערפער, אונד, ווען מיר האבען נאָר
דיא געלענענהייט זיא צו בעטרייבען אויף דער העכסטער שטופע, דאָן גראבען מיר
אין דערזעכער צייט, פאַר אונז אליין א קבר.

„פון קינדווייז אויף ווערען מיר פערצערטעלט אונד פערדאָרבען; מען ווייזט
אונז מיט הינטערוויילעכס סמנים, וויא אזוי מיר דארפען זיך פאַרבערייטען זיא צו
שמודירען, אונד מיר ערפאָהרען באַלד, אז נאָר דא תאווה איז אונזער ציעל אין
לעבען, וועהרענד אלעס אַנדערע, איז נאָר א געבענזאָך.

„איהר דארפט מיך ניט אָנקוקען אזוי ערשטוינט אונד עפענען אייערע אויגען
אזוי פערוואַנדערט — זאגט מיר דעם אַמת: ווער פון איך וויל הייראַטהען א
פריד-בלויז דאַפיר אום צו ברענגען קינדער אויף דער וועלט? ניעמאַנד, ניעמאַנד!
איהר אלע בעטראַכט זיך פריהער דאס געזיכט, דעם קערפער אונד אַלעס וואס
ליעגט אין א פרוי אום צו ערוועקען דא תאווה. ווען קינדער קומען, דאָן זייט איהר

האלבוועגס צופריערען; ווען קינדער קומען מעהר וויא איהר האט ערווארטעט, דאן פיהלט איהר זיך אונגליקליך — אלעס וואס איהר זוכט איז, דיא תאוה! אונד טאקע דערפאר אליין, פערנעסען מיר זיך נאר אין נאנצען אין התונה האבען צום צוועק פון קינדער האבען, זאָנדערן מיר זוכען נאָר צו ענטוויקלען דיא לוסט נאָר צום צוועק פון שמוץ אליין. דאס איז שרעקליך, שוידערהאפט!

מיד האבען איהם אקע געלאָזען אויסרעדען אונד איהם ניט אונטערבראָכען, ווייל מיר האבען איהם שוין געקענט אין דיעזער בעציהונג, אז ער האט געמוזט ארויס זאגען אין אזעלכע טאָמענטען אלעס וואס עס לענט איהם אויף'ן הערצען.

„אונד דיא פרויען,“ האט ער פלוצלינג ווייטער געזאגט, „מיינט איהר, אז זייא זיינען בעסער? אָבער, ענטשודיגט מיר, איך דענק, אז איך האב שוין צו פיעל געפלוידערט.“

ער האט בייא דיעזע ווערטער זיך אָבגעווישט מיט ויין ווייסע האנד טיכעל זיין הויכען אונד פערשוויטצטען שטערען. דאן האט ער זיך צוריק געזעצט געמיטהליך אויף זיין שמוהל אונד זיך פעררויכט דיא פערלאָשענע צינארעטע.

„דאס אלעס איז דיא ריינע וואהרהייט!“ האט אויסגערופען א סטודענט איבערצייגט פון וואסילי'ס ווערטער.

„וואס?“ האט וואסילי ניקאָלאָיעוויטש געפרעגט.

„דאס וואס איהר האט געזאגט.“

„יא, יא, פאָזיטיוו!“ האט איין אנדערער סטודענט איינגעשטימט.

„איך בין מודה, אז ער האט רעכט,“ האט דער פראָפעסאָר דער ליטעראַטור געזאגט. „אָבער אזוי צו פערדאָמען יעדען איינעם, וויא וואסילי ניקאָלאָיעוויטש טהוט, איז אונרעכט. יא, דיא תאוה איז אין פיעלע בעציהונגען זעהר שעדליך — איך מיין נאָטירליך דיא איבערפליסיגע תאוה — אָבער מען דארף ניט פערנעסען, אז דיא ערציהונג אונד געזעלשאַפטליכער פערקעהר...“

„געוויס, געוויס,“ האט איהם וואסילי אונטערבראָכען, „דאס דארף מען אויך ניט פערנעסען. עס איז טאָקי א הויפטזאך וואס מען מוז גערענקען. דיא ערציהונג אונד דער געזעלשאַפטליכער פערקעהר, האבען דערמיט זעהר פיעל צו טהאָן. אָבער ווער זאגט אייך דען, אז דיעזע ערציהונג אונד געזעלשאַפטליכער פערקעהר מוען אזוי זיין? דענקט איהר, אז עס איז ניט מעגליך צו וועקסלען דיא צושטענדען? אונד, מיינט איהר, אז א מענש דארף טאָקי אזוי שוואַך זיין אום

דך נאכצוגעבען אלעס וואס ער האט געזעהן פון אנדערע? מיין פאטער, מיין מוטער, מיין אָנקעל אָדער אנדערע גוטע פריינד, האבען געקענט זיין גאנץ אנשטענדיגע מענטשן אין זייער גראד, אָבער ווען איך זעה איין, אז זייערע מעשים זיינען ניט קיין ריכטיגע, דאן דארף איך ניט זיין אזוי שוואַך אום וויא נאכצוטאָנען. ניין, איך מוז זיין פעסט ענטשלאָסען אומצרווענדען דעם גאנג פון מיין לעבען אויף א גאנץ אנדערן וועג, וועלכער פיהרט ניט אהין וואו עס ליגעט פערדערפען. אָבער דאס אונגליק איז, דאס ווען מיר פערשטעהען שוין אפילו, איז דיא געוואָנהייט פיעל שטארקער אלס אונזער איבערצייגטער וויללען אונד מיר פאלען וויא פייגלינגע (טרוסען) צום מינדעסטען נסיון. איז עס ניט מערסווירדיג, מיינע העררען, וויא מיר קענען ניט קוקען אויף א זעהנעס פרויענציימער מיט אנדערע געדאנקען, אויסער צו קלערען, אז זיא איז גוט פיר אונזער בעסטיאלישען גענוס? אָט דאָ לעגט דער תהום פון פערדאָרבענהייט. דאָ לעגט אונזער אבשייליכע שוואַכקייט, וועלכע פיהרט אונז שנעל צום גייסטיגען טויט.

„מיין גאָט!“ האט וואסיקי פלוצלינג אויסגעשריען, „פאַר מיינע אויגען ער־שיינט יעמאָט דאס בילד פון מיינעם א גוטען בעקאָנטען; ער איז אויך געווען אזא אונגליקליכער. אָבער, נאך אונגליקליכער וויא זיעלע אנדערע, ווייל ער האט מעהר געלעגענהאט געהאט זיין געוואָנהייט אויסצואַיבען. איך האב איהם געקענט בלויז צווייא מאָנאַט, אונד דאן איז ער געשטאָרבן פאַר מיינע אויגען. ניט א גייסטיגען טויט, זאָנדערן א קערפערליכען טויט. גייסטיג איז ער שוין לאנג געווען טויט. ער האט ווירקליך פאָלקאָמען פאָרגעשטעלט מיין ארבעט וואס איך האב איך ביז יעמאָט געשילדערט, אונד ער קען דיענען אלס א סרטייענעס ביישפיעל. אָבער, אין דער זעלבער צייט מוז איך בעמערקען, אז אין דער מינעסטער פערדאָרבענהייט, רוחט נאך אימער אין דעם מענטשן א קליינע ספרות פון אנשטאנד — מען דארף נאָר דיעזע בעריהרען, אונד דיא האַרטאָניע פון דער זעלע גיבט ארויס אזעלכע טענער, וועלכע פערטריבען דיא פינסטערע אונד אבשייליכע בעסטיאליטעט.“

וואסיקי ניקאָלאַעוויטש איז געבליבען שטיל. אונד, אָדער מיך וועגניסטענס, האט עס געשוידערט הערענדיג דיעזע ווערטער. מיר זיינען אלע אונטערדעסען פעראינמערעסירט געוואָרען מיט דער געשיגטע פון זיין בעקאָנטען, אונד יעדער איז געווען גיינעריג צו הערען וואס עס האט פאָסירט.

„וואס איז געשעהען מיט אייער בעקאָנטען?“ האט א סטודענט געבען מיר געפרעגט אונעדולדיג. „וועט איהר אויב דערזעהלען?“

„מיין בעקאָנטער אונגליקליכער,“ האט וואסיקי געענטפערט ווערענדיג זעהר

ר'היני, "איז אויך געווען א סטודענט אונד ער איז געשטארבען פון דער שווינדוכט. אין דער וואהרהייט געשפראכען אָבער, איז ער נראדע ניט געשטארבען פון דער שווינדוכט, זאָגנדרען פון דער אונגאַטירליכער תּאווה, וועלכע האט פריהער געטויטעט זיין גייסט אונד דאָן אויך געפאָרדערט זיין קערפער, נראדע דורך שווינדוכט. אפילו לויט נאך דער לעהרע פון דער מעדיצין, קומט דיא שווינדוכט צו מענשען, וועלכע זיינען אָבגעשוואכט אזוי שטארק, אז זייא קענען ניט ווידערשטעהען דיא באַסטערען פון שווינדוכט. ענטשולדיגט מיר, טארבונגאָוו, האט וואַסילי געזאגט זיך ווענדענדיג צום אַרצט, "איך מיינ ניט חלילה צו בעיידידען אייער פּראָפּעסיאָן, אין געגענטהייל, ווען נעטהייט, אקצעפּטיר אויך אויך עפעס פון דער מעדיצין."

"אָה, וואַסילי, איהר זייט ענטשולדיגט," האט דער אַרצט געענטפערט לאַכענדיג.

טאַרבונגאָוו האט דערווייל ארויס גענומען א זילבערנע פּושקע פון דער קעשענע, פון וואָנען ער האט ארויס געצויגען א סיגאַרעטע, פּררויכערט, אונד זיך פּערטיג געמאַכט צו הערען וואַסילי'ן רעדען, וועלכער איז ערנסטער געוואָרען פון סעקונדע צו סעקונדע.

"אָבער ערצעהל'ט אונז דיא געשיכטע," האט דער סטודענט וויעדער געזאגט זעהר אונגעדולדיג.

"ריכטיג, וואַסילי," האט טארבונגאָוו בעמערקט ארויס לאָזענדיג בלויען רויף פון זיין מויל, "איהר האט מיר שוין אמאל עפעס געזאגט פון איהם, אונד, לויט וויא אויך פערשטעה, איז עס איין אינטערעסאַנטע געשיכטע."

"איך האב מיך מיט איהם צוזאמען געטראָפּען," האט וואַסילי ניקאַלאיעוויטש אָנגעפאַנגען, "בייא מיינעם א קאָלעגע, מיט וועלכען ער האט געוואָהנט צוזאמען, דאמאלס איז ער שוין געשטאנען מיט איין פּוס אין קבר. ער איז געווען מאנער, בלאַס אונד זיין ברוסט איז געווען איינגעפאַללען וויא דער פאלק איז מיט יעדען שווינדוכטיגען. זיינע גרויסע אונד בלויע אויגען, האבען איבער מיר אונטערדעסען געמאַכט א געמישטען איינדרוק גלייך בייא אונזער ערשטער בעקאַנטשאפט. אויך האב געשפירט, אז אויך האב צו איהם ערשטענס א גרויסע גייגונג אונד אויך איין אונבעשרייבליכעם מיטלייד. דיעזעס געפיהל וועל אויך ניט פּערנעסען, בלויז אויך וועל לעבען.

"צו יענער צייט איז איהם ערנער געווארען פון שטונדע צו שטונדע. יעדע האָפּנונג פון רעטונג איז געווען פּערשוואונדען. דיא ערצטע האבען איהם געזאגט -

אונד ער אליין האט עס אויך געוואוסט - אז פון זיינע ביידע לונגען איז שוין כמעט גאר ניט געבליבען. ער האט בייא מיר אויסגעזעהן וויא א פערדורטהילמער צום טויט, וועלכען מען דערמאָהנט יעדען אויגענבליק, אז אָס מוז ער שטארבען. ער פלעגט ארום געהן איבער זיין צימער הין אונד צוריק, אונד אויף זיין געזיכט איז געלעגען א וועלט מיט וועהמוטה אונד נאכדענקען. ער האט ניט גערעדט פיעל, זיך ניט בעקלאגט, אונד נאָר געדולדיג ערוואַרטעט דעם טויט.

„אין דיא לעטצטע פאאר טעג אָבער, פאר זיין טויט, איבערהויפט אבער, האט ער זעהר פיעל געשפּראָכען. ער איז געווען א ליידענשאפטליכער אונד עמפּינדליכער מענש, וועלכער האט געקענט אויפגערעגט ווערען פון דער מינדעסטער קלייניגקייט, אבער ער איז געווען א העלד אין צוריק האלטען זיינע געפיהלע, זיין ניט ארויס צו צייגען עפענטליך. איך האב אָבער גענוג געלעזען אויף זיין געזיכט, אין דעם טאָג פון זיינע ווערטער. אונד זיין גערוועזע בעגעהמונג, וועלכע האבען אין מיר אַרויס גערופען אַזוי פיעל מיטלייד, אז איך האב געמוסט אָבוענדען מיין געזיכט פון איהם אונד וויינען.

„איך האב איהם, אין דער קורצער צייט פון אונזער בעקאנטשאפט, אַזוי ליעב געוואונען, גלייך וויא ער וואָלט געווען מייער א ליבליכער ברודער. ווען איך האב געקענט, האב איך אומגעווענדעט דאס געשפרעך איבער וועלטליכע זאַכען, אום איהם צו מאַכען פּערגעסען אויף א קורצער צייט אן זיין טרויעריגעם שיקזאַל. אונד דאס איז מיר אָפט געלונגען, דען ער איז געווען נייטעריג צו בעשפרעכען אינטערעסאַנטע פּראָגען, אונד, אין זאָלכע געשפרעכע, האבען מיר כמעט אימער איינ געשטימט.

„ער האט מיר דערזעהלט דיא נאַנצע געשיכטע פון זיין לעבען. ער האט פאר מיר אבגעשיידערט אלעס וואס האט מיט איהם פאַסירט ביז דאמאלס, אונד דערזעהלט גאַנץ גענוי, איבער דיא קוואַלען אונד מאַרטערניסע וואס ער האט געהאט איבערצושטעהן ווען ער האט געמוסט אויפגעהמען דאס לעבען וויא עס איז אונד וויא אַזוי זיין געוויסען האט דאָגעגען פּראָטעסטירט. יא, דער אונגליקליכער איז געווען איינער פון דייעזע מענשען, וועלכער האט געפיהלט, (טראָטץ דער איינשטימונג פון דיא זאָגענענאנטע מאַראַל־מענשען, אז מיר פיהרען זיך גאַנץ ריכטיג), דאס דיא געזעלשאַפט טהוט ניט אלעס וויא עס בעדאַרף צו זיין. אין זאָבן מאַמענטען, האב איך איהם אויך ענטדעקט אַפּענהערציג טיינע אידעען, אונד איך האב מיט איהם איינגעשטימט.

ער האט מיר געזאגט, אז ער האט אויפגעשרייעבן א קליינעם בוך איבער
 טאנכע וויכטיגע פאסירונגען אין זיין לעבען, אונד טראָמץ דעם וואס ער איז געווען
 אזוי שוואַך, האט ער מיר געבעטען איך זאָל דאס הערען, וויא ער וועט עס פאָר
 לעזען. עס איז קיין צווייפעל, אז אין דיעזער ערצעהלונג, ווערט זיין כאַראַקטער
 אַזעלכעס געשיכערט. ווילט איהר איך זאָל עס אייך פאָרלעזען? אויב עס
 וועט אייך אינטערעסירען, קענט איהר עס הערען. מיך, וועניגסטענס, האט עס
 זעהר פּעראַינטערעסירט."

"לעזט עס פאָר! לעזט עס פאָר!" האבען מיר אלע געזאגט איינשטימיג.
 "אין גענענטהייך, ווען עס האט אייך פּעראַינטערעסירט, וועט עס אונז אויך ניט
 מינדער אינטערעסירען."

וואַסילי ניקאָלאָיעוויטש איז צוגעגאנגען צו זיין שרייבטיש, אַרויס גענומען א
 בלויזע פּאַקעט, איז וועלכען עס זיינען געלענען איינגעוויקעלט דיא כתבים פון זיין
 מויטען פריינד. ער האט זיך אוועק געזעצט ביים טיש אונד זיך פּערמיג געמאכט
 פאָרצולעזען.

"זעהט איהר," האט ער געזאגט, אלס ער האט געעפענט דיא פּאַפירען אונד
 זיאַ צוגעטראגען צו זיינע קורצוויכטיגע אויגען, "עס איז, נאך מיין מיינונג, ניט זעהר
 קינסטלעריש אויפגעשריבען, אָבער דערפאָר, ענטהאלטעט עס איין איינפאַכע,
 וואַהרע אונד אויפריכטיגע שילדערונג. אויפריכטיקייט, מיינע הערען, פון סאַ
 וואס פאר א קוועללע עס קומט, רעגט אונז אן צום דענקען אונד ווירקט אויף
 אונזערע פּערשלאָפענע נשמות. מיר זעהן פאר אונז ערשיינען בילדער, אָבוואַהל
 שוין בעקאנט פון פריהער, אָבער זיאַ מאכען אונז אויף אזוי ווייט אויפֿ
 מערהאָם, אז מיר מוזען זיך אָבשטעלען פון צווישען דעם לעבענס-גערויש אונד
 טראַכטען."

"מיר טראַכטען אונד מיר שטודירען דיעזע בילדער מיט אָפענע אויגען אונד
 מיר ציהען דערפון רעזולטאַטען. איך האָף, אז דאס וועט אייך ניט לאַנג
 וויילען."

וואַסילי ניקאָלאָיעוויטש האט אָנגעפאנגען צו לעזען, אונד יעדער איינער
 פון אונז האט באַלד פּערשלונגען יעדעס וואָרט מיט געשפּאַנטער איינ
 מערעסע.

דעם סטודענטי'ס ערצעהלונג

1.

איך האב דאמאלס געוואָהנט אליין אין מאַססוּז, וויא פיעלע אנדערע סטודענטען פון מיין פאך. איך האב געהאט א ביליגעס מעביליטיעס צימער, בעד זוכט דיא אוניווערזיטעט אונד גענאנגען הערען פאָרזעזונגען. איך פלעג מיך צוזאמען קומען מיט מיינע קאלעגען, דיא אנדערע סטודענטען, געשפראַכען, געפלוידערט, בעזוכט דאס טעהאטער, געטרונקען ניט זעלטען א שנעפסעל, אונד, מיט אייגעס וואָרט, איך האב געלעבט וויא א וואָהרער סטודענט.

דאָכט זיך, אַז אזא לעבען איז גאָנץ אינטערעסאַנט אונד ענטהאַלט אין זיך גענוג זייערענגונג, אום מען זאָל ניט וויסען וויא דיא צייט פערשווינדערט; אָבער מיט מיר איז עס אנדערש געווען. איך האב געבענקט נאך עפעס, אונד מיין הערץ האט געצויגען נאך אנדערע זאכען. עס איז מיר געווען, אונגעפעהר, גלייך וויא איך האב פערשטאַנען, אַז מיר פעהקט עפעס, נאָר איך האב ניט געוואוסט וואס.

מיט דער צייט איז עס אזוי ווייט געקומען, אַז קיין זאך האט מיך מעהר ניט אַפּוירט, קיין אונטערהאַלט האט מיך אינטערעסירט, אונד איך האב פערבראַכט איין מאָג נאָרן צווייטען אויף איין אָרט, אונגערוועקסטעלם.

מיר האט זיך געדאַכט, אַז איך לעב אין א געפענגניס, וואו איך מוז אויפֿ שטעהען אין דער פריה, עסען, טהון מיין אַרבייט, געהן וואו מען שיקט מיך, אונד דאן וויעדער צוריק קעהרען צו בעם. אַזא אַרט לעבען איז מיר נמאס גען וואָרען.

איך האב פראָפירט מעהרערע מאל צו אונטערזוכען דיא אורזאכע פון מיין מרויעריגער איינזאַמקייט. אמאל האט זיך מיר געדאַכט, אַז עס איז דערפאַר, ווייל דאס שמעדטישע לעבען האט זיך מיר צוגעגעסען; איין אנדער מאל האב איך געקלערט, אַז מיר פעהלט דיא בעווענונג אויף דיא פעלדער, אין דער פרייער נאַטור. וויא דיא זאך איז, איך בין געווען אזוי איינזאַם בין צור פער צווייפלונג.

דאס האט מיך ניט נאָר בעטריבט אין געמיטה, זאָנדערן עס האט אויך געשוואכט מיין קערפער, אונד איך האב געפיהלט א שוואַכקייט איבער יעדעס גליעד קומענדיג איבער מיר פון מאָג צו מאָג.

אָבער דאס בעטריעכטע געמיטה האט געמאַכט גרויסע פּאַרטשרימע, אונד
 וועהרענד מיינע מרה-שחורה'דיגע שמונדען, האב איך פּערלירען יעדע פּערניפטיגע
 איבערלענונג אלס מענש, אונד מיך געשפּירט פּוּחיג צו דיא גרעסטע פּער-
 ברעכען.

מעהרערע מאל האט עס פּאַסירט, וואס איך האב בעשלאָסען, נאכדעם וויא
 איך בין אהיים געקומען פון דער אוניווערסיטעט, צו נעהמען א בוך אין האַנד, מיך
 פּערטיעפען אין דעם אונד פּערנעסען אן אלעמען. יא, מיינ ענטשלוס איז געווען א
 פּעססער, דאס בוך האב איך גענומען אין האַנד, געעפענט מיינע אויגען, אנגע-
 שטרענגט מיינ געהירן, געלעזען, אָבער איך האב נאר ניט געקענט פּערשמעהן. פּאר
 מיינע אויגען האט אויסגעזעהן אויפצושטייגען א דונקלער שאטען, אונד זוכענדיג
 דיא בוכשטאַבען, האט זיך מיר געדאַכט, אז אלע האפען זיך צונויפגעגאַסען אין
 גרויסע געלע פּלעקען - איך האב געמוזט שרעקליך גענעצען, דיא טרערען זיינען
 געלאָפּען פון דיא אויגען אונד איין אונגאַטירליכע מיעדקייט האט מיך ערנריפען
 אונד איך האב געוואָלט שלאָפען.

דאן האב איך מיך געלעגט אויפ'ן בעט, צופריעדען דערמיט וואס איך וועל
 פּערשלאָפען דיא מרה-שחורה'דיגע צייט. אָבער דער שלאָף איז ניט געקומען, אונד
 מיר האט עס אויסגעזעהן, אז אלעס שפּיעלט מיר אלס געננער, אפילו דיא נאַטור
 איז אויך מיינ געגענעריין. ווייל איך האב געוואָלט שלאָפען אום צו פּערנעסען
 אן אלעס, האט מיך דיא נאַטור געהאלטען וואָד, וויא א מערדער, ווערבער זעהט
 יאר זיך זיינע אָפּפּער, וואס לאָזען איהם ניט רוהען.

דער קאַפּ פּלעגט בייא מיר ווערען שווער וויא א קלאָטץ, דיא גליעדער
 זאַכטלאָז אונד יעדע גייסטיגע ענערגיע איז פּערשוואונדען.

ווען מען האט מיר אריין געפּראכט עסען, האב איך געוואָלט פּערשלינגען דיא
 גפּייזען וויא אין דיא אלטע גוטע צייטען, ווען איך האב אזוי הנאה געהאט פון א
 יםאג. יא, דעם ווילען האב איך געהאט, נאָר דער אָפּעמיט האט מיר געפּעהכט.
 ען איך האב גענומען א ביסען אין מויה, האב איך געשפּירט דעם טעם
 אן נראָן.

- דאן בין איך ארויס אויף דער גאַס, מיט דעם בעשלוס, אז דער גערויש פון
 זאַסוואַ זאָל מיך צערשטרייען. איך האב אויך גערעכענט, אז א גוטער שפּאַציר,
 עט פּעראורזאכען וואס מיינ בלוט אין קערפּער וועט אָנהויבען בעסער צו צירקול-
 ירען, אונד איך וועל מיך פּיהלען אלס א מענש.

אָבער איך דיעזע אונטערנעהמונג האט נאך ניט געוויקט. איך בין געקומען אין דיא גרעסטע שטראסען, געגאנגען שנעל, מיך דערהיטצט, דאן געקוקט אויף דיא פארבייגעהער, אונד — איך האב ערבייקט דיא געזיכטער פון דיא שעהע פרויען. דאס האט באלד געוויקט אויף מיין פאנטאזיע, אונד געדאנקען, פינסטערע אונד שטירמישע, פולל מיט תאוה אונד אויפרענגונג, האבען דאס צירקולירענדע בלוט אונגאטירליך אויפגעברויט, אונד מיר פלעגט זיך דאכמען, אז אין מייע אדערן איז אריין פייער. יא, אויך איז אַזעלכע שפאציערען, האב איך ניט געקענט געפינען קיין שומץ פאר דער פערפאלגענדער מרהיטות.

איך בין געווען קראנק אין לייב אונד זעעלע. דאן האב איך ווידער גענומען דענקען פון וואנען דאס אַלעס קומט, אונד איך האב בעשלאָסען, אז וועהרענד דיא לעמצטע עטליכע יאָהר, וואס איך האב פריהער צוגעבראכט אין גימנאזיום אונד דאן אין דער אוניווערזיטעט, האט אַלעס פעראורזאכט. ניט האבען געניג לופט, ריכטיגע בעוועגונג, האט עס אָבגעשוואכט מיין קערפער. דאן איז מיר קלאר געדוואָרען, אז דיא אַרבייט וואס האט מיך בעשעפטיגט, רויכען, טהעאטער, וויין אונד בראנפֿען, זיינען געווען דער מלאך המות פון מיין זעעלע. הייפֿזעכליך אָבער האט מיין גייסט געטויטעט, דער אונגענשליכער אונד אונגאטירליכער אומגאנג מיט אַלערלייא פרויענצימער.

איך האב אָנגעהויבען וויא צו עפענען מייע אויגען אונד ארויס זעהען, אז מיין פערדאָרבענהייט איז געווען שרעקליך. איך האב מיך דערמאָהנט אן דיא צייטען, ווען איך האב אויפגעטריעבען דיא תאוה ביז צו איהר העכסטער שטופע, אונד געזוכט פרויענצימער פון אַלע ווינקלען, אום דיא תאוה ווייטער צו טרייבען אונד טרייבען ביז איך בין געפאלען פערמאטערט. אָט דאס, האב איך מיר געמראַכט, איז דיא אורזאכע פון מיין גייסטיגער שטערונג.

אין זאָלכע מאָמענטען האט מיך עראינערט דאס לעבען פון אַנדערע סטודענטען, וועלכע האבען זיך אויף אזוי אויפגעפיהרט וויא איך אונד איך האב בייגעזאָהנט זייער סוף. איך האב מיך דערמאָהנט אן איינעם, וועלכער איז משׁע געוואָרען אונד האט געמוזט אָבגעשלאָסען ווערען אין איין איררעגאנשטאלט; אין אַנדערער, אין א מאָמענט פון פערצווייפלענדער מרהיטות, האט ער אריין געיאָגט א רעוואָלוער-קוגעל אין זיין קאפ; א דריטער, וועלכער איז פערבליעבען אין אונד זיילבאָרער אידיאָם. מיר איז קאלט געוואָרען אונד איך האב געשוידערט.

אונטערדעסען האט מיין לאַנגווייליגקייט געשמענען, מיין אונמוט האט געזאָקט אונד שרעקליכע בילדער פון ווילדע פאנטאזיען האבען מיך ניט געלאָזען

רהען. דאס לעבען איז פאר מיר געוואָרען עסעלהאפט, דיא עקזיסטענץ אונער
 טרענליך אונד איך האב געשפירט, אז מייע כוחות קאָוען זיך אויס.
 דאָך, האט זיך זעלמען יעמאנד געוואונדערט אויף מיין צושטאנד, אונד עס
 האט אויסגעזעהן, אז איך בין ניט קיין אויסגאחמע, ווייל פיעלע אנדערע סטודענטען
 האבען אויך אזוי אויסגעזעהען.

אַבער דיא נאטור, דער אַלמעכטיגער ארצט, האט באלד בעוועיען זיין ווירקונג.
 ויען איך האב מיך געשפירט אזוי אונגליקליך אונד אלעס האט מיך געעקעלט, האב
 איך מיך אויף א קורצער צייט צוריס געצויגען פון דער פערדאָרבנעהייט. ניט דערפאר
 ווייל איך האב געוואוסט, אז דאס איז מיר שעדליך, זאָנערען איינפאך, ווייל איך
 האב עס ניט געסענט ערטראגען. פרויען, רויכען אונד טרינקען, האב איך אויסגעדי
 מיערען אויף עטליכע טעג, אונד דאס האט אימער פעראורזאכט א בערוהיונג אין
 מיין נייסט אונד קערפער. דער אפעטיט פון עסען האט אָננעהויבען צוריק צו
 קעהרען; דיא פאנטאזיען זיינען שוואכער געוואָרען אונד פערלירען זייערע שרעקענס-
 בילדער; איך האב אָננעהויבען ביסלעכווייז צו שלאָפען, אונד דאָן האב איך
 געשפירט שטארקייט צוריק קעהרען.

זאָ שנעל אַבער וויא דאס נאטירליכע אונד רענעלמעסיגע לעבען האט זיין
 ווירקונג געמאכט, זאָ שנעל וויא איך האב אָננעהויבען צו שפירען דיא יוגענד־קראַפט
 צוריק קעהרען, איז אויך מיין אלמע געוואָהנהייט ערשיענען. דער אפעטיט פון עסען,
 האט אויך געבראכט אפעטיט צום רויכען, דאָן א גאָז וויין, א שנעפסעל, א בעזוף
 אין מהעאטער, אונד — בילדער פון פרויען זיינען ערשיענען.

וויא א שיכור וואס פערלירט זיין גאנצע קראפט דורך בעזויפענהייט אונד
 פאלט אריין אין א שמוטציגען זומפף, אזוי איז עס מיט מיר אויך געווען. איך האב
 פערנטסען אן אלעמען, אונד איך בין וויעדער געפאלען, וויסענדיג אין שמוץ אזוי
 לאנג, ביז דיא טרהישתירה אונד דער עקעל האבען צוריק געקעהרט.

אזוי האב איך פערבראכט מיין סטודענטען־לעבען, פאלענדיג אונד אויפ-
 היבענדיג זיך. אַבער, יעדער פאל האט אלץ מעהר אָבגעשוואכט דיא טראַפט פון
 אויפהויבען זיך, ביז איך בין געוואָרען א שברייכלי אונד איך האב מעהר ניט געוואוסט
 אויף וואס פאר א וועלט איך געה ארום.

אין א טאָג, אלס איך האב געוואנדערט איבער דער שטראסע אחיים, אָהן א
 שום געדאַנק אין קאפ וויא איין איריאָט, האב איך בעגענענט אויף דער גאַס איין
 אלמען פריינד פון מיין פאטער'ס הויז. ער איז געווען איין אלטער אונד ליעבער
 גאטער פריינד, אונד זיין נאמען איז געווען אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש.

אנפאנגס האב איך נאר ניט געקענט בעגרייפן דעם פריינד, אָבער אלס טייטש געדאָנקן האָבען אנגעפאָנגען צוריק צו קעהרען, האב איך מיך אזוי דערפרייט, אז איך האב געדריקט זיין האנד מיט מיין גאנצער קראַפֿט.

ווען ער האט מיך איינגעלאדען איך זאָל איהם בעגלייטען אין זיין האַטעל, וואו ער האט אָבערשטוינענע, האב איך דאס געסאָן מיט פּערנליענען.

איך האב דערווייך ערפּאָהרען, אז אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש איז געקומען נאָך מאַסקוואַ אויף אייניגע מענ אום עפּזנס איינצוקויפּען, אויך ערלעדיגען מאַנען געשאַפּטע. ער האט שוין געהאט אַלעס אָבערפּערטיגט אונד אויפ'ן אַנדערן טאָג, האט ער בעדאַרפֿט אַהיים פּאָהרען.

זיין גענונווארט האט מיך אויפגעלעבט אונד איך האב מיט איהם צו זאָמען פּערוויילט א פּאָאר שטונדען אונד מיט איהם גערעדט איבער פּער שיערענעס.

עס איז געווען א לאַנגע צייט זייט מיר האבען זיך ניט געזעהן, אונד ער איז געווען ניט וועניגער טרפרייט מיט מיר וויא איך. ער האט מיך אויסגעפרעגט איבער מיין לעבען, מיין שטודיום אונד אנדערע זאַכען, אויף וועלכען איך האב געענטפּערט אזוי פּיטל וויא איך האב פּערשטאַנען, אז עס פּאַסט.

נאָדערס האט ער מיר אָנגעפּאָנגען צו דערזעהקען איבער זיך אליין אונד זיין פּאַטיליע.

איך האב אויסגעהערט מיט ערשטוינען, אז ער האט ניט נאָר חתונה געהאַט, זאָדערן דאס ער האט שוין אויך קינדער.

איידער איך בין פּון איהם אוועק געגאַנגען, האב איך מיך ניט געקענט צוריק האַלטען איהם צו דערזעהלען איבער מיין מרהיטחורה.

„דוא קענט מיך געזונד מאַכען,“ האב איך געזאגט וויא אין שפּאַנס, „דוא אליין ביסט דאָך אזוי געזונד, אונד נאָר געבען דיר זיין, קען מען זיך שוין אויף אָננעהמען מיט געזונדהייט. וואס זאָל איך טהן?“

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, וועלכער האט מיך שוין ביז דאמאס בעפּראַכט געהר אויפּגעקראַמט, וואט וויעדער געוואַרפּען א דורכזוכענדע בליק אויף מיין געזיכט, אונד געענטפּערט מיטפּליידיג:

„יא, פריינד, דאס איז זעהר ניט גוט, אז מען איז קראַנק. דוא זעהסט אַרױס שרעקליך. עס שיינט, אז דוא זאָרנסט גאר ניט פאַר דין געזונדהייט. דוא מוזט זיך זעהען ערהאַלען, דאס לעבען אין שטאַרט, איז אַהע צווייפּעל, גוט זעהר גוט.“

אונד אונזער ערציהונג, דאס הייסט, דיא שלעכטע ערציהונג, האט דערמיט פיעל צו טהון. אָבער א מענש דאַרף ניט פערצווייפלען. מען מוז זיין א מאַן, פריינד! עס איז א פערברעכען זיך קראַנק צו מאַכען אונד זיך אַזוי אַבזאָזען וויא דוא ווייסט וואס, פּאָהר מיט מיר אויף מיין גוט. ער לינגט ניט ווייט פון דאנען. איבערמאָרגען זיינען מיר דאָרט. אויף מיין גוט וועסטו דיך ערהאַלען. דוא וועסט געהען אין פעלד, אין וואַלד, איבעראַל וואו עס בלאָזט א ריינע אונד פרישע לופט, אונד אַזוי וועסטו דיך ערהאַלען. דוא וועסט אויך סענען געהן אויף דער יאַנד. איך בין אפילו ניט קיין יענער, אָבער דאָך האב איך א גוטען יאַנד־הונד. דוא מוזט וואַהרשיינליך ליעב האבען דיא יאַנד? דאס שאדעט ניט, איבערהויפט יעמציט, ווען עס איז נעטהיג דוא זאָלסט זיין אויף'ן פרייען פעלד אַזוי פיעל וויא מעגליך. יא, יא, קום מיט מיר, דיא ריינע אונד פרישע נאַטור, וועט זיין דיין בעסטער דאָקטאָר אונד עס וועט דיך אויך קורירען."

זיין קרצע שילדערונג איז מיר געפעלען געוואָרען, אונד איך האב ניט נאָר געשפירט, אַז ער האט רעכט, זאָנדערן יעדעס וואָרט איבער דער נאַטור, האט מיך אַזוי אָנגעצויגען, אַז איך בין שוין נייגעריג געווען צו זיין אויף זיין גוט. אויף'ן לאַנד צו לעבען, געהן אויף דער יאַנד, איבער דיא גרינע פעלדער אונד בערג, צווישען דיא בוימער, איינאטהמען דיא העררליכע לופט, — דאס אלעס האט מיך בענייסטערט. איך האב איינגעזעהן, אַז דאָרט, אין דער שטילער אונד אייניג זאַמער געגענד, וועט קיינער ניט זיין וואס זאָל מיך אַרונטער פיהרען פון וועג, אונד דאָרט וועל איך קענען געהיילט ווערען גייסטיג אונד קערפערליך. איך האב שוין פריהער איינמאל דאריבער געדענקט, אַז איך זאָל אהיים פאָהרען, אָבער אונזער גוט איז געלעגען צו ווייט פון מאַסקוואַ. דיעזע געלעגענהייט האט מיר אויסגעזעהן נאך מעהר וויא געוואונשען.

איך האב פערשפּראַכען אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש מיט איהם צו פאָהרען אויף זיין גוט, דעם אַנדערן טאָג.

"דאס איז שעהן!" האט ער אויסגערופען ערפרייט פון מיין ענטשלוס. "דוא וועסט אויך דערווייל בעקאַנטשאַפט מאַכען מיט מיין פרוי. זיא אונד דיא קינדער, וועלען זיך זעהר פרייען דאריבער. איך האב א טאַכטער, טאַניאַ, וועלכע איז א וואונדערבאַרעם קינד. דוא וועסט ערשטוינט ווערען איבער איהר."

2.

איך קען זאגען, אז זייט איך געדענק מיך זעלבסט, האב איך אויך געקענט
אלעקסאנדער דימיטריעוויטש.

זיין נאמען איז געווען פערבונדען מיט פיעלע זיסע עראינערונגען פון מיין אונז-
שולדיגער קינדהייט. איך האב מיך עראינערט ווען ער האט מיט מיר געשפאסט אונד
געשטיפט אלס קינד אונד דא פערנאגענדהייט האט מיך אָנגעפיללט מיט פרייד
אונד פערנגיגען.

אלעקסאנדער דימיטריעוויטש איז געווען דער קוואטער פון מיין אינגערער
שוועסטער. אונד אלעקסאנדער דימיטריעוויטש איז זעהר אָפּט געגאנגען מיט מיין
פאטער אויף דער יאָגד, אונד צו נייאיהר, האט ער פאַר אונז אלע געבראכט
שעהנע פרעזענטען.

אין מיינער פאַנטאַזיע איז געווען פערבונדען אָנגענהעמע אונד שעהנע
מיט זיין נאמען. ער איז געווען כמעט אונזערער א שטוב'מעגש. קיין קינדער
האט ער ניט געהאט אונד זיין פרוי האבען מיר ניט געקענט. זיא האט געוואָהנט
אירגענדוואו אין א ווייטער גופעניע פון זירדוסלאַנד, אונד ער האט קיינמאל
איבער איהר ניט געשפראָכען. מיר האבען אָבער אונטערדעסען געוואוסט, אז זיא
איז אימער געווען קראַנק.

אין א מאָג איז ערשינען אַלעקסאנדער דימיטריעוויטש אין אונזער הויז זעהר
טרויעריג אונד בעטריעבט. מיר זיינען אלע געווען דאָריבער ערשטוינט, ווייל זיין
נאַטירליכע מונטערקייט איז קיינמאל ניט געשטערט געוואָרען. מיר האבען געד
וואוסט, אז מיט אַלעקסאנדער דימיטריעוויטש'עס ערשיינען, וועלען מיר האבען א
וויטץ, א שפּאַט, אונד אַלע וועלען לאַכען. אָבער אין דיעזען טאָג איז ער געווען
אונגעוועהנליך שמילל.

מיר זיינען אלע געווען נייגעריג צו וויסען וואס דאס בעדייטעט, אונד מיין
מוטער האט איהם בעדרונגען מיט פראַגען ער זאָל אונז זאגען וואס עס האט
פאַסירט. ער האט אונז דערזעהלט, אז זיין פרוי איז געשטאָרבען אונד ער איז
געבליבען אליין אין דער וועלט. דאן האבען אָנגעפאָנגען צו לויפּען דיא טרערען
פון זיינע נומע אויגען אונד מיר האבען מיטגעוויינט.

איך קען מיך נאך נאָנין גוט עראינערן אן יענער סצענע, ווייל מיר, דאס

הייסט דיא קינדער, זיינען געווען זעהר בעטריעבט דעם נאנצען טאָג אום אונזער פריינד דימיטריעוויטש.

נאכדעם האט ער אויפגעהערט אונז צו בעזוכען אזוי אָפט וויא פריהער, אָבער ער איז אונטערדעסען געבליעבען אונזער פריינד אונד מיר זיינע פריינד.

מיר, דאס הייסט דיא קינדער, האבען איהם גערופען „דוא“, טראָטץ דעם וואס ער איז געווען א טאן אונד מיר בלויז קינדער. עס איז וויא בעקאנט, אז געוואָהנהייט אונטער קינדער ווען זייא קומען אָפט אין בעריהרונג מיט איין עלטערע פערזאָן, אונד ווען מיר זיינען אונטערגעוואַקסען, האבען מיר זיך שוין ניט געקענט אָבגעוועהנען פון איהם רופען „דוא“.

ווען איך בין אַלט געוואָרען אַכטצעהן יאָהר, עראינער איך מיך, אז ער האט אונז בעזוכט, אונד איך האב איהם אנגעשפראָכען מיט „איהר“. ער האט מיך גערופען „גרויסער נאָר“ דערפאַר, אונד מיר געזאגט, ער וויל ניט איך זאָל איהם רופען אַנדערש וויא „דוא“. דאס איז אויך געווען דיא אורזאכע, ווען איך האב איהם פעגענענט אין מאָסקווא, אונד איהם ניט געאירצט.

אַלעקסאנדער דימיטריעוויטש איז געווען א מאַן פון א יאָהר פופציג, ווען זיין ערשטע פרוי איז איהם געשטאָרבען. ער איז אַלזאָ שוין ניט געווען קיין יונגער מאַן, אָבער זיין געזונדהייט איז געווען בעסער וויא בייא פיעלע אינגערע מענשען. דערצו האט איהם זיין מונטערקייט צוגעגעבען איין אינטערעסאַנטען יונגער-נייסט.

ער איז געווען עטוואס פעט, מיט א בייכעל; זיין קאָפ איז געווען בעדעקט מיט אייזען־גרויע האאר, אָבער זיין נאַנג אונד אויפטריוט, וויא אויך זיין פרישע פאַרבי אין געזוכט, האבען איהם פאָרנעשטעלט אַלס פיעל אינגער וויא ער איז געווען.

ווען ער איז געבליעבען איין אַלמן, האט ער זיך צוריק געצויגען אויף זיין גוט אונד געפונען איין אנגענעהמע בעשעפטיגונג אין דער לאַנד־ווירטהשאפט.

מיר האבען איהם א היבשע צייט ניט געזעהן אונד ניט געוואוסט גענוי וואס עס איז פון איהם געוואָרען. ער האט זיך אָבער אונטערדעסען בעקאנט געמאַכט מיט א יונגעס מעדעקען, מיט דעם נאמען לודמיראַ אייוואַנאָווא, אונד מיט איהר חתונה געהאט.

לודמיראַ אייוואַנאָווא האט ניט געקענט זאגען גענוי ווער איהרע עלטערן זיינען געווען, אַלעס וואס מען האט איבער איהר געוואוסט, איז אויך אַלעקסאנדער

דימיריעוויטש געווען בעקאנט. ארם קליינעס קינד איז לודמילא אויפגענומען גע-
וואָרען פון איין אַלטער גומס־בעזימערין אין זיין נאכבאַרשאפט, אונד דאָרט איז
זיא ערצויגען געוואָרען. אַלס דיא אַלטע פרוי איז געשטאָרבען, איז לודמילאַ
איבערגעבליבען אלײן אויף דער וועלט, אָהן א פאטער, אָהן א מוטער אונד אפילו
אָהן בעקאנטע.

איך האב ערפאָהרען, דאס ווען אַלעקסאַנדער דימיריעוויטש האט מיט איהר
געשלאָסען בעקאנטשאַפט, איז זיא געווען אזוי פערצווייפלט, דאס זיא האט
איינפאָד ערקלערט, אז זיא וואָלט זיך פערקויפט אפילו פאר א שקלאַפּין אַבי צו
האבען א היימאָת.

ווען אַלעקסאַנדער דימיריעוויטש האט זיא געפרעגט אויב זיא וואָלט מיט
איהם געהייראַטעט, איז זיא געווען אזוי איבערראשט פון גליק, אז זיא האט איהם
געוואָלט קושען דיא הענד אויס דאָנקבאַרקייט. ער האט איהר אונטערדעקען
נאכדער געגעבען געלענעהייטען, זיא וואָל דעם שידוך ניט אָננעהמען. ער האט
איהר געזייגט אנשמענדיגע פלעמצער, וואו זיא זאָל קענען אַנשמענדיג לעבען אונד
הייראַטען א מאן פון איהרע יאָהרען. אָבער זיא האט פון קיין זאָד געוואָלט
הערען. ער האט אַלזאָ מיט איהר געהייראַטעט.

צום ערשטען יאָהר נאך דער חתונה, האט איהם זיין פרוי געבוירען א
צוויילינג. אַלעקסאַנדער דימיריעוויטש איז געווען האלב וואהנזיניג פון גליק. ער
האט געלאַכט, געטאַנצט אונד ניט געהאט גענוג ווערטער וויא אויסצודריקען זיין
פרייד. דאן האט זיא געבוירען נאך א קינד.

ווען איך האב בעגעגענט אַלעקסאַנדער דימיריעוויטש אין מאַסקווא, איז עס
שוין געווען היבשע עטליכע יאָהר זייט איך האב איהם ניט געזעהן. איך האב נאָר
פירליך געקענט רעכענען איהם צו זעהן געעלטערט. אָבער איך האב געהאט א
טעות. ער האט פּאָזיטיוו אויסגעזעהן אינגער, וואס עס אנבעלאַנגט זיין מונטער
קייט, האט ער פּאָרנעשמעלט א שטימענדען 10-ייעהריגען אינגעל.

ער איז געווען גלאַט אָבעראַזירט אויף זיין געזיכט, געטראגען דיקע וואַנצעס
אונד פון זיינע אויגען האט אַרויס געשיינט גליק אונד צופריעדענהייט.

מיט צווייא טעג שפעטער נאך אונזער בעגעגנונג, זיינען מיר געווען אויף
זיין גוט, וועלכעס איז געלעגען אין א ווינקעל־געגענד, וואו פערשמופט אין שטילע
שוים דער נאָמור.

איך בין זאָפּאָרט בענייטערט געוואָרען מיט דער טרוימערישער אונד פּאָד
מישער שטילקייט אויף'ן לאַנד.

איך האב געהאט צווייא מאָנאַט צייט דאָרט צו פערברענגען, אונד ער בליקענדיג דיא העררליכע נאַטור, האט מיר באַנג געמאַכטן וואס איך וועל דאָרט ניט קענען פערבלייבען מעהר.

יעדענפאַרס האב איך בעשלאָסען איינצואוואַסחמען אזוי פיעל פרישע לופט, וויא מיינע שוואכע לונגען וועלען נאָר קענען אַריין געהמען.

עס איז געווען צום ענדע מאָנאַט אַקטאָבער. דאס וועטער איז געווען רוהיג אונד זעהר שעהן. אַלעס האט אויסגעזעהן זיך צו באַדען אין ליכט פון דיא זונענדיג שטראַהלען. דיא גרינע פעלדער, דיא געלבע וועלדער, דער בלויער הימעל, דער קלארער טייכעלע, דיא געבלומטע לאַנקעס — אַלעס האט אויסגעזעהן הערליך!

וויא מיר זיינען אריין אין זיין זויבערעס איינשטאַקניעס הויז, איז אונז זיין גאַנצע פאַמיליע ענטקעגען געקומען. יעדעס געזיכט האט געשטראַהלט מיט פרייד.

פון דעם עטפפאַנג אונד פון דעם געשרייא אונד אונבעשרייבליכע פרייד פון דיא קינדער, האב איך פערשטאַנען וואס פאַר א פאטער ער איז.

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט מיך פאַרגעשטעלט פאַר זיין פרוי. זיא האט מיר אויסגעזעהן זעהר שעהן.

„דאָ שטעל איך דיר פאַר,“ האט ער געזאגט צו זיין פרוי וויזענדיג אויף מיר, „דעם זעהן פון סעמען פעטראָוויטש, פון וועלכען איך האב דיר שוין אזוי פיעל מאל דערזעהלט. ער וויל זיך בייא אונז ערהאַלען. מיר וועלען אַלואַ דאַרפען איהם גוט פפלענען, איהם שיקען אויף דער יאַגד, אונד איהם אזוי לאנג האלטען בייא אונז, ביז זיין געזונד אונד מונטערקייט, וועלען צוריק קעהרען.“

„עס פרייט מיך זעהר, עס פרייט מיך זעהר,“ האט געזאגט לודמילאַ אינאָנאָונאַ.

זיא האט מיר דאָן געגעבען איהר האַנד, אונד איך האב בעמערקט וויא איהר געזיכט איז אַביסעל רויט געוואָרען.

עס האט ניט פיעל געדויערט אונד מיין אויפמערקזאַמקייט איז צוגעצויגען געוואָרען צו איהר פּענעהמונג. איהר שפּראַכע איז געווען נאָב, אָדער, אום זיך אַנדערש אויסצודריקען, אונגעשליפען, וויא בייא דיענסטימיידלעך.

איך האב אפילו געוואוסט אז אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש קומט אויך ניט אויס דיא הויכער אַריסטאָקראַטיע, אָבער דאָך האט ער געוואוסט וויא זיך צו

בענעהמען, אונד פון זיין פרוי האב איך ניס ערווארטעם אזא אונטערטוהעניגען
דיענערמאן.

מען האט מיר גלייך אָנגעצייגט א קליינעס בעזונדערעס צימער, וואס איז
געווען געבען אלעקסאנדער דימיטריעוויטשי'עס ארבייטסדיצטער. איך בין אויך באלד
בעזאָרט געוואָרען מיט יעדער קלייניגקייט.

איך האב מיך, פון דער ערשטער מינוט אן, געפיהלט זעהר בעקוועם, אונד,
זייענד אין אלעקסאנדער דימיטריעוויטשי'עס געזעלשאפט, הערענדיג זיין מונטערע
שטימע, האט זיך מיר געדאכט, אז מיין מרה'ישחורה פערשווינדעט מיט דיא אויגען
קוקענדיג.

איך האב געשפירט, אז דאָרט איז דער פלאטין, וואו איך וועל קענען צוריק
קריעגען געזונדהייט, אונד מיין ערהאלונג מוז קומען.

עפעס א מערקווירדיגעס געפיהל פון זיסער רוהע האט זיך פערברייטעט פון
מיין הערץ איבער מיין גאנצען קערפער, אונד, ווען איך בין געבליעבען אליין, האב
איך געוואַכט וויינען פאר גליק

3.

דיא נאָמור! הערליך אי דאס ווערק פון דער שעפפונג אונד ערהאבען
איז דאס לעבען אונטער דיא נאָמירליכע אונד ניס געקינסטעלטע אומ-
שמענדען.

דיא לופט פון דיא פעלדער, דיא ריינע זונענשמארהלען, דאס שפיעלען פון
דיא פייגעלעך אויף דיא פרייע בוימער אונד דאס מורמלען פון דעם טייכעלע געבען
שטיכען וואָלד — דאס איז וואס ציהט אונז אן מיט נאָמירליכקייט, ריינהייט אונד
וואַהרעס פערגייענען.

נאך א לעבען פון געשטיקטער שטאדמ'לופט, פון זאלאָנען-גערויש אונד
געפורטע חוה'ס טעכטער, האב איך מיך פלוצלינג היעדער געפונען אין נאָמ'ס
פרייער נאָטור וואו יעדע איינאמהמונג שטארקט דעם קערפער, לייטערט דיא גע-
דאנקען אונד מונטערט אויף דעם נייסט.

איך בין געצוואונגען געווען אָנצופאָנגען א רעגעלמעסיגעס אונד געזונדעס
לעבען.

ווא איך האב נאָר אויסגעטרונקען מיין גראז טהעע גאנץ פרייה, האב איך
ארויף געלענגט דיא ביקס אויף דיא אקסלען, אונד אין דער בעגלייטונג פון דעם

הנה, בין איד אוועק אויף דער יאגד פון פויגלען, וועלכע זיינען געווען אין גרויסע מאסען אין יענער געגענד.

א גרעדין גערוד פון בלומען אונד גראָז איז צופאַכט געוואָרען פון א לייכטען ווינטעלע, אונד איד האב מיך געשפירט אזוי גליקליך, אז מיר האט זיך געדאַכט, דאס מין האָרץ ווערט פעט אונד דיק.

אויפהויבענדיג מיינע אויגען צום טיעף־בלויען הימעל, האב איד פּערגעסען אן דער פּערדאָרבענהייט פון דער וועלט אונד איד האב מיך פּערלירען אין זיסע טרויסערייען פון וואַהרעס גליק.

דאָן האב איד בעמערקט בויערן געהען צו דער אַרבייט; זייערע מונטערע שטימען האבען אָפּגעקלונגען אין נאַטור'ס העררליכער לופט, אונד איד האב מיר געטראַכט, אז דאָ מענטשען וואס לעבען ניט מיט דער נאַטור, וויסען ניט דיא וואַהרע בעדייטונג פון לעבען.

אום דרייאַ אַוהר נאַכמיטאג, האב איד צוריק געקעהרט אהיים, גליקליך, צופריעדען אונד געשטאַרקט.

איד האב דאָן פּערבראַכט דעם גאַנצען נאַכמיטאג אין דער געוועלשאַפט פון אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש אונד זיין פאַמיליע.

וויא עס איז נאַכט געוואָרען, זיינען מיר אַרויס געגאַנגען צוזאַמען שפּאַצירען אויף דעם גרינעם גראָז, אונד אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט מיר געצייגט מיט פּערנענען דיא געביידען, שפּייכלער אונד פּערשיעדענע שטאַלען וואס האבען בע־לאַנגט צו זיין נומ. דאָן האבען מיר צוריק געקעהרט אין הויז, אונד מיר האבען פּערבראַכט דיא צייט אין שפּייזע צימער.

מיר האבען גערעדט איבער אַלעס מעגליכע וואס איז אונז געקומען אויף דיא געדאַנקען.

מיין אונמוטה איז געווען פּערשוואונדען, מיין אונגעדולד האט מיך פּערקאָזען, אונד איד האב געקענט הערען עטוועדער וויא איין אַנדערער לעזט עפעס, אָדער איד זעכסט האב געלעזען פיר דיא איבריגע. אמאל האב איד געשפּיעלט שאַך מיט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש'ן, אונד איד האב בעגריפען, אז דיא שוואַכזיניג קיים איז אוועק אונד דער אַלמער שאַרפּזיג האט צוריק געקעהרט.

לודמילאַ אוואַנאַוואַ בלעגט אונטערדעסען ענטוועדער זיטצען ביים מיט, אָדער שפּיעלען קלאַוויר אונד צו זינגען האלב־הויכע ראָמאַנצען.

צייטענוויז האב איד זיא בעגלייטעט ביים געזאַנג, ווייל איד האב ניט געדאַמט קיין שלעכטע שטימע.

בייא אזא צייט, האבען זיך דיא קינדער צוריק געצויגען מיט דזניאשא'ן, דאס קאמערמערדעקען, אין זייער צימער. דאן האבען זייא צוריק געקעהרט צום אבענד עסען.

דיא עלטערע קינדער, א צווילינג, א מיידעל מיט א אינגעל, ביידע בלאס אונד מאגער, זיינען געווען זעהר עהנליך צו זייער מוטער, אונד פאָרנעשטעלט טרירעריגע אונד אונאַננענהמע געזיכטער. דאס אינגסטע קינד, א מיידעלע וואס האט געהייסען טאַניאַ, איז אַלט געווען פלוזן 3 יאָהר. זיא איז געווען א קאָנ-טראַסט צו דיא עלטערע קינדער, אונד האט אַרויס גערופען איין ערשטויגען אונד בעוואונדערונג מיט איהר פייערדיגע שפראַך אונד מונטערקייט. אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, האט געליעבט טאַניאַ'ן, ליידענשאפטליך.

ער פלעגט זיא געהמען אויף דיא הענד, מיט איהר שטיפען, שפיעלען אונד זיך אונטערהאַלטען. מיט דיא אַנדערע קינדער וויעדער, האט ער זיך זעהר וועניג אָבגעגעבען.

טאַניאַ האט ניט נאָר אויסגעזעהן עהנליך צו איהר פאטער, זאָנדערן זיא האט איהם אויף געליעבט מעהר וויא דיא אַנדערע קינדער. זיא פלעג איהם אומ-אַרמען, גלעמען אונד קושען.

יעמציט, טאַניאַ, פלעגט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש צו איהר זאנען, „לאָמיר זעהן אויב דוא קענסט מיך כאַפען.“ — בייא דיעזע ווערטער האט ער אָנ-געהויבען צו לויפען איבער דעם צימער.

„באַלד, באַלד,“ האט טאַניאַ געענטפערט שנעל, אונד אנשטאט נאכצוויאָנען איהר פאטער, איז זיא לאַבענדיג אליין ענטלאָפען.
„אזוי נאר, דוא ענטלויפסט?“

„דוא קענסט מיך ניט כאַפען, ניין, ניין, דוא קענסט ניט,“ האט טאַניאַ גע-ענטפערט, אונד לויפענדיג אַרום מיט, האט זיא געפאַטשט מיט דיא הענטלעך אונד געשפרונגען וויא א יונג ציגעלע.

„אך, דוא קליין מיידעלע!“ פלעגט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש אויסשרייען, זיך אומווענדען, נאכלויפען טאַניאַ'ן, זיא כאַפען, געהמען אויף דיא הענד אונד איהר אויסקושען יעדעס גליעד.

„פאַפּאַ, פאַפּעלע, טאַמע, טאַמעלע!“ האט טאַניאַ געשריטן עטליכע מאל מיט איהר זימע שטימע אונד אויסשמרעקענדיג איהרע הענטלעך, האט זיא אומ-אַרמט דעם פאטער אונד נאך אמאל געשריטן לאַבענדיג: „טאַמעלע, טאַמעלע!“

טאניא איז געווען א רייצענדעס, שעהנעס אונד זעהר לעבעס קינד. איהר קלינגענדע שטימע האט אויסגעזעהן אַנצופיללען דאס הויז מיט דער אַנגעזעהמסטער מוזיק; איהרע שווארצע אויגעלעך, האבען געפינסעלט מיט טונטערקייט אונד גליק; איהרע געקרייזעלמע האאר אונד צארטעס קערפערלי, האבען אויך מיך ענטציקט.

יעדע בעווענונג פון איהר, איז געווען לעבליך, אונד אירגענד יעמאנד האט זיא געמוזט לעבען.

זיא האט זיך אויך שנעל צוגעוואָהנט צו מיר, אונד איך האב זיא געקענט געהמען אויף דיא הענד, זיך שפיעלען מיט איהר אונד פערברענגען דיא צייט אין איהר טונטערער אונד אונשולדיג גליקליכער געזעלשאפט, גראדע אזוי גוט וויא אַנדערע בעקאַנטע.

דאס גרעסטע פערגניגען האב איך געשפירט, ווען איך האב זיא געהערט רופען איהר פאטער.

„פאַפּאַ, פאַפעלע! טאַטע, טאַטעכע!“ וויא שעהן, וויא הערליך אונד וויא געטמליך דאס האט געקלונגען. קען אירגענד איין אינסטרומענט אין דער וועלט אַרויס ברענגען אועלכע טענער? ניין, אונטענדיך! אונד וויא גליקליך דער פאטער האט זיך בעדאַרפט שפירען דערבייא!

ווען ער איז געווען אין צימער, האט זיא זיך אימער געפונען נאָר נעבען איהר, אונד איהר קליינעס אָבער פעטעס הענטעל, האט אימער געגלעט זיינע באַקען אונד איהרע ליפּעלעך האבען געמורמעלט: „טאַטע, טאַטעלע!“ „פאַפעלע!“ נאך קלינגט אין מייע אויערן דיעזעס געטמליכע זיסע וואָרט.

ווען טאניא איז ניט געווען אין צימער, האט עס אויסגעזעהן, אז עס פעהלט עפעס; אונד ווען איהר שטימע האט זיך ניט געהערט, האט מען געקענט זיכער וויסען, אז זיא שלאָפט.

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט אויסגעזעהן זעהר גליקליך. נאכדעם ער האט אָבעלעבט פיעלע יאָהרען מיט א קראַנקער אונד קינדערלאָזער פרוי, האט ער זיך פּרובירט געזעהן אומרינגט מיט א געזונדער אונד גליקליכער פאַמיליע. ער האט געפיהלט אזוי פיעל גליס, פון וועלכען ער האט פריהער אפילו ניט געד חלום'ט.

זיין צווייטג האט ער אויך זעהר געליבט.

מאָנבע מאל, וועהרענד מיר פלענען זימצען ביים טיש, האב איך איהם געזעהען צוגעהן צו דיא עלטערע צווייא קינדער, זייא אומארמען אונד קושען (זייא זיינען אימער געזעסען איינס נעבען דאס אַנדערע) אונד צו זייא גערעדט ליעבענדע ווערטער.

אמאל האב איך איהם געהערט זאגען, אין א שטערצהאפמען טאָן, אז ער איז זעהר בעטריעכט דאָריבער, וואס זיינע עלטערע קינדער זיינען גיט אַזוי פּרעהליך אונד מונטער וויא טאָניא.

„פרעהליכקייט אונד מונטערקייט אין א קינד,“ האט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש וויטש בעמערקט, „איז א סימן פון פּאָלקאַמענער געזונדהייט אין גייסט אונד קערפער. אָבער אַלעס וועט נאך גוט ווערען — יא, עס מוז גוט ווערען, ווייל איך בין אַזוי גייליך!“

דיא צווייא עלטערע קינדער פלענען בייא אזא סצענע אנפאַנגען צו שטייכלען אונד זיך צורוקגען וויא דערשראָקענע שעפּלעך צוואַמען.

מעהר פון אַלעס אין דער וועלט, האט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש געליעבט זיין פרוי.

איך האב עס דאָן צום ערשטען מאל בייגעוואָהנט, וויא עס איז מעגליך א מענטש זאָל פּערנעטערן א צווייטען מענטשען. ער איז אימשטאַנדע געווען צו פּאַלען פאַר איהר אויף דיא קניעס אונד בעמען וויא צו א נאָט. אונד פיעללייכט האט ער עס אויך געטהאָן, ווען איך האב גיט געזעהן.

עס איז געווען א מערקווירדיגע אונד אונבעשרייבליכע ליעבע. זאָנאַר דער פּלאַטץ וואו זיא איז געזעסען, איז בייא איהם געווען טהייער אונד ליעב.

אזא ליעבע, זעלבסטפּערשמענדליך, איז אימשטאַנדע צו פּערשמענען דיא אויגען פון אירגענד א מענטשען אונד איבערהויפט אזא עהרליכען טאָן וויא אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש איז געווען.

ער האט גיט נאָר גיט געזעהען איהרע פּעהלער, זאָנדערן ער האט נאר גיט געוואַנט צו דענקען, אז עס איז מעגליך זיא זאָל האבען פּעהלער.

אין זיינע אויגען איז זיא געווען א מלאך'מע, א געמטין, דיא פּאָלקאַמענהייט זעלבסט.

איך קען מיר עראינערן וויא איך האב דאמאלס געשטוינט איבער אזא ברענענדער ליעבע. איך וואָלט עס מיר נאר קיינמאל גיט פּאַרנעשטעלט, אַז דיא ליעבע קען האבען אזא מאַכט, ביז איך וואָלט עס גיט אליין בייגעוואָהנט.

ער האט געשטודירט יעדען פון איהרע שרימע, ניט צום קריטיקירען, דאס איז איהם אפילו ניט איינגעפאלען, אָבער ער האט מורא געהט טאָמער טרעט זיא ארויף אויף עפעס וואס וועט איהר פּעראורזאכען אונאַנגענעהמעס. ער האט גע- בליקט מיט שרעקען אויף איהר געזיכט, ווען איהם האט זיך געדאַכט, אַז זיא איז בעזאָרנט.

יעדען פרייהימאָרגען פלעגט ער איהר זאגען אונגעפּעהר פּאָלגענדע ווערטער:

„געה אביסעל שפּאַצירען, מיין טייבעלע, דאס וועמער איז אַזוי שעהן אונד העררליך — געה, געה, מיין ליעבע, זאָנסט וועסטו וויעדער ניט קענען שלאָפען.“

צו מיט:

„עסס ניט קיין זויערקרויט, מיין טהייערע, איך האב מורא... נעכטען האסטו דיך בעקלאַנט, אַז דוא פיהלסט ניט גוט.“
אבענד:

דיא ביזט היינט אַזוי בלאַס, קינד; געה שכאַפען, געה איך בעט דיך, מהו מיר צוליעב, דוא ביסט מיעד.“
ווען אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט געזאגט דיעזע צערטליכע ווערטער, האט לודמילאַ'ס שמערען זיך אימער פּערקנייטשט אונד זיא האט גע- שווינען.

איך האב עס בעמערקט גאַנץ גוט, נאָר אַלעקסאַנדער האט נאָר ניט געזעהן. ער האט ניט בגריפען, אַז זיין אויסעראָרענטליכע ליעבע קען זיין פרוי אמאל בעלעסטיגען.

ווען זיא האט געשפּיעלט פּיאַנאָ אונד געזונגען, איז ער אימער ווילד געוואָרען פּון בענייסטערונג אונד ערשטוינען. ער פלעגט מיך אויפּטערקואַם מאַכען אויף דער ריינהייט פּון איהר שטימע, אויף דיא קונסטפּאָלע בעוועגונגען פּון איהרע פינגער, אונד אום איהם צו מאַכען פּערנטיגען, האב איך געמוזט איינשטימען. איבעריגעס, האט זיא ווירקליך ניט שלעכט געזונגען.

„זינג דיעזעס ליעד, מיין טהייערע,“ האט ער צו איהר געזאגט יעדען אבענד. „עס איז מיין ליעבלינגס ראָמאַנצעראַ — איך בעט דיך, זינג: „מיין ליעבער ענגעל אומאַרמע מיך.“ עס איז דאָך אַזוי העררליך אונד ערהאַבען!“

אונד כודמילאַ האט אָנגעפּאַנגען צו זינגען איהר מאַך'ס ליעבלינגס-ראָ- מאַנצעראַ.

"הער נאָר הער", האט ער צו מיר געזאגט אונד זיינע אויגען האבען גע' שטראַהלט מיט פערניגענען. "וויא געטמל'ך! וויא געפיהלפאָל אונד וויא ער האבען זיא זינגט!"

"יא, זיא האט ניט שלעכט געזונגען, אָבער פון געטמליך אונד ערהאבען, איז עס נאך זעהר ווייט געווען. אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, וויא איך האב שוין בעמערסט, האט אָבער קיין פעהלער געקענט געפינען אין זיין פרוי."

"אך, פריינד", האט ער דאָן געזאגט אימער אויפגערגמער מיט פערניגענען, "ווען דוא זאָלסט נאָר וויסען, בענרייפען אונד פערשמעהן וויא גוט, וויא רייצענד אונד טאלענטפאָל מיין פרוי איז! זאג מיר דעם אמת, איז מיין קודמלאַ ניט א בעריהמטע שעהנהייט?"

לודמילאַ איז ניט געווען מיאוס, אָבער אכט א שעהנהייט איז מיר אונגעגליך געווען איך זאָל זיא אנערקענען. וואס עס אנבעלאַנגט גוטסקייט, רייך אונד טאַלענט, האב איך אין איהר ניט געקענט ענטדעקען.

איך האב מיך בעמיהט צו זעהן אין מיין פריינד'ס פרוי דאס זעכטע וואס איהר טאָן האט געזעהן, אָבער מיט מיין בעסטען ווילען, איז עס מיר ניט מעגליך געווען.

זיינע ריהמערייען אונד לויב'געזאנגען, האבען מיין אויפמערסזאמקייט צונע- צויגען, איך זאָל זיא מעהר שטודירען. וואס מעהר איך האב אויף איהר געקוקט אונד וואס מעהר איך האב מיך צוגעהערט, האט זיך מיר אלץ געדאַכט, צו איך זעה אין איהר דיא נאַטור פון א קאַמץ.

זיא איז געווען פון מיטעלטעסיגער וואוקס אונד פעט אָבער ניט דיק. פון דעם ערשמען בליק האט זיא פאָרגעשטעלט א פרויענציטער פון רייך אונד לוסט. מיין אלטע אונד מיכמיגע ערפאָהרונג אונטער פערשיעדענע פרויען, האט מיך אין זיעזער בעציהונג ניט גענאַרט. איהר בוים איז געווען פול אונד שטאַרק ענטוויקעלט.

זיא אויגען האבען געהאט א מערקווירדיגען קאָליר — בליי אונד גרינגליך. זיין האבען אויף מיר געמאַכט א דאָפעלען איינדרוק. זיין האבען מיך דערמאַהנט אן אן קאַמץ אונד אויף אן א שלאנג וואס איך האב געזעהן דעם ערשמען טאג אויף דער יאָנד אין וואלד. דאָן איז אין זיעזע אויגען געלעגען א צווייזיטיגער אויסדרוק פון ביטער אונד בעזקייט. איהרע אויגען האבען מיך שטאַרק פעראינטיגט דערסירט אונד איך האב געזאָלט, דורך זיעזע זעלען'פענסטער — וויא טאַכטע

דיכטער רופען זיין — אריין קוקען אין איהר זעלע אונד בענרייפען וואס פאר א מין פרויענציימער זיא איז, אָבער עס איז מיר געווען אונטערגליך. דער אונזיבערער פליק האט געצייגט אויף אונפערשטענדליכעס.

איהר קאָפּ איז געווען בעוואַקסען מיט געדיכטע שעהנע רויטע האַר, פער-פלאַכטען אין לאַנגע צעפּ, וועלכע זיינען אַריבער געהאַנגען איבער איהרע שולטער.

זיא האט כמעט אימער געטראגען לויזע שוואַרצע קליידער, אין וועלכע זיא האט זיך בעוואויגען מיט דער גערוישלאָזיגקייט אונד לייכטהייט פון א קאַטץ.

ווען זיא האט מיט יעמאַנדען גערעדט פריינדליך, איז עס אונטערגליך געווען צו ערפאַהרען אויב זיא מיינט עס ערנסט אָדער ניט. אין דיעזער בעציהונג איז עס ניט געווען קיין אונטערשייד אויב זיא האט גערעדט מיט מיר, מיט איהר מאַן, מיט דער דיענסט אָדער מיט איהרע קינדער. עס איז געווען זעהר שווער צו אורטהיילען אויב זיא קען זיין א גוטע פריינדין, א גוטע פרוי, א גוטע ווירטהין אָדער א גוטע מוטער.

איבערהויפט האט זיך מיר פון אנפאַנג געשטעלט דיא פראַגע, אויב זיא קען זיין א גוטע פרוי. איך האב אין איהר בעמערקט דאס אונפערשטענדליכע וואס איין ערפאַהרענער מאַן זעהט אין א פרויענציימער, בענרייפט אָבער ער קען עס ניט ערקלערען. איך האב מיך אויך בעמיהט אויסצוגעפינען אויב זיא איז א ליעבענדע מוטער; נאָר דאס איז אויך פאַר מיר געבליעבען א געהוימנים.

זיא איז אַלס געווען 24 יאָהר, אונד האט קיין בעזונדערע בילדונג גענאָסען. אַלעס וואס זיא האט געוואוסט אונד פערשטאַנען, האט געשטאַמט פון איינע מאָד נאַט אונטערריכט אין איין פענסיאָן וואוהין אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט זיא געשיקט פאַר דער חתונה.

פון דער ערציהונג בייא דער אַלטער גוטס-בעזיטצערין, האט זיא גענאָסען דעם אונטערריכט וויא צו דערקענען גוטע שוועמלעך אויף'ן פעלד אונד האָדעווען עופות.

אָבער דאס אַלעס האט לודמילאַין ניט געשטערט צו מיינען, אז זיא איז שרעקליך געבילדעט אונד געוואַכטיג ערפאַהרען אין וועלטס-זאַכען.

זיא האט אימער געזוכט צו בעווייזען, אז זיא ווייס זעהר פיעל איבער פעטער דעם גרויסען, איבער קיזערין קאַטהערינאַ, איבער דער ניהיליסטישער בעזענגונג.

אונד, איבערהויפט, האט זי געוואָלט בעהויפטען, אז זיא בעלאַנגט צו דער הויכער אינטעליגענץ. זיא האט אויך געסענט גאַנץ אליין זאגען וואו שוועדען אונד נאָר-וועגען ליעגען; אונד וואס עס אנבעלאַנגט צו מוזיק, האט זיא געקענט אָנרופען א סך ווערטער, אָבער זיא האט קיין אַהנונג געהאט פון זייער בעדייטונג.

אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש וויעדער, וועלכער איז ניט געווען קיין נאר אונד אויך בעזעסען בילדונג אונד ערפאַהרונג, האט זיך ענטוועדער ניט בעקומערט אום איהרע פוסטע בעריהמערייען, אָדער יעדע נאַרישקייט וואס זיא האט ארויס גע-בראַכט, האט בייא איהם אויסגעזעהן א חכמה.

מיר האט עס זעהר לייד געטהאָן אום איהם. איך האב מיר געטראַכט, אז ער האט עטוואס בעסערער פערדיענט, אונד אזא פרוי איז פאַר איהם זעהר אונ-פאַסענד.

איך האב ניט געצווייפלט, אז אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, אָבוואָהל שוין איין עלטערער מענש, האט זיך געקענט אויסקלייבען א פאַסענדערער פרוי. ער האט ניט נאָר בעזעסען רייכטהום אונד בילדונג, זאָנדערן זיין יונגענליכעס אויסזעהן, האט איהם געגעבען גראַדע אַזוי פיעל רעכט צו איין אַנשטענדיגער אונד גוטער פרוי, וויא אירגענד א מאַן.

מאַנכע מאל האב איך איהם געוואָלט עפעס אויפמערקזאַם מאכען אונד מעהרערע מאל בין איך שוין געווען מיט דיא ווערטער אין מויל עפעס צו זאגען, אָבער איך האב מיך צוריק געהאלטען. איך האב עס ניט געקענט טהון, זעהענדיג וויא נליק-ליך ער איז מיט איהר.

„איבעריגענס,“ האב איך מיר געטראַכט, „דער נעשמאַק בייא מענשען איז פערשיעדען. וואס מיר געפעלט, מוז ניט געפעלען איין אַנדערן, אונד וואס איין אַנדערן געפערט מוז ניט מיר געפעלען. עס איז מעגליך, אז אזא פרוי וואס איך וואָלט געליעבט, וואָלט אלעקסאַנדער'ן ניט אינטערעסירט. ווארום? דאָריף זיינען מיר מענשען אונד מיר מוזען זיך בייגען צום ווילען דער נאַטור. אונד ווארום זאָל לודמילאַ ניט זיין קיין פאַסענדע פרוי פיר אלעקסאַנדער'ן? אה, איך בין אָפגעלעבט, אָפגעשמאַקט פון דער וועלט, אונד איך געפין דאָרט פעהלער וואו עס זיינען אין דער וואהרהייט דאָ מעלות. איז דען דאס שוין אלעס אין א פרויענצימער ווען זיא קען דעבאַטירען איבער פילאָזאָפיע, געשיכטע אונד געזעלשאַפטיכע לעהרען? ניין, ניין! וויא האבען אונזערע עלטערן אונד עלטער'ס עלטערן גע-לעבט? זייא האבען געהאט איינפאַכע, גוטע אונד ניט איבערגעשפיטצטע פרויען, אונד אַלעס איז געווען גוט. וועמען קימערט דאס וואס לודמילאַ האט קעב אביסנל

צו פלידערן? האט דען אלעקסאנדער דימיטריעוויטש קיין פערנגיגענען ווען טאניא פלידערט? כודמילא איז אויך איינגערעכענט ביזא איהם פאר א קינד. עס איז בעסער איך זאָל שווייגען, ניט זוכען אין יענעם קיין פעהלער, ווייל איך אליין בין פול פעהלער. מיין גייסט איז שוואַך, מיין קערפער אונד געהירן קראַנק, אונד איך ווייס ניט וואס גוט איז."

אַט אזעלכע געדאַנקען האבען זיך אין מיר דורכגעוואָרפען אין דער ערשטער צייט, וועהרענד איך האב געזוכט צו ערגרינדען דיא אורזאכע פון אלעקסאנדער דימיטריעוויטש'ס עס גליק.

אַז ער איז געווען גליקליך, דאַריבער האב איך ניט געצווייפלט. נאך מעהר, ער איז געווען אזוי גליקליך, אַז מיר האט זיך געדאַכט, דאס ער וועט זיך ניט בייטען אויף זיין גליק מיט דעם גליק פון דער גאַנצער וועלט.

איך האב פּענרופּען, אַז דאס הייסט פּאַמיליען־גליק אונד איך האב איהם מקנא געווען. איך האב איהם ניט מקנא געווען דערפאַר ווייל איך האב איהם ניט פּענרונען, אין געגענטהייט, איך בין איהם געווען א פריינד פון מיין טיעפּסטען הערצען, נאָר איך האב געוואונשן אויף אמאל אזוי גליקליך צו זיין.

איך האב מיר געטראַכט, אַז דאס לעבען, דאס וואָהרע לעבען, בעשטעהט אין פּאַמיליען־גליק. אין דער ריינהייט פון פּאַמיליען־לעבען אונד טרייהייט. איך האב נאך אמאל אָנגעפּאַנגען אויפּצומישען מיין פּענאָנגענהייט אונד געפונען א תּוהר ובוהו פון כּומפּערייאַ, געמיינהייט, פּערדאָרבענהייט אונד שמוץ.

"ניין, ניין!" האב איך צו מיר אליין אויסגעשריען, "ניט דאָרט לעבנט דאס גליק פון מענשליכען לעבען; ניט דאָרט קען מען געפינען רוה אין קערפער אונד גייסט, זאָנדערן אין זיין הויז, צווישען זיינע קינדער, נעבען זיין פרוי..."

א פרוי! יא, א גוטע, ריינע אונד זויפּערע פרוי, איז דיא קרוין פון א מאַן'ס גליק. אָבער וואו געהמט מען אזא פרוי?

וואס וועל איך טהון ווען איך זאָל אָנטרעפּען אזא פרוי וואו לוד-מילא איז?

דיזער געדאַנק האט מיך בערויטשט. איך האב ניט געקענט אַרויס קריכען צו א דיימליכער ערקלערונג.

"וואס איז א פרוי?" האב איך מיך געפּרעגט. "איז זיא א קאָמפּאַניאָן אין לעבען, אָדער..."

אָדער וואס? מיין געהירן האט אָנגעפּאַנגען צו רוישען.

„א קאמפאניאן אין לעבען?“ איז געווען דיא נעכסטע פראגע. „ניין, א פרוי איז ניט קיין קאמפאניאן אין לעבען. אלעקסאנדער דימיטריעוויטש בעווייזט עס מיר, אז דאס איז ניט דער פאל. אלעקסאנדער דימיטריעוויטש, דער ערפארהענער אונד געבילדעטער מאן, קען זיך ניט אינטערעסירען מיט לודמילא'ס נארישקייטען, ווען זיא וואלט געווען זיין קאמפאניאן! איהרע נארישקייטען אינטערעסירען איהם נאָר דערפאר, ווייל זיא איז ניט גלייך צו איהם אין נייסיגער ענטוויקלונג. ער בעמראכט זיא אלס א קינד, אלס... ניין, ניין, ניט אלס א קינד. צו א קינד האט מען אנדערע געפיהלע אונד אנדערע נייגונגען פיהרען אונד מיר זאלען זיך אינטערעסירען מיט א קינד'ס פוידערייען. לודמילא איז אזאָ ניט אלעקסאנדער'ס קאמפאניאן אונד אויך ניט זיין קינד. זיא איז זיין פרוי! אונד דאָ ליגט דער הונד בעגראָבען!“

„זיין פרוי, יא, אונד דערפאר האט ער זיא אזוי ליעב אונד זיא אינטערעסירט איהם. לודמילא איז יונג, געזונד, שטארק אונד אנציהענד. זיא האט אין זיך אלעס וואס א פרויענצייטער דארף בעניטצען, אום א טאן אנצושיהען, אונד דערפאר ליעבט זיא אלעקסאנדער דימיטריעוויטש! דאָ ליעגט דאס געהוימניס!“

„עס איז אויך קיין ראיא ניט, אויב זיא קען מיך אָדער איין אנדערן אינטערעסירען; איבער אלעקסאנדער דימיטריעוויטש האט זיא א מאָגעטישע קראפט, אונד ער ליעבט זיא!“

„א קאמפאניאן ליעבען מיר אנדערש, א קינד ליעבען מיר אנדערש אונד א פרוי ליעבען מיר אנדערש. א קאמפאניאן ליעבען מיר פאר זיין נייט, א קינד פאר זיין אונשולד אונד א פרוי? — פאר איהר קערפער!“

אויך בין געקומען צו דיעזען רעזולטאט, בשעת איך בין ארום געגאנגען אויף דיא פעלדער נאכדענקענדיג אונד נאכקערענדיג.

„אונד ווארום ליעבט אלעקסאנדער לודמילא'ן?“ האב איך מיך געפרעגט.

דער ענטפער איז געווען:

„זיא איז איין אנציהענדעס פרויענצייטער!“

איין אנציהענדעס פרויענצייטער? דיעזער געדאנק האט מיך אָבגעשטעמלט אונד איך האב אָנגעפאנגען צוריק צו קעהרען צו דיא פאנטאזיען איבער פרויען, איך האב געמראכט, געדענקט אונד בין אויפגערעגט געוואָרען.

דאן האב איך געהערט א שטימע אין מיר ארסרופען:

„לומפ! זיא איז דיין פרוינידס פרוי!“

4.

אייניגע טעג זיינען שוין פאראיבער, זייט איך האב מיך איינגעקווארטירט
בייא אלעקסאנדער דימיטריעוויטש.

ער איז געווען אויסעראָרענטליך צערמליך צו מיר. ער האט אָנגעווענדעט
אלעס מעגליכע עס זאָל מיר נאר ניט פעהלען, אונד מיין וואונש איז ערפיללט גע-
וואָרען, נאך איידער איך האב איהם אויסגעשפראָכען. ער האט בעמערקט וואס
איך האב געליעבט ביים עסען, אונד ער האט מיך דערמיט בעזאָרגט. ער האט
אויסגעזעהן הגאח צו האבען פון מיין אַפעטיט אונד שטאַרקונג.

ער האט מיך בעמראַכטעט אלס זיין בעסטען גאַסט. ער האט געקענט מייע
עלטערן, געווען א פריינד פון אונזער הויז אונד מיך געליעבט אלס קינד. יעמט,
אלס ער האט מיך געזעהען שוואַך אונד קראַנק, האט ער געוואָלט טהון אַלעס
מעגליכע אום מיר צו פערשאַפען פערנגיגען, בעקוועמליכקייט אונד געוונד.

לורמילא איוואַנאָוואַ איז אויך געווען זעהר גוט צו מיר, טראָטץ עס האט
זיך מיר אויסגעוויזען אין דער ערשמער צייט, אז זיא טהוט דאס עפעס געצוואונגען,
וויא איינער רעדט, בלויז צוליעב איהר מאַן. דאס האט מיך אנפאַנגס בעאונרוהיגט,
אַבער, וויא איך האב שוין פריהער געזאגט, איז עס שווער געווען זיא צו פערשמעהן,
אונד איך בין ניט געווען זיכער אויב זיא איז פריינדליך פון הערצען, אָדער זיא
טהוט עס אויס עטיקעטע.

אין איין אבענד, זיטצענדיג ביים עסען, האט זיא אלעקסאנדר דימיטריע-
וויטש געפרעגט, וויא זיין טבע איז געווען, ווארום זיא זעהט אויס אזוי
טרויעריג.

„איך בין ניט טרויעריג,“ האט זיא געענטפערט שאַרף, „דוא בילדעסט דיר
נאָר איין.“

„זייא ניט בעז, מיין קינד,“ האט אלעקסאנדער געזאגט בעטריעבט אונד
ערשטוינט. „איך האב דיך ניט געוואָלט ערגערן. מיר דאַכט זיך ווירקליך, אז דוא
זעהסט ניט אויס וויא אימער.“

„אזוי איז עס אימער. דיר דאַכט זיך, אונד איך ווייס ניט וואס. דאס
קריינקט מיך ביז צו טויט. פון איך דער פריה בין איך דער ווייטער נאַכט, ווערסטו
ניט טיעד מיט דייע נאַכפראַגען. באלד בין איך בלאַס, באלד טרויעריג, באלד

מיעד אונד נאך מיווענדער אנדערע פראגען וואס קלעפען זיך וויא איין ארגעס אן דער וואנט"...

"אָבער, מיין ליעבעס קינד, וויא קענסטו אזוי רעדען?" האט אלעקסאנדער געואנט מיט א ציטערענדער אונד שמערצהאפטער שטימע.

זיין מאן האט מיך געריהרט ביז צום הערצען. איך האב געזעהען, וויא זיא האט איהם שרעקליך בעליידיגט אין מיין געגענווארט. אונד ווארום?

בלויז דערפאר, ווייל ער האט זיא אזוי געליעבט, דאס ער איז געווען בעזארגט אום איהר וויא אום א צארטע בלוט, וועלכע מען היט פון צופיעל רינגען, קעלט אָדער צופיעל היטן.

עס האט מיר אויך אויסגעזעהען, אז ער האט פון איהר צום ערשטען מאל געהערט אזא שפראכע. דאס האט איהם ווירקליך ערשטוינט. ער איז דערצו ניט געוואָהנט געווען.

אויף זיין געזיכט האט זיך אָבגעשפיענעלט א סיענע פון שמערץ אונד לידען. זייא האבען געשוועגען.

ווארום זיא האט געקענט אזוי רעדען, איבערהויפט אין מיין געגענווארט, האב איך ניט געקענט בעגרייפען.

איז דאס געווען א פאָרשמעלונג פאר מיר אום איך זאָל וויסען, אז זיא קימערט זיך ניט אום איהר מאַן'ס צערטליכקייט? איך האב מיר דאָרויף ניט געזענט ענטפערן.

איך האב געוואָרפען א בליק אויף איהר געזיכט.

"הא," האב איך מיר געמראכט, "איך האב אכזאָ קיין טעות ניט געהאט. דיא קאטן שפיעלט זיך אזוי לאנג נוטמיטהיני, ביז זיא ניכט א קראטן מיט דיא גענעל אָדער א בייס מיט דיא צייהן. דאס איז זיא! איך האב זיא דערקענט! איהר וואהרע נאטור צייגט זיך אַרויס!"

ווען איך האב צו איהר געקוקט, האט זיא אָנגעפאנגען צו שמייכלען, אונד מיך אָנגעקוקט מיט איהרע אויגען, וועלכע האבען דאמאלס געהאט א גרינע פארב. זייא האבען מיך דערמאָהנט אן דער שלאנג.

איהר בליק צו מיר איז געווען פעסט אונד ניט ערשראָקען. איך האב דאָרט בעמערקט א גלאַנץ פון בעזוקייט.

מיר האבען אלע דרייא אונטערדעסען געשוועגען, אונד דאס שווינען האט אויסגעזעהן זעהר אונאנגענעהם. איך האב מיך געקראצט אין אויער, אום עס זאָל

היסטען, אז איך פערברענג מיין צייט מיט עפעס אנדערש אונד קלער נאר ניט אום דעם וואס איז פאָרנענאָנען.

דאָן האט זיך געהערט א גערויש אונד דיא קינדער זיינען אריין אין צימער, וועלכעס האט אונטערבראָכען דיא שטילקייט.

„פאפא, פאפא עלע!“ האט אויסגעקלונגען טאניא'ס שטימעלע. „מיר האבען געמאכט היילעך פון שטיינער, אונד מיר האבען געהאט אזעלכע שענהע זאכען!“

אלעקסאנדער דימיטריעוויטש האט גענומען דאס קינד אויף זיינע הענד אונד אָנגעפאָנגען דערמיט צו געהען לאַנגזאָם איבער דעם צימער, זיא דריקענדיג צו זיין ברוסט.

לודמילא איוואַנאָוואַ האט איהם נאכגעפאָלגט מיט איהר בליק, וזיא איינער רעדט: „דער אלטער נאר!“

דאָן האט זיא זיך אָבגעווענדעט פון איהם, געלעגט ביידע עלענבייגעס אויף'ן טיש, אינטערנעשפאָרט איהר שעהנעם קאָפּ מיט דיא דאָלאַניעס אונד אַרויס שטעלענדיג איהרע ווייסע צייהן, האט זיא געזאגט:

„עס איז שרעקליך לאַנגווייליג.“

אלעקסאנדער מיט טאניא'ן איז דערווייל צוגענאָנגען צו דער טהיר פון צימער. זיא האט געוואָרפען א בליק הינטערוויילעכס אונד געזאגט:

„אלעקסאנדער דימיטריעוויטש (אזוי האט זיא איהם אימער גערופען, אנער-קענענדיג מיט דיזען אויסדרוק, אז ער שטעהט העכער אַלס זיא מיט זיין פער-שטאַנד אונד בילדונג) איז דעם גאַנצען טאָג בעשעפטיגט. איך בין אימער אליין: נאָר אליין וזיא א בוים אין מיטען פעלד. איך האב קיין בעזוך, קיינע געזעלשאַפט, קיין צערשמרייאָונג אונד איך ווייס ווירקליך ניט וזיא מען קען פערברענגען דיא צייט.“

א בליק נאך אמאל אויף א זייט, האט זיא איבערצייגט, אז איהר טאָן איז שוין ניטאָ אין צימער, אונד זיא האט פאָרטגעזעצט:

„איך פרעה מיך ווירקליך, וואס איהר זייט צו אונז געקומען. געמאנד האט עס געפונען פאר געטהיג אונז ביז יעצט דאָ אויפצוזוכען. א פריעדענס-ריכטער קומט יא אמאל צו אונז אויף בעזוך, אונד ער איז איין אַלטער טאָן. אונד דערצו, מאכט מיך אלעקסאנדער דימיטריעוויטש ווירקליך קראַנק מיט זיינע בעשמענדיגע נאַררישע זאָרנען אום מיר, אונד איך בין זיין זאָט דערפון.“

אין מיינע געדאנקען איז עס איינגעפאלען, אז זיא האט ווייטער געוואלט זאגען: „אונד אלעקסאנדער דימיטריעוויטש איז אויך אין אלטער מאן, וועלכער אינטערעסירט מיך ניט, ווייך ער איז רוי אונד מיאוס,“ עס איז קיין צווייפעל, אז איך האב געלעזען איהרע געדאנקען.

זיא האט ארונטער גענומען זיא הענד פון אונטער איהרע באקען, צוגערוקט דעם סאמאואאר, אונד אָנגעגאָסען טהעע.

„אימער אין הויז אונד נאָר אין הויז,“ האט זיא ווייטער געמורמעלט מיט א זיפן. „נאָר אין איינציגעס מאל בין איך געווען אין קלוב אונד געטאנצט. בייא נאָט, דאָרט איז געווען לוסטיג אונד מונטער | איך האב מיך געוואַלטיג אונטער-האלטען. עס זיינען דאָרט געווען פיעלע אָפיציערען. האט איהר אויך ליעב צו טאנצען?“

„יא, אמאל,“ האב איך געענטפערט אונטערן.

פאר מיינע אייגען איז געשטאנען דאס גוטמיטהיגע אונד בעמריעבטע געזיכט פון אלעקסאנדער דימיטריעוויטש.

דאן איז געקומען א מערקוירדיגער מאמענט איבער מיר.

איך האב זיא בעטראכט וויא א קאמין, וויא א שלאנג אונד איך בין אימך שטאנדע געווען זיא צו פּעראכטען אונד פּערהאסען. איהר שפראכע האט מיך געשטאָכען, איהרע ווערטער האבען מיך געקוועלט אונד געערגערט, אָבער, טראָמין דעם...

יא, טראָמין דעם, האט אין מיר צוריק געסעהרט זיא בעסטיע. אלעס איז פּערשוואונדען וויא א רויך. איך האב נאָר געזעהען איהר שעהנעם אונד געזונדעם געזיכט; איהרע ברייטע שוקטער, איהר פולען בויזם, איהרע האלב נאטעמע אונד זיקע הענד, אונד איך האב געשפירט זיא מאנגעטישע קראפט פון איהר קערפער מיך אנציהען.

זיא האט אויסגעזעהן פּערפיהרעריש אין מיינע אייגען.

זיא האט גערעדט מיט מיר נאנץ איינפאך אונד אויפריכטיג. איך האב נעץ מוזט איינזעהען, אז זיא האט רעכט מיט איהרע בעהויפטונגען אונד איך האב מיט איהר געהאט מיטלייד.

ווירקליך, איז זיא ניט געווען יונג, שעהן, געזונד אונד מונטער? וואס פאר א פּערזענלעכע האט זיא געקענט האבען פון דער געזעלשאפט פון איין אלטען

אָבער איך האב מיך בעהעררשט מיט אַלע מיינע קרעפטען.

„ווארום בעט איהר ניט אַלעקסאנדער דימיטריעוויטש,“ האב איך אָנגער פּאָנען, „ער זאָל מיט אייך ערגעץ אויספּאָהרען, אירנענדוואו געהען, ער וועט אייך געוויס ניט ענטזאנען.“

איך האב אָנגעהויבען צו בעטראַכטען איהר ווייכע אונד דיקע האַנד מיט וועלכער זיא האט געהאלטען א זילבערנעם לעפעל.

„ניין, ניין,“ האט זיא געענטפערט אריין וואַרפענדיג א שטיקעך צוקער אין איהר גלאָז סהעע, „איך פערלאַנג עס נאָר ניט פון איהם. איך ווייס, אז ער געהט זעהר אונגערן מיט מיר ערגעץ. ער בליקט אימער מיט ווילדע אויגען אויף פרעמדע מענער... אונד צו וואס זאָל איך איהם בעטען? איהר זייט יעטצט צו אונז געקומען, אינד עס פרייט מיך“...

בייא דיא לעמצע ווערטער האט זיא געשטייכעלט אונד אָנגעבויגען איהר קאָפּ צום גלאָז סהעע, אויף א זייט, וויא אריין צו קוקען אום צו זוכען א בלעטעל.

איך האב זיא אָנגעקוקט.

דאן האבען זיך אונזערע בליקען בעגענענט, אין וועלכע עס איז געלעגען עפעס אונעהרליכעס. איך האב מיך געשפירט וויא א ננב וואס ענטלופט מיט דער ננכה אונד וואַנט ניט זיך אַרום צו קוקען, טאַמער ציהט ער צו יעמאַנדיס אויפֿ מערקזאַמקייט.

מיין הערץ האט אָנגעהויבען צו קלאַפען. אָבער אין דיעזען אויגענבליק, איז אויך געקומען איין ענדערונג אונטער אונז ביידע.

ביז צו יענער מינוט, האבען מיר זיך בענומען איינער געגען צוויטען מיט דעם אַבגעריכטעטען רעספעקט פון עטיקעטע. אָבער דאס אַלעס איז אויף איינמאל פערשוואַנדען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אז מיר דארפען זיך שוין מעהר ניט אזוי בענעהמען איינער צום צווייטען. זיא האט געלעזען מיינע געדאַנסען אונד איך איהרע. מיר האבען זיך פערשטאַנען.

שפעטער אין אבענד, האב איך מיך געזעטצט שפיעלען מיט אַלעקסאנדער דימיטריעוויטש שאַך. אָבער ער איז שוין ניט געווען אזוי מונטער וויא אימער אונד ער האט ניט געשפאַסט וויא זיין טבע איז געווען.

וואס עס אנפּעלאַנגט לודמילאַ איזוואַנאווא, איז זיא געווען זעהר לעבאַהאַפּט אונד מונטער. איך האב זיא נאך ביז דאמאלס אין אַזאַ שטימונג ניט געזעהען.

זיא האט געשפיעלט פיאנאָ אונד געזונגען. דאן האט זיא אָנגעפאנגען צו שפיעלען דעם וואַלצער „דיא פערלירענע צייט.“ זיא האט דאס געשפיעלט מיט געפיהל.

ווען איך האב מיך צו איהר אומגעווענדעט, האב איך בעמערקט, אז זיא האט שוין וואהרשיינליך פון פריהער געקוקט אויף מיר. איהר געזיכט איז רויט געוואָרען.

אלעקסאנדער האט קיין געדולד געהאט צום שאַך, אונד מיר האבען געלאָזען שטעהן דיא פיגורען.

דאן האט לודמיקא איוואַנאָווא גערעדט פאר פייער אונד פאר וואסער. זיא האט דערצעהלט אונד געפלידערט אזוי וויא איינער וואָלט גערעדט פון הימן.

נאטירליך, ביא אזוי פיעל רייד פון איין אונגעבילדעטער דאָרשטיררוי, האבען זיך ארויס געכאפט א סך נארישקייטען. אויב אלעקסאנדער האט זיא בעמערקט, ווייס איך ניט, נאָר איך, אָבוואָהל איך האב מיר געמערקט, אז זיא איז זעהר דום אין וועלטס זאכען אונד קען צוניופפאארען א וואנט מיט א דאָך. האט זיא איבער מיר געהער ניט געמאכט דעם שלעכטען איינדרוק וויא פון אנפאנג.

איך האב בעגענטפערט מאנכען איין אונשולדיגען שפאס פון איהר, אויך אזוי אונשולדיג וויא נאָר מענליך. אָבער טראַטז דעם וואס אלעקסאנדער דימיטריעוויטש האט דערבייא געשמייכלט, האב איך מיר נאנץ גוט געקענט מערקען, אז עס איז איהם ניט זעהר אונאנגענעהם וואס זיין פרוי רעדט אזוי פיעל, אונד, נאך געהער, וואס זיא ערלויבט זיך מיט מיר צו שפאסען.

יא, איך בין געווען א מענשען־קענער. איך האב געקענט לעזען אלעקסאנדער'ס געדאנקען אויף זיין געזיכט. עס האט איהם אפילו געערגערט, אָבער ער האט געטרויעט אי מיר, אי זיין פרוי, אונד ער האט נאר קיין מורא ניט געהאט, אז אונטער אינו ביידע קען עפעס ווערען וואס זאָל זיין געגען זיין ווילען.

איברייגענס, האט ער מיך ניט אליין איינגעלאדען ? יא, ער האט געטרויעט אויף מיין עהרע, זעלבסט־אכטונג אונד דיא פריינדשאפט. ניין! ער האט דער־פאר קיין מורא ניט געהאט. איהם האט נאָר שרעקליך געשמערצט דיא ווערטער וואס לודמילא האט איהם פריהער געזאגט, ווען ער איז געווען בלויז בעזארגט אויס איהר געזונדהייט.

אָבער אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש איז געווען קורצזיכטיג. יא, קורצזיכטיג מיט זיינע אויגען אונד קורצזיכטיג אין זיין גייסט. ניין, ער האט אין לודמילאָן גיט בעמערקט דאס, וואס איך האב געזעהן אין איין אויגענבליק.

עס האט מיר אויסגעזעהען, אז דאס אַלמע שפּריכוואָרט, דאס „בייא דעם ריינעם איז אַלעס ריין“ — בלייבט אַמער וואָהר.

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, דער גוטער אונד עדעלער, האט זיך גיט געקענט פּאַרשמעלען וויא אַנדערע, איבערהויפט זיינע פריינדע, קענען זיין אַנדערש וויא אַנשטענדיג.

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט גיט געקענט זעהן מיט דינעזע אויגען וויא איך האב געקוקט. ווען דאס וואָלט אזוי געווען, דאן וואָלט ער געלעזען אין זיין פרוי'ס בליק צו איהם, גיט נאָר בעזעס, זאָנדערן אויך פּעראַכטונג.

מיר האבען צוגעבראַכט דעם אבענד יעדער איינער מיט פּערשידענע געדאַנטען. לודמילאָ איז אָבער געווען אויסעראָרענטליך מונטער. מיר האט עס אויסגעזעהן, אז זיא פּערשמעהט גאַנץ גוט, דאס איהר מאַן איז אונזופריעדען פון איהרע פלוידערייען אונד פוילע וויטצען, נאָר זיא האט זייא דאָך געזאגט. גיט דערפאַר איהם צו ערגערן, זאָנדערן בלויו, ווייל זיא האט זיך אום איהם גיט געוואָלט בעקימערן.

איך האב בעגריפען דעם צושטאַנד צווישען לודמילאָ אונד אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש. ער האט זיא געקיעכט מיט אזא צערמליכקייט, וועלכע מיר קענען זעלמען זעהן צווישען מאַן אונד פרוי. זיא וויעדער, האט דערפון גאַנץ גוט געוואוסט. זיא האט אויך בעגריפען, אז זיא איז זיין הערר מיט דער מינדעסטער מיענע פון איהר האנד; זיא האט פּערשמאַנען, אז נאך דעם וויא זיא וועט אָנפילכען זיין הערץ מיט קריינקונג, קען זיא איהם, מיט איין שמייכעל, ברענגען צו איהרע פוס, אונד ער זאָל צופריעדען זיין דאָרט צו בלייבען ליעגען וויא א הונד, וויסענדיג בלויו, אז איהר שמייכעל האט איהם דערצו געבראַכט.

זיינע שמערצען, האבען זיא וועניג בעקימערט. זיא האט קיין מורא גיט געהאט, אז ער וועט איהר טהון שלעכטעס, אונד קענענדיג דעם רעזולטאַט, האט זיא געוואָלט טהון פּאַרלויפּיג וואס איהר געפעלט.

איך האב געשטודירט אַלעקסאַנדער'ס געזיכט. וויא איך האב שוין פריהער בעמערקט, האט ער אונז ביידען געטרויעט, אָבער ער האט זיך שרעקליך געענערט איבער איהרע דומהייטען. עס איז פיעללייכט געווען דאס ערשטע מאל זייט זיער

פערדיראטמעטעס לעבען, וואס ער האט איהרע דומהייטען בעטראכט אלס איבער-
פליסיג; ביו דאמאלס האט ער זיך גערעכענט אלס קינדישע אונד אונשולדיגע
גארישקייטען.

ווען דאס נישפרעך איז געווען צו ענדע, האב איך פריער אויפגעאטהעמט.
איך זאג דאס נישפרעך איז געווען צו ענדע; דאס איז נאָר אזא אויסדרוק, ווייל
מיר האבען קיין פערנינפטיגע זאך אָנגעפאָנגען אום זיא צו ענדיגען. זאָנדרעך, עס
איז גלאט שפעט געוואָרען, אונד אלעקסאנדער, בעמערקענדיג זיין טיעדקייט, האט
ער געזאגט, אז עס איז צייט איך זאָל געהען שלאָפען. דיא פלוידערייא האט דער-
פאר אויפגעהערט.

איך האב מיך ניט געפונען בעליידיגט פון אלעקסאנדער'ס בעמערקונג, אז
עס איז צייט איך זאָל געהן שלאָפען, ווייל ער האט עס געזאגט אין אזא צערטליכען
טאָן, אז יעדער האט געקענט ארויס זעהען, דאס ער מיינט דערבייא בליז מיר
לשׁוּבה, איך זאָל מיך אויסרוהען.

לודמילא איז געווען דיא ערשטע אויפצושטעהן פון איהר שטחל. איך בין
צוגעגאנגען צו אלעקסאנדער דימיטריעוויטש אונד גענומען זיין האנד, איהם גע-
וואונשען גוטע נאכט, אונד ער-האט מיר געוואונשען אַנגענעהמע רוה. דאָן האב
איך מיך געווענדעט צו לודמילא איזאנאָוואָנא אונד איהר גערייכט מיין
האנד.

איהר האנד איז געווען זעהר וואַרעם, אָבער טראָטץ דעם האט דייעזע
ווארעמקייט אריין געשיקט וויא א קעלט אין מיין לייב. זיא האט אונגעוועהנליך
פעסט צוגעדריקט מיין האנד אונד מיך אָנגעקוקט מיט איהרע גלענצענדע אויגע,
אין וועלכע איך האב בעמערקט וויא א בלוי פייער'ל אויפפלאקערן, איהר בליק
האט מיך שטארק בעאונרוהונגט, אונד אָבוואָהל איך האב געשפירט איהר האנד
דרוק מיט א געפיהל פון פערנגיעגען, האב איך מיך דערמאָהנט אן אלעקסאנדער
דימיטריעוויטש אונד איך האב מיין האנד צוריק געצויגען.

איך האב מיך דאָן אומגעווענדעט, אויך וויא בערווישט פון שיכרות, בין איך
אריין אין מיין צימער.

ליענענדיג אין בעט, האב איך געשפירט, גלייך וויא איך האב בעגאנגען
דאס גרעסטע פערברעכען. מיין געוויסטען איז געווען זעהר אונרוהיג אונד איך
האב מיך געפרעגט: „אום נאכטעס וויכען, קען ניט א מענש אמאל זיין אַזי
שמענדיג?"

„מיין פריינד'ס פרוי!“ דיעזע ווערטער האבען מיר אונזימליך געקלונגען אין דיא אויערן אונד איך האב מיך אליין פערזאכטעט.

אָבער דיעזע געדאַנקען זיינען פערמישט געוואָרען מיט אַנדערע, אונד וויא פון צווישען א וואָלקען, האב איך געזעהען אויפשטייגען לודמילא'ס געזיכט, לאַכענדיג, אונד איהר אויפגענונג האב איך געלעזען אין איהרע פונקלענדע אויגען. עס האט זיך מיר געדאַכט, אז איך האב בעמערקט איהר שטאַרקען קערפער אויפצומערן אונד איהר ווייכע, ווייסע האַנד האט מיין פאַנטאַזיע ניט פערלאָזען.

פלוצלינג איז ערשינען פאר מיר דאס גוטמיטהיגע געזיכט, מיט אין אויס-דרוק פון טרויער, פון מיין פריינד אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש.

„מיין פריינד'ס פרוי!“ האט עס נאך אמאל וויא געמורמעלט אין מייער אויערן.

„אָבער וואס האב איך פערבראַכען?“ האב איך מיך געפרעגט. „וואס בין איך שוּלדיג? האב איך איהר געגעבען אירגענד א געלעגענהייט? זיא קאָקעטירט מיט מיר — דאס איז אַלעס. ניין, ניין, געוויס ניט, עס קען ווייטער ניט געהען!“

מיט דיעזע ווערטער האב איך געמיינט, אז איך וועל מיך בערוהיגען.

„עס איז אמת,“ האב איך ווייטער אָנגעפאַנגען צו מיר אליין, „איך האב ניט קיין מורא, אז מען וועט מיך שטייסען אויף יענער וועלט — איך בין דאָך א פריי-דענקער, — אָבער אום צו זיין א מענש מוז מען דען נאָר מורא האבען פאר יענער וועלט? געוויס, אָהנע צווייפעל, דאס בעוואוסטזיין, אז איך האב שענדליך בעד טראגען מיינעם א פריינד, וואָלט ערגער געווען וויא טויזענדער פייערן פון גיהנום. פאָזיטיוו ניט! עס פאַלט מיר גאר ניט אין! פוסטע געדאַנקען זיינען דיעזע וואס דרינגען זיך אין מיין קאָפּ...“

דאן האב איך אליין ניט געוואוסט וואס איך דענק, אונד נאך א פויזע האב איך צו מיר געמורמעלט:

„עס איז נאָר מיין אייגענע פאַנטאַזיע וואס נאַרט מיך. מיין פערדאַרבענהייט בין יעצט מאכט מיך גלויבען, אז איך זעה בילדער, וועלכע זיינען נאַרשע חלומות, וואס איך טרוים וואַכענדיג. איך בין א דומקאָפּ אונד דאס איז אַלעס! ווער האט מיר דען געזאגט, אז לודמילא איז אַוואַנאַוונאַ האט אירגענד וועלכע שלעכטע געדאַנקען? מיר דאַכט זיך בלוז אזוי. אָבער קען עס דען ניט מעגליך זיין, אז זיא ליעבט איהר גוטען מאן, אונד דאס וואס זיא רעדט אַזוי צו מיר, איז ניט מער“

וויא דיא אונשולדיגע נאטור פון אונשולדיגע מענשען, וועלכע האבען נאך ניט געזעהן דיא פערדאָרבענהייט פון שטערמישען לעבען אונד קענען ניט דיא שמוטציגע אונד בעטריגערישע עטיקעטע.

„לודמילא איוואַנאָוואַ, איז איין אַנשטענדיגע פרוי, אונד, ווען איך זאָל וואַגען איהר צו צייגען, אפילו אינדירעקט, אז איך האב שלעכטע אַבזיכטען, וועט זיא זיך ענמוועדער אָבווענדען מיט פּעראַכטונג אָדער מיר אַנשפּייען אין פנים. עס וואָלט אויף מעגליך געווען זיא זאָל מיר אויסזעצען דיא צייהן, וויא עס האט פאסירט מיט ניקאָלאַי אַלעקסעוויטש, דער לומפּינער סטודענט וואס האט גע׳ וואָהנט ניט ווייט פון מיר אין מאַסקוואַ.“

איך האב מיך דערמאָהנט וויא מיר האבען אמאל געלאַכט פון ניקאָלאַי אַלעקסעוויטש, ווען מיר האבען ערפּאָהרען, אז א יונגע אונד אַנשטענדיגע דאמע האט איהם אויסגעקלאַפט צווייא פּראָנט צייהן מיט איהר מאַן׳ס שטעקען, נאכדעם וויא ער האט גערעכענט, אז איהר פּריינדליכקייט צו איהם האט איין אַנדערע בע׳ דייוונג, אויסער זיינע פּריינרשאַפט צו א גוטען בעקאנטען.

ניקאָלאַי האט געהאט דעם פסק, נאכדעם ער האט זיא אַרום גענומען אונד אַבגעפּרעסט א קוש אויף איהר באַק.

איז דאס ניט מערקוירדיג? איך בין צופריעדען געווען צו האבען אזא סוף וויא ניקאָלאַי אַלעקסעוויטש, אַבי איך זאָל וויסען, אז איך האב חלילה ניט בע׳ ליידיגט מיין פּריינדי׳ס עהרע, אָדער, בעכער געזאגט, אז מיין פּריינדי׳ס פרוי, איז איין אַנשטענדיגע דאמע.

אָבער דאס אלעס האט נאך אימער ניט געשמערט מיין פּאנטאזיע צו דענקען אונד זיך עראינערן אן איהר ווייסע, ווייכע אונד וואַרעמע האַנד, וועלכע זיא האט געהאלטען אין מיינער, אונד אויף אין דעם ברענענדען בליק פון איהרע אויגען.

מיט דיעזער פּאנטאזיע זיינען געקומען אַנדערע געדאַנקען. איך האב זיא נאך אמאל געשמודירט, אונד ניט געקענט אָבלייקענען, אז זיא איז ניט דיעזעלבע לודמילא איוואַנאָוואַ, וועלכע איז פאַר מיר ערשינען אין דיא ערשטע פּאאד מעג ווען איך בין געקומען. דאמאלס איז זיא געווען צוריק געצויגענער, צוריק גע׳ האלטענער, אונד יעצט האט עס אויסגעזעהען אַנדערש.

קין צווייפּעל איז בייא מיר געווען, אז איהר בעגעהמונג צייגט, אז זיא ליעבט ניט איהר מאַן. אָבוואָהל איך האב מיר פּרייהער געוואָלט אייגרעדען, אז איך זעה

ניט ריכטיג אונד אורטהייל ניט וויא דיא זאך איז, האב איך מיך דערמאָהנט אן
 איהר יונגן, פעמען אונד געזונדען קערפער; אן איהר מונטערקייט, אויפגענונג
 אונד...

„איך בין פערריקט!“ האב איך אויסגעשריען, הערענדיג מיין אייגענע
 שטימע, „זיא איז דיא פרוי פון מיין פריינד אלעקסאנדער דימיטריעוויטש“...

אָבער איך בין זעהר וועניג געשלאָפּען אין דיעזער נאַכט. דיא תאוה-געדאַנקען
 האבען מיך ניט געלאָזען רוהען. עס איז געווען א היבשע צייט פאַראיבער, זייט איך
 האב אויסגעמיעדען דיא פערדאָרבענהייט, אונד לוסט, ברענענדע אונד פער-
 צעהרענדע לוסט האט צוריק געקעהרט, אונד איך האב דעם קערפער פון לודמילאַ
 אינאָנאַנונג, ניט געקענט ארויס לאָזען פון מיינע געדאַנקען...

ווען איך בין אויפן צווייטען מאָרגען אריין אין שפייזע-צימער, זיינען שוין אַלע
 דאָרט געווען פערזאַמעלט, אונד יעדער האט אויסגעזעהען צו זיין מונטער. דאס
 פאאר פאָלק האט שוין געשלאָסען פריעדען.

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט אויסגעזעהען וויעדער גליקליך אונד צו-
 פריעדען אונד דיא אַלטע מונטערקייט האט צוריק געקעהרט. לודמילאַ אינאָנאַנונג
 וויעדער, געלאָסען אונד צוריק געצויגען. זיא האט גערעדט מיט איהר מאַן ליעפליך,
 צערטליך אונד גוטמיטהיג, אונד געגען מיר איז זיא געווען קאַלט אונד גלייכ-
 נילטיג.

דאס האט מיך געפרייט.

דיעזע פרייד האט אָבער ניט פיעל געדויערט, דען מיינע אויגען, וועלכע
 האבען זיך גוט צוגעקוקט, האבען באַלד דערקענט דיא וואַהרהייט, אז לודמילאַ
 שפיעלט א פאַלשע ראָלע — זיא האט זיך פערשטעלט. זיא איז נאָר געווען מיט
 איהר מויל פריינדליך צו איהר מאַן, אונד וויא קונסטפאָל זיא האט געשפיעלט דיא
 ראָלע, האט דער מאַן פון איהר שטימע זיא פערראַטהען. צו מיר האט זיא גע-
 וואָרפען הינטערוויילעכס בליקען, אונד ווען איך האב געפאַסט אזא בליק, האב איך
 אין איהם וויעדער געלעזען דאס פלאַקערענדע פייער פון אויפגענונג.

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט גאר ניט געזעהן.

איך האב אונטערדעסען ערפאַהרען פון דעם געשפרעך, אז אלעקסאַנדער
 דימיטריעוויטש מוז אין דיעזען טאָג אָברייזען אין שטאָדט אום צו בעזאָרגען געמחיגע
 געשעפטען.

דיא זאך איז מיר באַלד קלאָר געוואָרען. לודמילאַ האט געוואַלט פערדעקען

יעדע שפור פון פערדאכט, אונד ווייל זיא האט געוואוסט, אז איהר מאן פאָהרט
 אוועק, האט זיא ניט געוואָלט געשמערט זיין. אָדער בעסער געזאגט, אז דער פער-
 דאכט זאָל איהם ניט אָבהאַלטען פון דער רייזע.
 יא, איך האב דאס פערשטאַנען אזוי דייטליך, גלייך וויא זיא וואָלט פאר מיר
 פערטריעט איהרע געדאַנקען.

אונד איך ?

אנפאנגס האב איך געפאסט א קורצען בעשלוס ניט צו פערבלייבען מיט
 איהר אליין. איך בין געווען אויסגעניכטערט פון דער אויפגענונג פון פאָריגער
 נאכט, אונד דיא ווערטער: „מין פריינד'ס פרוי“ האבען נאך אמאל געקלונגען
 אין מיינע אויערן.

איך האב שוין אָנגעפאַנגען צו ענטוואַרפען פלענער, וויא איך זאָל בעמען
 אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, ער זאָל מיך אויך מיטגעהמען, איהם זאגען עפעס א
 לינע, אז איך מוז זיין אין שטאָדט, אָבער... ווען איך האב א בליק געגעבען אויף
 לודמילא, בעטראכט איהר קערפער, געשטודירט איהר געזיכט אונד מיר געמערקט
 איהרע קאטצען שרייט, בין איך ווייטער אריין געפאלען אין א זוסאץ פון ווילדער
 תאוה, אונד, איך בין געווען האלב צופריעדען וואס ער פאָהרט אוועק.
 נאך פריהשטיק איז ער אוועק געפאָהרען.

אָבער דיא סאגע פאר דעם אָברייזען, וועל איך ניט פערנעמען אזוי לאנג
 וויא איך וועל לעבען. דאס האט מיר געגעבען א בענריף איבער פרויען־בעטרוג,
 וועכען איך האב מיר בוי דאמאלס ניט פאָרגעשטעלט אפילו אונטער דיא פראַק-
 טיצירטע רייכע שטערטישע דאמען, שוין ניט דערענדיג פון אזא דאָרפס־פּרוי וויא
 לודמילא איוואנאָוונא איז געווען.

לודמילא איז צוגעגאַנגען צו איהר מאן, איהם אויפארמט אונד צערטליך גע-
 קושט אויף זיין גערואַרמטער באַק.

דער ארמער אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט אויסגעזעהען צו זיין אין
 זיבעטען הימעל פון גליק. ער האט געשמייכלט גוטמיטהיג אונד זיין געזיכט האט
 אויפגעשטראַהלט.

„פיעללייכט וועל איך מיך פערזאַמען“, האט ער געזאגט אריין שטייגענדיג
 אין וואָגען, „אונד איך וועל דאָרט מווען איבערגעבטיגען. מיר דאכט, אז עס וועט
 ניט אזוי זיין, אָבער טאָמער פּאַסירט עס יא, בעט איך דיך, מין טהייערע, דוא
 זאָלסט זעהן, אז ער זאָל דיך ניט לאנגוויילען. איברגענס, איך וועל אדעס מעגליכע
 אָנווענדען איך זאָל נאך זיינע אהיים קומען.“

אלעקסאנדער דימיטריעוויטש האט געמיינט ערנסט וואס ער האט נען שפראכען. ער איז דאן אוועק געפאָהרען רוהיג אונד צופריעדען.

אַבער זיינע ווערטער האבען אויף מיר געווירקט, איך זאָל קיין אויגענבליק מעהר פערבלייבען אין הויז. איך בין אריין אין מיין צימער, אַרונטער גענומען דיא ביקס פון דער וואנט, מיטגערופען דעם הונד אונד בין אוועק אין וואַלד. ניט אזוי צוליב דעם יאָנד וויא צוליעב דעם, איך זאָל מיך ניט דארפען בענגעגענען מיט לודמילאַ איוואַנאָוואַ, וועלכער'ס פלעגער איך האב דערראַטהען.

ווען איך האב מיך געזעהן דערווייטערט פון הויז, אויף'ן פרייען פעלד, אונטער דעם בלויען הימעל אונד אין מיטען דער פון נאַטור'ס גרינעם אַנצוג, האב איך פרייער אויפגעאטהעמט.

דאן האב איך וויעדער אָנגעפאַנגען צו דענקען. איך האב איבערגעקלערט דיא לעצטע סצענע אונד, טראָטץ דעם וואס לודמילאַ'ס קערפער האט מיך אויפ' גערעגט, האב איך געשפירט אין מיר אויפשטייגען דיא גרעסטע פעראַכטונג צו איהר, פאַר דער אבשייליכע פאלשע ראַלע וואס זיא האט געשפיעלט.

„זיא איז א קאַטץ אונד א שלאַנג צוזאַמען,“ האב איך געמורמעלט.

איך בין אזוי אוועק א גרויסע שטרעקע, ביז איך בין אָנגעקומען נעבן וואַלד אונד דעם הונד'ס אונרוהיגע בעוועגונגען, האבען צוגעצויגען מיין אויפמערק- זאַמקייט.

דער הונד איז געווען א סיכטיגער אויפזוכער פון וואַכטלען אין גראָז. ער האט געהאט א געוואלטיגען חושיהרחה, אונד מיט צוואַנציג שריט ווייטער, האט ער שוין דערשפירט דעם פויגעל.

איז אַזא צייט האט ער אָנגעפאַנגען העפטיג צו דרעהן מיט זיין עק, שנאָרבען עטוואס הויך מיט זיין נאָז אונד אויף אַזא אַרט האט ער מיר געצייגט, איך זאָל מיך פאַרבעריימען.

איך האב גלייך אַרונטער גענומען דיא ביקס פון אַקסעל, געעפענט אונד זיך פערטיג געמאַכט. דער הונד איז גענאָנגען פאַרויכטיג פאַרווערטס, איך נאָנץ נאָהענט נאך איהם, אונד איך האב ערוואַרטעט, ער זאָל דעם וואַכטעל אַרויס טרייבען פון צווישען הויכען אונד דיקען גראָז. אויף איינמאל האט ער גענעבטן א האווקע. דאס האט אָנגעצייגט, אַז ער האט שוין דערזעהן דעם פויגעל, אונד אין געכסטען אויגענבליק, אום דער הונד זאָל איהם ניט כאַפען לעבעדיג, איז דער וואַכטעל אַרויס געפלויען.

קראד I קראד I

איך האב אָבערפּיערט ביידע לאַדונגען נאך דעם וואַכמעל, וועלכער איז אַרויס געפּלויגען פּון גראָז. דער ערשטער שוס, איז ניט געווען קיין נומער, נאָר דער צווייטער האט איהם דערשאָסען אונד ער איז אַרונטער געפאלען צוריק אין גראָז. דער הונד איז באלד געווען אויף דעם פּלאַטין, אויפגעהויבען דעם דער-שאָסענעם פּויגעל אונד איהם צוגעבראַכט אין מויל צו מיר.

דיעזע יאָנד־לוסט, פּון זוכען, גרייכען, געפינען, ערשיסען אונד פּאַנגען, האט מיך זעהר אַמזירט אונד אויך פּערטרעבען אַלע אנדערע געדאַנקען פּון מיר. איך בין געגאַנגען ווייטער; דער הונד האט מיר אויפגעזוכט וואַכטלען אונד איך האב זיי אַרשאָסען.

דאן האט דער הונד אָנגעפאַנגען צו שנאָרבען זעהר שטאַרק אונד שטאַרק זוכען מיט זיין נאָז א שפור צווישען גראָז. איך האב פּערשטאַנען פּון זיין בעוועגונג, אז דאס איז ניט קיין וואַכמעל. דיא אינטערעסע האט אין מיר געשטיענען, אונד איך בין נאכגעגאַנגען דעם הונד פּאַרזיכטיג אום צו ערפּאַהרען אויף וואס פאַר א שפור ער איז געקומען.

ניין, איך בין געווען זיכער, אז דאס איז ניט געווען קיין וואַכמעל. אָבער וואס דען האט געשפּירט דער הונד? דיא געשפּאַנטע אינטערעסע פּון דעם יענער איז אין מיר געשטיענען, אונד איך בין נייגיריג געווען צו ערפּאַהרען אויף וואס פאַר א יאָנד דער הונד פּיהרט מיך.

דער הונד האט פּלוצלינג אָנגעפאַנגען צו האַווקען אונד לויפען שנעל פּאַר-ווערטס. איך האב איהם געוואָלט נאכהאַלטען, אָבער איך האב ניט געקענט אזוי שנעל לויפען.

בלייבענדיג שטעהען, האב איך בעמערקט אַרויס לויפען פּון צווישען א דיקען געביש א גרויסען האָז, וועלכער איז באלד אריין צווישען איין אַנדערעם געביש, אָהנע ער זאָל מיר געבען דיא געלענענהייט צו שיסען. א האָז! דיא יאָנד האט מיך אויפגערעגט.

דער הונד איז געלאָפּען מיט זיין נאָז צום גראָז שפּירענדיג דעם צוריק געד לאַזענעם נערוך פּון דעם טהיער, אונד ער האט דעם האָז אַרויס געטרעבען פּון דעם צווייטען געביש.

איך בין נאכגעלאָפּען שנעל, אָבער דער האָז, אָבוואָהל ער האט זיך אָכגע-שמעלט אַפּיסעל, איז ער אַרויס פּון דעם געביש אונד אָנגעפאַנגען שנעל צו לויפען אויף פּרייען פעלד.

איך האב צוגעלענט דיא ביקס צו מיין שולטער, געציעלט אונד נער שאַסען.

דער האָז איז וואָהרשיינליך פּערוואַונדעט געוואָרען, דען ווינע הינטערשטע פּיס האַבען זיך פּלוצלינג אויסגעשטרעקט, נאָר ער האַט וויעדער געזאָמעלט אלע קרעפטען אונד איז אַריין אין אַ צווייטעם געביש.

דער הונד האַט איהם ווייטער פּערפּאָלגט, אונד ער איז דאָן אַרויס פּון דאָרט, שוין צו ווייט פאַר מיר צום שיסען.

איך בין אונטערדעסען נאכגעלאָפּען אונד געזעהן וויא דער פּערוואַונדעטער האָז איז אַרויף אויף אַ באַרג. ער איז געלאָפּען ניט אַזוי שנעל וויא מען קען ער וואַרטען פּון אַ געזונדען האָז, אָבער שנעל גענוג אום דער הונד זאָל איהם ניט קענען כאַפּען.

איך בין געלאָפּען אַ היבשע צייט, אָבער זעהענדיג, אַז איך פּערליר מיין אַטהעם, האַב איך אָנגעפּאָנגען צו געהען אונד בעשטייגען דעם באַרג.

דער באַרג איז געווען פּריהער פּערזעט מיט וויין, אָפּער דיא תּבואה האַט מען שוין אָבגעשניטען, אונד איך האַב דערפּאַר גאַנץ גוט געקענט בעמערקען דעם לויף פּון דעם האָז מ'ט זיין פּערפּאָלגער דעם הונד. אין אַ צעהן מינוטען צייט, איז ער אַריבער דעם באַרג אונד פּערשוואַונדען געוואָרען. מיט אַ פּאַר מינוטען שפּעטער, האַב איך שוין דעם הונד אויף ניט געזעהען. דאָן האַב איך בעשטייגען דעם באַרג אונד פּאַר מיינע אויגען איז ערשיענען אַ גרויסער אונד געדיכטער וואַלד.

איך האַב נאָך געקענט הערען דאָס האַווקען פּון דעם הונד גאַנץ ווייט אַוועק, אָבער איך האַב ניט בעאכזיכטיגט נאכצופּאָלגען אין איין אונבעקאַנטען וואַלד. איך האַב מיך אַוועק געזעצט אויף דער ערד זיך אויסרוהען, ביז דאָס האַווקען פּון דעם הונד האַט זיך שוין מעהר ניט געהערט.

דיא לופּט איז געווען קרעפּטיגענד, אונד נאכדעם וויא איך האַב בערוהיגט מיין קורצען אַטהעם, האַב איך געבליקט אַרום אין דער שעהנער געגענד אונד מיך געשפּירט גליקליך.

דאָן האַט זיך אַרויס גערויסען אַ הוכט פּון מיין ברוסט.

איך האַב געשפּירט אַביסעל שמערץ, אָבער דאָס איז באלד פּאַראַיבער.

דיא לופּט אויפּן באַרג איז געווען קיהל, אונד איך האַב בעשלאָסען ניט צו מאַרטען ביז דער הונד וועט צוריק קעהרען.

„ער וועט שוין טרעפען זיין וועג אהיים“ האב איך מיר געטראכט.
איך האב מיך אויפגעהויבען אונד אָנגעפאָנגען אַרונטער צו געהן דעם באַרג.
עס איז שוין געווען אום מיטאגנצייט, אונד אַבוואָהל דיא וועג האט זיך צייטגענויז
בעהאלטען אונטער א וואַלקען, האט עס אָבער דאָך ניט אַרומגעזעהן, אז עס וועט
רעגענען.

צו דער רעכטער זייט אין טהאַל, האט זיך געלאָזט הערען דער גלאַק פון א
טראַדע בהמות, אונד איך האב בעמערקט דעם פאַסטוף זיכצענדיג אויף א בערגעל,
דאן האב איך געהערט וויא ער האט געשפּיטלט אויף זיין פייפּעלע אונד דיא
טענער, אַבוואָהל איינפאַך אונד אָהן קונסטען, האבען זיך צונאַמען איבער
דער פרייער לופט, וויא דער אָנגעזעהמער פאַרפומען גערוך פון דיא ווילדע
בלומען.

אונטערזעסען האבען צוריק געקעהרט דיא תאוהגעדאַנקען צו מיר. איך
האב מיך דערמאָהנט אן פערשיעדענע פרויען פון דער שטאָרט, אָבער זייא האבען
מיד ניט אינטערעסירט. זייא האבען בייא מיר אויסגעזעהען צו פערדאָרבען
אונד געקונסטעלט, מיט פאַלשע צייען, פאַלשע בוימס אונד געפאַרבעטע גע-
זיכטער.

„אָבער לודמילאַ אייוואַנאָוואַ“, האב איך מיר געטראַכט, „זיא איז נאָטירליך;
געוונד, שטאַרק, פעט, שעהן אונד“...

איך האב פערשטאַנען, אז פון דער תאוה קען מען ניט ענטלויפּען, מאַסקוואַ
אָדער אין דער פרייער נאָטור — עס בלייבט זיך גלייך!

לודמילאַ אייוואַנאָוואַ, מיט איהרע בלווייניגע אויגען, מיט איהר וואַרעמער
האנד אונד איהר פערפיהרישער בליק, האט מיך געהאלטען אין איהר מאַכט. איך
האב בעגריפּען, אז איך בין מאַכטלאָז צו קעמפּען דאָגענען.

איך קען עס אליין ניט בעגריפּען וויא דאס איז געווען, אָבער עס איז א
טהאָטאָבע, אז איך האב אָנגעפאָנגען צו שפּירען צו איהר אַזא מין ליעבעס געפיהל,
וויא איך האב נאך ניט געפיהלט צו קיין פרויעגזימער ביי דאמאלס.

איך האב זיא געליעבט.

איהר בילד האט געשוועבט פאַר מייע אויגען, אונד טראַמץ דעם וואס איך
האב זיא שוין געקענט מיט פיעלע פון איהרע פעהלער, האב איך געוואוסט, אז איך
ליעב זיא מיט דיא פעהלער צוזאַמען.

איך האב מיט איהר אויך מיטלייד געהאט.

„אזוי יונג אונד שעהן“ האב איך מיר געטראכט, „אונד זיא מוז זיין דיא פרוי פון אזא אלטען מאן. וואס מויג איהר זיין גוטסקייט אונד צערטליכקייט ? זיא דארף יונגע ליעבע אונד דאס קען זיא בייא איהם ניט געפינען. ארמע לודמלא ! דאס שיקזאל האט דיך געטריעבען צו אזא מאן. ווען דוא וואָלסט אָבער פריהער געווען רייך, האסטו זעהר לייכט געקענט עררייכען דיין גליק“...

„דער טיפּעל רעדט אויס מיר !“ האב איך פלוצלינג אויסגעשריען. „איך בין א פערדארבענער שופט ! אלעקסאנדער דימטריעוויטש איז דער פריינד פון אונזער פאמיליע, מיין בעסטער פריינד; ער פערטרויעט מיר — אונד וואו איז דאס רעכט אונד דער יושר ? בין איך ווירקליך שוין אזוי געפאלען, אז איך זאל מיך גאר ניט קענען אליין בעהעררשען ? צום טיפּעל מיט מיין פער- דארבענהייט !“

טיפּעל אהין, טיפּעל אהער; דאס אלעס האט געהאלפּען וויא א טויטען באַנקעס. איך האב געשפּירט, אז איהר בענעהמען געגען מיר, רעדט פאר זיך אליין, אז זיא בענעהרט מיך, אז זיא זוכט מיין ליעבע... „אָבער זיא איז דאָך דיא פרוי פון אלעקסאנדער דימטריעוויטש; דיא פרוי פון דיעזען עדעלען, גוטען אונד ליעבען מענשען, וועלכער האט מיך געטראגען אויף דיא הענד אלס קינד — מיין פאטער'ס בעסטער פריינד... דאס איז געמיין, אבשייליך !“

איך קען מיך יעמט צו עראינערן, וויא איך האב מיך זעלבסט געוואונדערט, איבער דיא טויזענדער געדאַנקען אין מיין קאָפּ. אונד מיר איז קלאר געוואָרען דיא אידעע, ווארום מען זאגט, אז עס איז דאָ א יצר-הרע אונד א יצר-טוב. איך האב געשפּירט וויא איין אידעע דרינגט זיך פולל מיט שמוץ אונד פערדארבענהייט, וועלכע האט מיך אָנגערעדט צו טרעטען מיט דיא פיס פריינדשאפט, אנשטאַנד, מאָראַל אונד דיא עדעלסטע מענשליכע געפיהלע. דאן איז וויעדער ערשיענען דיא אנדערע אידעע אונד צו מיר געזאגט :

„מענש ! וואו ביסטו אין דער וועלט ? איז דאס יושר ? איז דאס עהרליכ- קייט ? מוז דען א מענש זיך לאָזען הינרייסען פון יעדער פערדארבענהייט ? שטאַרק זיך, זייא א מענש, דענק, טראכט אונד זעה איין, אז א מענש וויל, קען ער אלעס בעזיענען“...

דאן איז וויעדער געקומען דער געדאַנק :

„אמת, ריכטיג, אָבער איך בין נאך אלעמען ניט מעהר וויא א מענש, אונד זיא איז אזוי שעהן, פערפיהרעריש“...

עם האט זיך אלזאָ נאָר געהאנדעלט אום דעם, ווער עס וועט זיענען — דער
 יצירה'רע אָדער דער יצירה'טוב. איך, האט עס מיר אויסגעזעהן, בין נאָר א ווערקצייג
 פון א אידעע-איינפלוס, אונד דער טייפעל האט מיך אויף זיין זייט געהיר וויא דער
 יצירה'טוב, דאָן — וועל איך פאלען!
 איך האב געשרייערט פאר דער אידעע.
 אונווילענדיג, האב איך געשפירט וויא איין עלעקטרישע קראפט האט מיך
 צו איהר געצויגען.

5.

פערטעפט אין מיינע געדאנקען, האב איך א היבשע צייט ניט בעמערקט
 וואו איך בין. ווען איך האב מיך ארום געקוקט, האב איך דערזעהן, אז איך בין שוין
 ניט ווייט פון אלעקסאנדער דימיטריעוויטש'עס וואָהנונג.
 עס איז געווען אונגעפער אום 2 אוהר נאכמיטאג.
 ווען איך האב אויפגעהויבען מיינע אויגען, האב איך ערבליקט לודמילא איווא-
 נאָווא מיט ענטקעגען קומען.
 זיא האט געפיהרט איהר צווילינג בייא דיא הענד.
 זיא איז געווען אָהן א הוט אויף'ן קאָפּ, אונד איהר קערפער איז געווען אייני-
 געהעלט אין א שווארצעס קלייד מיט א וואַרעמען שוואַרצען דזשאַקעט.
 וויא זיא האט זיך דערנעהנטערט, האט זיא געשמייכעלט אונד איהרע אויגען
 האבען געפונקעלט מיט א גלאַנץ. אויף איהרע ליפען האט זיך געצייגט יענער
 שם יבעל, וועלכער האט מיך אזוי בעאונרוהיגט אין דער לעטצטער צייט.
 איך האב געשפירט מיין הערץ קלאַפען אונד עס איז מיר וויא קיהל געוואָרען
 אונטער מיין ברוסט.
 „איהר זייט מיער, האָ?״ האט זיא געפרעגט.
 איך האב מיך בעמיהט צו ענטפערן, אָבער איך האב ניט געקענט.
 איז דאס ניט מערקווירדיג, אז איך, דער אויסגעלאַסענער אונד פערדאָרבע-
 גער, דער ערפאהרענער אונד ערניעדריגטער דורך פרויען, האב קיין ווערטער געפונען
 צו ענטפערן דיעזער פרוי, וועלכע איז געווען, פערעהעטניסמעסיג מיט מיר, איין
 גענעל? איהר האט אָפער דער מוטא ניט געפעהלט.
 „מיר קומען אייך ענטקעגען,״ האט זיא וויעדער אָנגעפאָנגען. „איער ליעבלינג
 פאָניא, האט ניט געוואָלט געהען; זיא איז געבליעבען צו הייז מיט דער

דענסט; זיא לאנגוויילט זיך שרעקליך אָהן דעם פאטער. איז עס ניט היינט א העררליכעס וועטער?

„יא, האב איך קוים ארויס געשטאמעלט.“

איהרע אויגען האבען וויא געשאַסען מיט פייער. זיא האט ציימענווייז ארונטער געבויגען דעם קאָפּ, געשוויצען, אונד געמאַכט דיא מיענע גלייך וויא זיא איז אין א נרויסער פערלעגענהייט.

איך האב פערשמאַנען וואס דאס מיינט, אונד איך האב ערווארטעט דער קריטישער מאַמענט זאָל קומען. איך בין געווען שטאַרק אויפגערעגט. זיא האט שוין וועניג פערשמעלט איהרע געפיהלע, אונד, איך נרויב, זאָגאַר דער עהרליכער אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, ווען ער וואָלט זיא דאמאכט געזעהן, וואָלט ער אויך דעראטעהן וואס אין איהר געהט פאָר.

זיא איז געוואָרען אונפערשעהמט.

מיר זיינען ביידע געשמאַנען אונד געשוויצען אייניגע מינוטען. דאָן האט זיא געזאגט:

„א העררליכעס וועטער!“

זיא האט נאך געשטאמעלט א פאאר ווערטער אונד איך האב מיך פער לירען אין מיין האלמונג. אָהנע איבערצודענקען וואס איך זאג, האב איך געדענקט פערט:

„אונד איך האב אימער געדענקט אן אייך“...

„ווירקליך?“ האט זיא שנעק געפרעגט מיט זעהר א פרעהליכער שטימע, „אונד איך האב אויך געדענקט פון אייך. יא, יא, איך האב געדענקט פון אייך. קומט אהיים, אריין אין הויז, אונד מיר וועלען עפען מיטאג-ברויט.“

זיא האט געווארט איך זאָל צוגעהען געבען איהר. איך האב בענריפען איהר וואונש, אונד איך בין צוגעגאַנגען. זיא האט גענומען איין קינד אונד דאס גע-שפעלט פון דער אַנדערער זייט געבען אַנדערן. אונזערע שולטער האבען זיך בעריהרט.

זיא האט זיך אַבויכטליך צוגעבויגען צו מיר.

פון איהר קערפער האט געוועהעט א הויך פון פרישקייט אונד יוגענד. דער גערוד פון איהר קערפער האט אויסגעזעהן אזוי שטאַרק פאַרפומירט צו זיין, אז ער האט מיך בערוישט.

עס האט מיר אויסגעוויצען, אז יעדע קראפט פון ועלכסט־בעהעררשונג איז

פערשוואונדען. אונד איך פאל, אלץ ניעדריגער אונד ניעדריגער, ביז איך מוז לייענען צו איהרע פיס, אונד צופרייערען זיין, זאגאר ווען זיא זאל אויף מיר טרעטען. דיא קינדער זיינען דערווייך ענטלאָפּען פּאַראַויס, לאַכענדיג אונד שטיפענדיג.

דאן האב איך געשפירט איהר האַנד אין מיין אַרעם. איך האב אויפגע- ציטערט פאַר אויפרעגונג.

איהר האַנד! איך האב געשפירט דיא ווארעמקייט דורך מיין דאָק. אום עפעס צו רעדען, האב איך איהר געוואָלט דערצעהלען אויפער מיין יאָג, אָבער, וויא עס שיינט, האט זיא פיינד געהאט זייטענוועגען. זיא האט געוואָלט געהען דירעקט צום פונקט, מיט וואס זיא איז אינטערעסירט געווען. זיא האט מיך אונטערבראָכען גראדע ווען איך האב געוואָלט עפענען מיין טויל.

„ווייסט איהר,“ האט זיא געזאגט, „איך האב פאר איך א נייעס?“ זיא האט דאן צוגעווענדעט איהר געזיכט צו מיר וויא צו זעהען אויב איהרע ווערטער אינטערעסירען מיך.

איך בין געבליעבען שטעהן אונד געפרעגט נייגערדיג:

„א נייעס פאר מיר?“

„יא.“

„אונד וואס איז דאס?“

„איך וויל איהר זאָלט טרעפּען,“ האט זיא געזאגט זעהר לעבחהפּט.

„איך זאל טרעפּען? איך ווייס ווירקליך ניט וואס צו טרעפּען.“

„איבער אלעקסאנדער דימיטריעוויטש,“ האט זיא געענטפערט.

איך האב גענוי ניט געוואוסט וואס זיא וויל מיר דערצעהלען, אָבער איהר

פענעהמונג האט מיר געזאגט, אז זיא נייעס איז געוויס דאָריבער וואס איז נובע אונזערע אויפרעגונגען.

„טולזא,“ האט זיא וויערער אָנגעפאנגען, „ווילט איהר ניט ווייטער

גרעפּען?“

„ער קומט זיינט געוויס ניט אהיים,“ האב איך גלייך געענטפערט.

„געטראָפּען!“ האט זיא אויסגעשריען לאַכענדיג. „געטראָפּען, ווירקליך גע-

מראָפּען!“

איהרע לעטצטע ווערטער זיינען געווען אונזאַטירליך מונטער, אונד זיא האבט

אין זיך געהאט א שפּאַטישען נאכקלאַנג.

דער מאָן האט מיך געשוידערט.

„דער וואָגען איז נאָר וואס צוריק געקומען,“ האט זיא ווייטער געזאגט; „דער טרייבער האט מיר אויך געבראכט א ברעף. מיין מאן, אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש שרייבט מיר, אַז ער האט צו פערזאָרגען זעהר וויכטיגע געשעפטען, אונד דערפאַר איז ער געוואונגען אויסצובלייבען ביז מאָרגען אין שטאָדט.“

„דאס קען ניט מעגליך זיין!“ האב איך געזאגט אונגלויביג.

„יא, יא,“ האט זיא געענטפערט, „איך פערזיכער אייך, אַז אַזוי איז

עס...“

איך האב אָנגעהויבען איבערצוקלערען אַלעס. אנפאנגס האט עס בייא מיר אויסגעזעהן אונגלויבליך, אַז אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש זאָל צוריק לאָזען זיין יונגע פרוי אייף מיין פערטריען. דאן האב איך מיך דערמאָהנט אן צוויי זאכען: ערשטענס, אַז אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש איז געווען זעהר קורצוויכטיג איבער זיין ווייב'ס קאָקעטירען צו מיר, אונד צווייטענס האט ער מיר געמרויעט, וויסענדיג, אַז איך בין זיין פריינד.

דיא מאָראַלישע זייט פון דיזער ערקלערונג, האט מיך ניט בעקימערט. איך בין בלויז צופריעדען געווען דערמיט, אַז עס איז ווירקליך מעגליך, דאס אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש זאָל אויסבלייבען אן שטאָדט אונד איך מיט לורמלאַץ זאָלען זיין אליין.

איך האב געשפירט יענע פרייד פון יעדען וויכטלינג, וועלכער זעהט זיך בייא זיין ציער, אָהנע צו בערעכענען דיא פאָלגען.

ווען מיר זיינען אריין אין הויז, האבען מיר זיך געזעצט צו טיש מיט דיא קינדער. לודמילאַ איז געווען מערקווירדיג געענדערט כויט איהר פריהעריגע האַלמונג. זיא האט קיין וואָרט גערעדט וואס זאָל אנצייגען דיא אויפרענונג פון דער פריהעריגער בעגענונג.

איז דאס פיעללייכט געווען דערפאַר, ווייל זיא האט געוואוסט, אַז זיא איז שוין זיכער מיט מיר, אָדער ווייל זיא האט זיך געשעהמט אין דער געגענוואָרט פון דיא קינדער? דאָרויף קען איך ניט ענטפערן. לודמילאַ איז געווען אונערקלערליך אויך אין פיעלע אנדערע בעגעמונגען.

אַלס מיר זיינען פערטיג געוואָרען מיט דעם עסען, זיינען מיר אַרויס געגאַנגען, אימער מיט דיא קינדער, שפאַצירען אין גאָרטען.

לודמילאַ האט דאס גלייכנילטיגע געשפרעך וועהרענד דעם טיש ניט

געוועקסעלם. איך האב מיר געמראכט, אז מיט יעדען בליק וואס זיא ווארפט ארף אלעקסאנדער דימיטריעוויטש'עס קינדער, דערמאָהנט זיא זיך אן איהרע פליכטען צו איהר מאן.

אָבער ווער ווייס אויב מיין אורטהייך איז געווען א ריכטיגער?

איך, פון מיין זייט, האב קיין געשפרעך ניט געוואָלט אָדער ניט געקענט אויפברעכען, וואס זאָל פיהרען צו אונזער אינהאַלט פון אויפגענונג.

מיר האבען פערזויכט ביז 5 אהר אין גאָרטען אונד דאָן זיינען מיר אריין מרינקען מהעע. דאס האט געדויערט איבער א שטונדע.

אבענד בין איך געבליעבען זימצען אליין מיט איהר אין שפייזע-צימער. אָבער

זיא האט זיך אויפגעהויבען אונד געזאגט :

„אין עמפפאנגס-דזאלאָן איז עס אנגעעהמער. ווילט איהר אריין געזן ?“

איך בין געגאנגען.

זיא האט זיך געזעצט אויף א ברייטען שטוהל, גענומען שטיקערייא אין דער האַנד אונד אָנגעפאנגען צו אַרבייטען בייא דעם שוין פון א גרויסען אונד ליכטיגען לאַמפּ.

זיא האט געשוויגען א היבשע צייט, אונד איך האב אַרויס גענומען א צייטונג אונד אָנגעפאנגען צו לעזען.

דיא שטילקייט האט אויף מיר געווירקט, אונד דער געדאַנק פון זעלבסטבע-וואוסטויזן האט צוריק געקעהרט.

לעזען האב איך ניט געקענט. איך בין געווען זעהר אונרוהיג.

„איך בין א געמיינער שופט !“ איז געווען דער ערשטער ענטשלוס אין מיינע

געדאַנקען. „אזוי טיעף געזונקען! אזוי מיעף! ניי, ניי, נין! איך דאַרף ניט אונד זאָל ניט דאָ פלייבען. זיא איז מיין פריינד'ס פרוי. היינט פאָהר איך נאך אַוועק. היינטיגע נאַכט מיטן אבענד-צוג. דאס איז שרעקליך... ארמער, ארמער אלעקסאנדער דימיטריעוויטש... דאַנקען נאָט, וואס ער איז דאָ נישט, ער זאָל ניט זעהען וואס איך טהו הינטער זיינע פלייצעס... איך מוז אַוועק, מיין פריינד'ס פרוי“...

„איהר פערברענגט וואהרשיינליך אייער צייט זעהר אנגעעהמט אין

מאָסקווא ?“ האט זיא אונטערווארטעט געזאגט.

לודמילאַ'ס שטימע האט אויסגעקלונגען מילד אונד זעהר צערמליך. זיא

האט אויפגעהויבען דיא אויגען פון איהר שטיקערייא, אונד צו מיר געבליקט מיט א שטייבעלע אויף איהרע ליבען.

מיר איז ווידער קיחל געוואָרען אונטער דער ברומס. מײן קאָפּ האט גע-
דױשט, אונד איך האב געענטפערט וויא צומישט :

„יא, יא, זעהר אנגענעם.“

„אונד איך לאנגווייל מיך דאָ ביז צו טױט, האט זיא געזאגט אַרונטער
לאָזענדיג איהר בליק צו דער שטיקערייא. „ער, איהר ווייסט דאָך, איז איין אַלמער
מאן. איך פערעהר איהם נאָמירליך זעהר פיעל, ווייכ... ווייכ... ווייל ער איז א
פערניפטיגער מענש, אָבער דאָך — ער וואָלט געקעגט זיין מיין פאטער...“

נאך א קורצער בליק פון איהרע גלענצענדע אויגען, אונד זיא האט זיך
ווידער פערטראכט אין דער שטיקערייא.

„ער קען איהר פאטער זיין, האב איך מיר געטראכט, אונד זיא
זוכט א...“

איך האב זיא פערטראכטעט אין דיעזען אויגענבליק דערפאר, ווייז זיא האט
בעלידיגט מײן פריינד אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש.

„דיא קאַמץ! דיא שאַנגו! האב איך געמורמעלט שטיל צו מיר אַליין,
אונד דאָן, פאַסענדיג א בעשלוס, האב איך מיך אויפגעהויבען אונד געזאגט :

„לורמילא איוואנאָווא, איך האב בעשאַסען אַוועק צו פאָהרען ; איך האב
נאר פערניעמען, אַז איך מוז פאָהרען, ווייל וויכטיגע געשעפטען רופען מיך. איך
האב אפילו פערשפראַכען אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש נאך צו פערבלייבען דאָ א
פאאר טעג, אָבער איך קען עס ניט ; עס איז מיר אונגעליך.“

וועהרענד איך האב גערעדט דיא לעמצטע ווערטער, האט זיא רוהיג אויפגע-
הויבען איהר קאָפּ אונד מיך אנפאַנגס אָנגעקוקט ערשטוינט. דאָן האט זיך דער
בליק געוועקסעלט, אונד זיא האט אויסגעזעהן מיך צו שמודירען. דער בליק איז
געוואָרען ערנסט אונד אזוי שאַרף, אַז מיר האט זיך געדאַכט, דאס זיא קוקט ביז
צו מײן סיעפער זעלע.

דאָן האט זיא נומטיגהיג געשמייכעלט.

מײן אויפגענוג איז געשמיענען.

„ניין, איך מוז פאַרטו! האב איך געענטפערט, נלייך וויא זיא וואָלט מיך
צוריק געהאכטען. „איך בעט אייך זעהר, פערזאָרגט פאַר מיר פערד; וואָל מען
איינשאַפאנען, איך מוז פאָהרען.“

איך האב שוין ניט געוואוסט וואס איך דער.

דאָן בין איך געבליעבען שמיל.

לדמיא האט אלץ געקוקט שטילשווייגער, אונד פלוצלינג, איז איהר געזיכט געוואָרען מיכר, צארט אונד ליעבליך.

„וואס איז מיט אייך געשעהען?“ האט זיא געפרעגט.

זיא האט זיך בייא דיעזע ווערטער אויפגעהויבען, אונטק געלענט רוחיג דיא ארבייט אויף א קליין טיישעל, אונד מיט איהר שנעלער אונד גערוישלאָגער קאטעך בעוועגונג האט זיא זיך אומגעווענדעט אונד אנטפאָנגען צו מיר צוצוגעהען.

זיא האט אויסגעשמרעסט איהר האנד צו מיר. איך האב ניט פערשטאנען וואס זיא מיינט, נאָר איך האב איהר געגעבען דיא האנד. איך האב ניט געשפירט דעם גרוף. דאָגענען אָבער, האב איך געפיהלט איהר בליק וואס איז פערפיהנטערט געוואָרען אונד איך האב וויא שוידערענד געבליקט צו איהרע ביזמען, וויא זיא האבען זיך צוזאמען געצויגען.

איך האב דערפיהלט איהר ווארעמע האנד. מיין בלוט האט אויפגעקאכט אונד איך האב געוואָלט בעדעקען איהר האנד מיט דיא קויטען פון מייע בעגענדער ליפען, נאָר...

פלוצלינג האט אויסגעקלונגען טאניא'ס שטימע פון דעם צווייטען ציטער. איך בין אויפגעשרונגען גלייך וויא טויזענד נאָדקען וואָלטען אריין געשטאָבען געוואָרען אין מיין קערפער.

מיי בעזונג האט צוריק געקעהרט. טאניא'ס שטימע, דיא שטימע פון אלעקסאנדער דימטריעוויטש'עס קינד, האט מיך ערוואכט.

„ניין, ניין!“ האב איך וויא געשריען, נאָך אימער האלמענדיג איהר האנד אין מיינער, „עס קען ניט זיין! איך מוז אונטק פאָהרען, באַלד, זאָפאָרט!“ טאניא'ס שטימע האט זיך מעהר ניט געהערט, אונד זיא האט געשמיבעלט פערפיהרעדיג.

איך בין געבליעבען מאבטלאָז צוריק פאלענדיג אין שמוהל. איהר האנד האט העפטיג געדריקט מיין האנד, אונד זיא האט געמורמעלט מיט איין אונטערדריקטער שטימע:

„ניין, געליעבטער, איהר בלייבט דאָ!“

איהר ווייכע לינקע האנד האט וויא פערבלאָדזעט צווישען מייע האאר אויף'ן קאפ, וועלכע זיא האט אָנגעפאנגען צו קרייזלען.

איהר קערפער האט זיך צווערוקט זאנפט נאָהענט צו מיינעם, אונד איהר געזיכט טייט איהרע אָפגעע ליפען האבען זיך צוגעבויען צו מיין קאפ.

איך האב געפיהל'ט איהר ווארעמען הויך.
א פאאר קרויזען פון איהרע האאר האבען גענלעט מיין דערהויטצמען
שמערן.

א זיסע מיעדקייט האט מיך בעפאלען אונד איך האב שווער געאממעט
ווינשענדיג צו פערבלייבען געבען איהר קערפער.
„אבענדס, שפעטער,“ האט זיא געמורמעלט אין מיין אויער מיט איהר
ווארעמען הויך.

דאן האט זיא געמאכט א קאטצען־שפרונג צוריק.
מיין הערץ האט שווער געקלאפט אונד איך האב מיך געשפירט שטארק
בערוישט.

„ווארט, ווארט אביסעל,“ האב איך געזאגט מיט דער שטימע פון א שיכור
אויסשמרעקענדיג מייע הענד וויא צו א שאמען.

איך האב געוואלט זיא זאל ווייטער בלייבען געבען מיר, אונד ווען איך האב
אויפגעהויבען מייע אויגען, האב איך זיא געזעהן שטעהען מיט א פאאר שריט
ווייטער פון מיר, אונד אויף איהרע ליפען איז געלעגען א טרוימפירענדער
שמייכל.

„ניין, ניין,“ האט זיא געזאגט שטיל אונד עטוואס הייזעריג, „ניט יעצט,
שפעטער; איהר זאלט ווארטען אביסעל... איהר קאמישער מענש... אינגעל!“
זיא האט זיך דאן הויך צולאכט אונד איז פערשוואונדען מיט איהרע קאטצען
שריטע פון דעם צימער.

איך בין געבליעבען זימען אין א ווילדער אויפגענונג אונד דיא נאנצע בעכטע
האט אין מיר געוויסהעט. איך בין געווען שטארק בעז אויף איהר ווארום זיא איז
אזועק, אבער איך בין געווען בערייט איהר אלעס צו פערצייגען, ווען זיא זאל נאך
צוריק קומען.

„אבענדס, שפעטער!“ איהרע ווערטער האבען נאך געקלונגען אין מייע
אויערן, אונד זיא האט בייא מיר אויסגעזעהן דיא ליעבליכקייט זעלבסט.

אלעס, אלעס האב איך פערגעסען. מאַראל, זימען, אנשטאנד אונד פריינד
שאפט זיינען פערשוואונדען אין אבגרונד פון בעסטיאליטעט, אונד נאך זיא מיט
איהרע סאטן־שלאנגען אויגען. איז געשטאנען פאר מיר.

איך בין געזעסען אזוי לאנג, ביז איך האב מיך געשפירט עטוואס בערוויגט
פון דיא פריהעריגע מאַמענטען.

וויא אזוי איך האב מיך אויפגעהויבען אונד ווען איך האב מיך אויפגעהויבען פון דעם שטוהל, קען איך מיך ניט עראינערן. איך ווייס נאר, אז דיא נעכסטע צייט וואס איך געדענק, איז, ווען איך בין געזעסען בייא טיש צום אבענד-עסען.

טאניא איז געווען מונטער וויא אימער. דער צווילינג האט געשוויגען. איך האב ניט גוט געפיהלט אונד איך האב אויך געשוויגען.

דיא קינדער האבען אויף מיר געמאכט א טיעפען איינדרוק. אלעקסאנדער דימיטריעוויטש'ס קינדער, האב איך מיך דערמאָהנט, זימען געגענאיבער מיר אונד דער שטראם פון מיינע געדאנקען, האט זיך אומגעווענדעט.

„וועג איך ווירקליך פאלען אונד בין אויך שוין געפאלען?“ האב איך געדראכט. „וועל איך מיך ווירקליך ניט קענען בעהעררשען? יא, דאן איז שוין אלעס פערלוירען.“

איך האב מיך פערדראמט וויא דעם ניעדריגסטען שופט.

ווען מען וואָרט מיך אליין דאמאלס געפרעגט אין אורמחייז איבער מיר, אונד איך וואָלט געווען אויפריכטיג, וואָלט איך געענטפערט:

„איך בין א שופט פון דער ניעדריגסטער שטופע.“

בייא מיר האט עס אויסגעזעהען, גלייך וויא דער רעליגיעזער זינדער, וועלכער טהוט פערברעכען גענען נאָט אונד מענשען, אונד ווען ער קוקט זיך ארום וואו ער איז אין דער וועלט אונד אנערקענט זיין פערברעכען, זאגט ער, טראָטץ דעם וואס ער ווייס, אז מען וועט איהם ברענגען אין גיהנום:

„סאיי וויאסאי פערלוירען; עס קימערט מיך ניט ווען איך זינג ווייטער אַלץ

טיעפער אונד טיעפער.“

דער קאמפף מיט מיר זעלבסט איז געווען שמערצהאפט.

„מין נאָט!“ האב איך אויסגערופען אין מיינע געדאנקען, „איז יעדער מאן מאכטלאז אין אזא פאל? וויא וואָלט א פרוי געהאנדעלט, אין אַנשטענדיגע אונד מאַראלישע פרוי, מין איך?“

דיא פראגע האט מיך אינמערערט פון א וויסענשאפטליך-ניזעלשאפטליכען שטאנדפּוינט. איך האב געמחט מודה זיין, אז אזעלכע מענער וויא איך, אין מיין לאנג, וועלכע רופען זיך טראַטץ זייער פערדאָרבענהייט מאַראליש, זינען בעסטעס וואס קענען זיך ניט בעהעררשען. אָבער פרויען ווען מען קען זייא נאָר אַנדזען מאַראליש, וואָלמען גאַנץ גוט געקענט איבערשטעהען אזא נסיון.

„אָבער פרויען,“ האב איך מיר געמראַכט, „ערייבען קיינמאל ניט אזא ניעדריגע שמוע אונד זיך נאך רופען מאַראַליש. ווען איך וואָלט ווירקליך געווען אַ מאַראַלישער מענש, לויט וויא איך פערשטעה, אונד ניט וויא דיא פער דאָרבענע וועלט בענדייפט, דאן“...

מיינע געדאַנקען זיינען אונמערבראָכען געוואָרען. לודמילא איזאנאָאָונא, וועלכע איז געוועסען ביים מיש מיט אזא אונפער שעהמטער מיענע, גלייך וויא עס וואָלט נאר ניט פאַסירט, האט מיך אויפגעפאָר דערט איך זאָל זיא בעגלייטן ביים זינגען, „ביז דיא קינדער וועלען איינשלאָפען,“ האט זיא בעמערקט גלייכ זילטיג.

דיא בעמערקונג איז געווען אזוי צוויידייטיג, אז דערייניגער וואס האט ניט געוואוסט וואס עס איז צווישען אונו פאָרגענאָנגען, האט געקענט מיינען, אז לודמילא זאנט עס נאָך דערפאַר, כדי מיר זאָלען שפעטער ניט אויפוועקען דיא קינדער בשעת זיא וועלען שלאָפען מיט אונזער געזאַנג. איך האב אָבער פערשטאַנען וואס זיא מיינט.

וויא אַ געהאָראַמער הונד וואס פאַלגט זיין הערן, האב איך מיך אויפגע- הויבען פון דעם שמוהל אונד זינגענאָנגען צו דער פיאַנאָ. ווען זיא האט זיך אויך געוועמט, האב איך געשפירט דאס פיער פון אויפ- רענגג אויפפלאַקערן אין מיין קערפער.

אָבער זיא איז אויך געווען שטאַרק אויפגערענט, אונד זיא האט יעדעס מאל צינגעברענגן איהר קאָפּ צו מיינעם, אָבער מיט אזא קונסטפאָלער בעוועגונג, דאס דיא קינדער האבען דאָרויף ניט געקענט ווערען אויפמערקזאַם.

זיא האט געוונגען אייניגע ליעדער. אָבער דאס האט מיך ניט אינטערעסירט. ניט איהר שטימע האב איך געוואָלט הערען. דיא וואַרעמקייט פון איהר קערפער בייא מיין זייט, האט מיך שיער פערריקט געמאַכט.

איך האב געקעמפט מיט אלע מיינע קרעפטען זיא ניט צו אומארמען אונד דריקען צו מיר. דיא קינדער האבען אויף אונו געקומט, אונד אזא שריט איז אונ- מעגליך געווען.

זיא האט פּע שטאַנען מיין איגרויזע אונד זיך אויפגעהויבען. איך בין גע- בליעבען זימצען.

„קומט אין עמפּפּאַנסיוואַקאָן,“ האט זיא געזאגט וויעדער מיט איהר גע- לאַסענער שטימע.

איך בין נאכגעגאנגען.

יא, מען האט געמוזט זעהען פריהער, אז דיא קינדער מיט דוגיאשאן, זאלען איינשלאָפּען.

מיר האבען זיך געזעצט אויף צוויי שטוהלען איינער נעגען אנאדער. א שוידער האט מיך פלוצלינג בעפאלען אונד אנדערע געדאנקען, ניט אזעלכע פון פריהער, האבען מיך בעפאלען. פון מאַראַל, זימען, אַנשטאַנד אונד פריינדשאפט, האב איך שוין מעהר ניט געדענקט. לודמילא איוואַנאָוואַ'ס קערפער, איז בייא מיר העכער געשטאַנען וויא אַלע דיזעז אידעען.

אך האב געדענקט, וויא יעדער כּוּספּ, אום דעם זעלבסט-פערטחידיגונג, אום זאָרג פיר זיך אליין.

„איז דאס מעגליך, אז ער האט מיך ווירקליך איבערנעלאָזען אלס איהר שומר?" האב איך מיך געפרעגט. „א שעהנער שומר! ניין, איך קען דאס מיר ניט גלויבען. עס איז מעגליך, אז אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש איז קלינער וויא איך האב מיר פאָרגעשטעלט. עס איז מעגליך, דאס וועהרענד איך האב איהם גערעכנט פאַר דום אונד קורצזיכטיג, האט ער פּערשטאַנען וויא זיך צו מאַכען ניט זעהנדיג, אונד ער האט מיך אָבגעזאַרט. ער איז נאר פינללייכט דערפאַר אוועק געפאָהרען, אום ער זאָל אָבפראָבירען זיין פרוי אונד אויך זעהען אויף וויא ווייט מען קען זיך פּעריקאָזען אויף א פריינד. האבען דען אזעלכע זאכען שוין ניט פאסירט? איך האב מיך דערמאָהנט אן פיעלע עהנליכע פעללע. פיעכלייכט שטעהט נאר אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש אונטער דיא פענסטער אונד זעהט אַלעס צו. צום לעצטען מאָמענט, וועט ער ערשיינען, אונד..."

דיא אידעע פון אזא כּעזע האט פון מיר אַוועק גענומען דעם חישק. לודמילא האט דערווייל געלעגט איהר ווייכע האנד אויף מייןער. דאס האט געהאט דיא ווירקונג פון עלעקטריציטעט. זיא האט אָנגעצונדען מיין נאַנצען קערפער.

איך האב דאן אונטערדעסען איהר מיטגעטהילט, מייע געדאנקען. אָבער דיא אויפגענונג וואס זיא האט אַרויס גערופען, האט געווירקט וואס איך האב בער מערקט האַלב שפּאַסענדיג:

„אונד וואס וועלען מיר פהון ווען ער וועט טאַקי אַנקומען?"
זיא האט געלאכט.

„א אינעל בלייבט א אינעל!" האט זיא געזאגט מיט א ויסען שמיבעלע אונד אָנגענומען מיט איהר אַנדערע האנד מיין צווייטע האנד. „איהר קענט ניט

אלעקסאנדער דימיטריעוויטש, אָבער איך קען איהם יא. ער האט עס נאך קיינמאל
 ניט געטראָן אונד ער טהוט עס אויך ניט. ער ווייס ניט קיין חכמות. ער פער
 שטעהט ניט יענעם אָבערנארען, אונד מיך, איבערהויפט, וועט ער ניט אָב
 נארען."

זיא האט ווייטער געלאַכט, אונד דאָן האט זיא עפעס געזאגט, וואס איך
 האב ניט פערשטאַנען, אָבער א פאאר ווערטער האבען מיך אַזוי פּעראינטערעסירט,
 אז איך האב זיא געבעטען, זיא זאָל זיין נאך אמאל זאָגען.

"יא, יא," האט זיא געזאגט מיט א פּערויכערעדען טאָן. "אלעקסאנדער
 דימיטריעוויטש לעבט מיך אַזוי, דאס עס איז מעגליך, אז ער בלייבט אויסדריקליך
 אין שטאַדט היינטיגע נאַכט, כדי איך זאָל האבען א פאאר שטונדען פּערגניגען
 אין אייער געזעלשאַפט."

"אין מיין געזעלשאַפט?" האב איך געפרעגט.

"ווארום דען ניט? ער וויל מיר מאַכען פּערגניגען."

"אונד וואס פאר א פּערגניגען?"

"אָך, מיין לעבער יונגע," האט זיא דאָן געזאגט מיר דריקענדיג דיא הענד
 "איחר האט מיך שלעכט פּערשטאַנען. מיינט איהר אפּשר, אז ער רעכענט אויף
 אַזוי ווייט? ניין, ניין, אזא פּערגניגען וואָלט מיר אלעקסאנדער דימיטריעוויטש
 ניט געוואָלט צוטהייערען, אָבּוואָהל ער לעבט מיך אַזוי שטאַרק. ער רעכענט
 איין אונשולדיגעס פּערגניגען, דער דומער נאַר! ער זעהט ניט אונד פּערשטעהט
 ניט, — הא, הא, הא!"

איך האב אויך געלאַכט, אָבער הויך, אונגאַמירליך אונד מיט א מערק
 ווירדיגען טאָן, פאר וועלכען איך האב מיך פאַרד אללין דערשראָקען.

יעדענפאַלס אָבער, האב איך אלעקסאנדער דימיטריעוויטש ניט געקענט
 פּערשטעהן. איך האב מיר ניט געקענט פאַרשטעלען וויא מען שמעלט אזא אויס-
 געלומפמען שופט וויא איך, פאַר א שומר. איך האב אָבער געגלויבט לודמילאַף,
 אז זיא ווייס וואס זיא זאגט, אונד מיר האבען שוין מעהר דאַריבער ניט גע-
 שפּראָכען.

איך האב מיך אָנגעפאַנגען מעהר צו איהר צו דערנעהנטערן. אָבער דער
 גערויש אין הויז, פון דיא קינדער אונד פון דער דיענסט וואס זיינען נאך ניט גע-
 שלאָפען, האט לודמילאַף אין אויפמערקזאַם געמאַכט.

זיא האט צוריק געצויגען איהרע הענד פון מיר אונד בעמערקט:

„מיר וועלען אביסעל שפיעלען דאמע.“

דאס איז געווען, אום דיא צייט זאל פערנעהען אונד מיר זאלען ניט זין צו פיעל צוזאמען.
איך האב פערשטאנען, אז זיא האט רעכט, אונד איך האב אייני-געוויליגט.

זיא האט זיך שנעל אויפגעווייבען, צוגענאנגען צום טיש, פון דאָרט אַרונטער גענומען א שאַכטעל אונד דיעזעס דאָן אַוועק געלעגט אויף א קליין מישעל.
איך האב איהר נאכגעקוקט מיט דיא אויגען פון א וויסטלינג.
דאָן האט זיא זיך געזעצט אויף דער סאָפּאַ, אונד מיר אָנגעצייגט א פלאטץ גענען איבער איהר.

זיא האט אויפגעמאַכט דאס שפיעל־ברעט, אַרויס גענומען דיא פיגורען, אונד נאכדעם וויא זיא האט מיר צוגעוואָרפען איינעם פון איהרע פערפיהרערישע בליקען, האט זיא מיר געזאגט, דאס דער שפיעל פאנגט אָן.
מיר האבען געשפיעלט.

וועהרענד דעם, האט איהרע ווייסע האַנד בעריהרט דיא מייניגע צייא דעם רוקען פון דיא פיגורען. אונזערע קניען האבען זיך אויך בעריהרט.
זיא איז געוואָרען שטאַרק אויפגערעגט. איהרע באַקען האבען אָנגענומען א דויטע פאַרב אונד איהרע אויגען האבען געגלענצט מיט גרויסע אויפּרענונג.
זיא האט מיך יעדעס מאל אָנגעקוקט אונד געשמייכלט.

וויא איך האב אויסגעזעהען, קען איך ניט וויסען. איך געדענק בלויז, אז דאס בלוט האט געיאָגט איבער מיין נאַצען קערפער אונד מיין הערץ האט שטאַרק גע-קלאַפּט.

עס איז שוין געווען 11 א זייגער אין דער נאַכט. איך האב מיך בערהויגט מיט דער אידעע, אז אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, וועט שוין ניט אהיים קומען.

„מיין פריינד'ס פרוי ו“ האט פלוצלינג וויא פון אונטער דער ערד אויסגער-קלונגען אין מינע אויערן.

איך האב געוואוסט דיא בעדייטונג פון דיטעזע ווערטער, אבער עס איז שוין געווען צו שפּט. זייא האבען מעהר ניט געקענט ווירקען איבער מיר, אז איך זאל מיך אויפהויבען אונד זיא פּערקלאָזען.

זיא איז געווען מיין העררין, אונד איך האב געמחט געבען איהר בלייבען.

מיין אויפֿרענונג האט געשטיענען אונד עס האט מיר אויסגעזעהן אונגענדיק
מיך צו בעהער שען.

„וואס מהוט איהר?“ האט זיא אויסגעשריען לאכענדיג, „איהר שווינדלער!
איהר האט צוגענומען מיין פיגור!“
„יא“...

„גיבט מיר דעם פיגור זאָפּאַרט צוריק!“
זיא האט אָנגעכאַפּט מיין האַנד אונד געוואָלט עפענען אַרויס צו נעהמען
דיא פיגור, וועלכע איך האב ניט זעהר פעסט געהאלטען.

דיעזע לעטצטע בעריהרונג, האט מיך שיער פערריקט נעמאכט. איך בין
אויפגעשפרונגען פון דעם שטוהל, מיך אוועק געזעצט אויף דער סאָפּא אונד זיא
אומאַרמט. איך האב זיא געדריקט צו מיין הערץ מיט מיין גאַנצער קראַפּט.
זיא האט געשוויענען.

איך האב זיא געקוישט אין איהר וויסען האַלז, אונד זיא האט אויסגעזעהן צו
ציטערן אונטער דער ברענענדער בעריהרונג פון מינע ליפען.
איך בין געוואָרען ווילד...

„ניין, ניין“ האט זיא געזאגט מורמלענדיג אין מיין אויער. „געהט צוריק אויף
אייער פלאַטין, דיא דיענסט איז נאך אין צווייטען צימער“...
זיא האט זיך בייא דיעזע ווערטער אויסגעריסען גראדע וויא א קאמין.
זיא איז געבליעבען שמועהען אטהעמענדיג שווער אונד שטאַרק פער-
פלאַמט.

„איהר בעזער מענש!“ האט זיא געזאגט מאַכענדיג מיט איהר פינגער.
„זעהט, איהר האט מיר שיער אָבגעריסען דיא קנעפ פון דעם בוים“...

זיא האט מיר געווייזען מיט א בליק פון איהרע אויגען אויף דער אָפּענער
טהיר פון דעם שפייזע-צימער, אז עס איז נאך דאָרט ניט געווען אָבגעראַמט פון
דעם מיש.

דיא אידעע, אז יעמאנד קען מיך זעהען, האט אָבגעקיהלט מיין אויפֿ-
רענונג.

זיא איז דאן צוריק געפאלען מיט א געצוואונגענעם געלעכטער אין דעם שטוהל
וואו איך בין פריהער געזעסען.

איך האב מיך אויפגעהויבען פון דער סאָפּא אונד אָבגעווישט דעם שווייס
פון מיין שטערן. דאן האב איך אָנגעפאנגען אַרום צו געהען אין צימער הידאונד
צוריק.

צרום געהערנדיג, האב איך ערבליקט דיא ריענשט אריין קומענדיג אין שפייזע-צימער. איך האב באַלד פערשטאנען ווארום זיא איז אזוי שנעל אויפגע- שפרונגען פון דער סאָפּא. זיא האט וואָהרשיינליך געהאלטען איהרע אויערן גוט אָפּען, דאָמיט זיא זאָל הערען אַלעס וואס עס געהט פאָר.

וועהרענד דעם האט זיא גאָנץ רוהיג אומגעווענדעט איהר קאָפּ אונד גאָנץ געמיטהליך געפרענט :

„שלאָפען שוין דיא קינדער?“

איהר שטימע איז געווען אזוי רוהיג אונד אזוי איינפאָך, אז מען האט געקענט מיינען, דאס זיא האט נאָר וואס בעשפּראַכען איהר שטיקערייא אָדער דעם מיטאג וואס מען דארף מאָרנען קאָכען.

דוניאַשא האט זיך אומגעווענדעט, אונד געענטפערט :

„יא, זייא זיינען נאָר וואס איינגעשלאָפען.“

דאן האט זיא אָנגעפאנגען אַרונטער צו געהמען פון דעם מיטש.

לודמילאַ איז אַנאָוונא האט געגעבען א לאנגען גענעץ, אונד בעמערקט מיט א שלעפּעריגען טאָן :

„איך וויל אויך געהען צו בעט, איך בין זינהר מיער.“

זיא האט דאן אויסגעבויען דעם שטוהל מיט איהר רוקען אונד נאך אמאל געזאגט מיט א גענעץ :

„ניין, ניין, עס איז שוין אזוי שפעט, אונד אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש וועט געוויס ניט מעהר אהיים קומען.“

דאס איז געווען אין א טאָן פון בעדויערן.

דוניאַשא האט צו דיעזער צייט געהאט צוזאמען גענומען אַלעס פון מיטש.

„דוניאַשא,“ האט לודמילאַ ווייטער געזאגט אזוי שלעפּעריג, „דוא זאָכסט אויסלעשען דאס ליכט פון קאָרידאָר אונד גוט פערמאכען דיא טויר.“

דוניאַשא האט געענטפערט : „יא, יא,“ אונד איז פערשוואונדען געוואָרען פון דעם שפייזע-צימער.

דאס צרום שפּאַצירען איבער דעם צימער, האט מיך שטארק בע- רוהיגט.

„וויא בעסטיאַליש!“ האב איך מיר געטראכט. „איך זעה בייא טויר אויס וויא א נייערדיגע בעסטיע, וואס שמעהט אונד ווארט אום צו ערפילען איהר בעסטיאַלימעט, אָהנע זיך צו בעקימערן אום אלע געפענזאכען. אלע מענטשליכע געזיהלע זיינען פון מיר אויסגעלאָשען. בלויז דיא בעסטיע לעבט. פערנופּט, זיטען,

איבערלעגונג, אלעס, אלעס איז פערשוואונדען. דער מענש אין מיר איז טויט. דא בעסטע! קען מען זי א ווירקליך ניט פערקלענען, טויטען, פערניכטען אָדער דער שטיקען? אָך, וויא דאס שמערצט מיך. — מיין פריינד'ס פרוי!"

אין הויז איז עס שוין גאנץ שמיל געוואָרען. אויך דוניאשא איז געגאנגען שלאָפען. מיר זיינען געבליעבען גאנץ אליין.

איך האב געקענט הערען דאס קלאַפען פון מיין הערץ.

קיינ זעלבסט בעהערשונג האב איך שוין מעהר ניט געהאט. איך האב בלויז געוואַרט אויף דעם וואס עס וועט ווייטער זיין.

עס איז מיר שוין געווען גלייכגילטיג וואס עס וועט זיין. איך האב געוואַרט אויף מיין ענדע. אַהין אָדער אַהער.

מיינע אויגען זיינען געפאלען אויף לודמילאַ'ס ווייסען האַלז אונד בעוועגענדע ברוסט.

דאַן, זיך נאך אמאך צוהערענדיג, האט זי זיך פלוצלינג אויפגעהויבען פון דעם שטוהל אונד מיך אָנגעקוקט מיט איהר פערפיהרערישען שמייכען.

„אויף ווידערזעהען!" האט זי געמורמעלט.

דיא קאַטצען בעוועגונג פון איהר קערפער, האט מיך אונגעהייער אויפֿֿ גערענט.

אַלס איך האב געזעהן, אַז זי ווייך פערלאָזען דאס צימער, בין איך צו איהר צוגעלאָפען אונד זי געכאַפט אַרום איהר שלאַנקע טאַכע.

„ניין, ניין," האט זי געזאגט מיט איהרע פולע רוימע ליפען זיך בעוועגענדיג, „ניט יעטצט, ניין, געהט אין אייער צימער, אונד איך סום באַלד..."

אַ וואַהנזיניגער רייץ האט מיך ערגריפען.

זי האט אַביסעל געקעמפּט, אָבער דאַן האט זי זיך נאכגעגעבען צו מיין וויכדער אומאַרמונג.

זי האט נאך אמאל געשמייכעלט פערפיהרעריש, אונד דאס האט מיין בלוט אויפגעקאַכט.

„שמיל, זיא שלאָפט נאך ניט," האט זי געזאגט, מיינענדיג דוניאשאַן.

איך האב זי אונטערדעסען צוגעפיהרט צו דער סאַפּאַ, וואו איך האב זי אַוועק געזעטצט.

וועהרענד דעם האט זי געעפענט א טהייל פון איהר דזשאַקעט, אונד דער אָבעדער טהייל פון איהר ווייסער ברוסט האט זיך אַרויס געווענען.

איך האב דאָרט איינגעגראָבען מיינע צייהן וויא א ווילדע חיה.
זיא האט געצימערט.

איך האב געשפירט גלייך וויא מין געהירן איז אין פלאַסען.
מיט דיא הענד האב איך אַזוי געדריקט איהר קערפער, אז איך האב נע
שפירט דעם דרוק אין מיין שוואַכער ברוסט.
זיא האט אָבער נאר ניט געזאגט.
מיינע ליפען האבען זיך געקלעפט וויא בייא אַזעלכען וואס ליידעט פון שרעק
ליכען דאָרשט...
„ניין, ניין!“ האט זיא פלוצלינג געזאגט שטרענג, אונד מיט איהר קאָטצען
בעוועגונג, האט זיא זיך שנעל נאך אמאל אויסגעריסען.
איך בין געבליעבען ליעגען וויא א דערשאַסענע חיה.
איך האב מיך ניט געקענט אויפהויבען.

איהרע באַקען האבען געפלאַמט מיט דער פאַרב פון צווייא רויזען, אונד זיא
איז געבליעבען שטעהן געבען טישעל זיך צוקגעפלאַנדיג איהר דזשאַסעט.
„איהר שלעכטער יונג!“ האט זיא געזאגט מיט א ניעדריגער שטימע. „איהר
האט מיך בעליידנט... איהר מוזט אריין אין אייער צימער, איך וועל אהין קומען,
זאָ שנעל וויא איך וועל מיך איבערצייגען, אז מען שלאָפט שוין.“
זיא איז דאן ארויס דורך דעם שפייזע-צימער, אונד איך האב געהערט זיך
עפענען דיא טהיר פון דעם קינדער-צימער, אונד דאן וויא דיעזע האט זיך וויעדער
צוגעמאַכט.

איך בין געלעגען א היבשע צייט וויא אין א טרוים, אונד איך האב נאר ניט
געגריפען וואס עס איז פאָרנעגאנגען. דאן האב איך געשפירט, אז מין גאַנצער
קערפער איז דורכגעווייקט אין שווייס.
אויף מיין ברוסט האט מיך שטאַרק געשמערצט אונד איך האב געמוזט
הוסטען.

דאן האט זיך פאר מיר בעוועזען אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש'עס געזיכט,
טרויעריג אונד בעדויערענד.
איך האב מיך ניט דערשראָקען, ווייל איך האב מיך משער געווען, אז דאס
איז בלויז מין פאַנטאַזיע. אדך האב מיך אויפגעזעצט אונד שווער אויפגע
אַטהעמט.

דער ביין פון מיין ברוסט האט מיך זעהר יונה געטהאָן, אונד איך האב פער

שמאנען, אז דאס איז פון דעם זיכדען דרוק פון מיינע הענד צרום איהר קערפער.

עפעס האבען זיך וויעדער געוואָלט דרינגען אין מיין קאָפּ געדאַנקען, אָבער איך האב זיין פערטריבען מיט א נעגן-געדאַנקען, וועלכער האט געזאגט: „אַכזאָ גוט, מאַראַל, זימען — איך האב דערמיט ניט וואס צו טהון, לורמילא איוואנאָונא מוז זיין מיינע!“

איך האב מיך אויפגעהויבען פון דער סאָפּא זיך צוהאַלטענדיג אן טישעל. איך האב געשפירט א גרויסע שווערקייט אין מיינע פיס.

מיין גאַנצער קערפער איז געווען וויא געלעהמט, נאָר דיא בעסטע איז געווען נאך טהעטיגער וויא אימער. איך בין לאַנגזאַם צוריס פון דעם זאַלצן אונד בין אריין אין מיין שלאָף-צימער.

איך האב ארויס גענומען א שוועבעלע, אָנגעצונדען דאס ליכט אונד מיך אָנגעפאַנגען שנעל אויסצוקליידען.

דאן האב איך מיך געלענט אונד אפזיכמליך אויסגעלאָשען דאס ליכט. דיא טוהר וואס האט געפיהרט אין אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטשעס צימער, איז געבליעבען אָפּען. איך האב געוואוסט, אז לורמילא וועט דורך דיעזען וועג קומען.

דורך דעם פענסטער געגענאיבער מיר, איז אריין געפאלען א שטראָם זילבערנע שטראַהלען פון דער שעהנער לבנה, אונד ווען ניט מיין בעסט אַלייטעמ, וואָלט איך געקענט שפירען דיא זיסע אונד אָנגענעהמע הייליגע שטילקייט פון דער נאַכט.

איך בין געלענען אייניגע מינוטען שטיק אונד אונגעווענליך. דאן האב איך געשפירט א גרויסע אונגעוולד, אונד איך האב גענומען א ציגאַרעטע פון דעם טיש, אונד פעררויכערט.

עס האט מיך געפיעבערט.

„דומהייטען!“ האב איך געמורמעלט צו מיר אליין. „עס בלייבט זיך דאָך גלייך וואס עס וועט געשעהן. יעמאט איז שוין יעדענפאַלס צו שפעט.“

טראָמץ דעם וואס איך האב מיר געוואָלט איינרעדען, אז איך בין שוין פרייא פון יעדען זיסע-געפיהל, האבען זיך אין מיר אנווילענדיג געדערענט דיא געדאַנקען, פון וועלכע איך האב מיך ניט געקענט בעפרייען, אונד געגען וועלכע איך האב מיך געמוזט פערטהיידענען.

„ערענפאלט“ האב איך מיר ווייטער געטראכט, וואס העלפען דיא נע-
דאנקען? ווען איך זאל אפיקו וועלען, קען איך אויך נענען וויא נימ קעמפפען.
איך בין מעהר נימ מיין בעלי-חבית, דער טייפעל בעהעררשט מיך.

„דער טייפעל? יא, עס איז דא א טייפעל, אונד דאס איז ער ו מיר אליין
זיינען עס דער טייפעל, כל-זמן מיר זיינען נימ שטארק גענוג אום זיך צו בעהעררשען
אונד מיר באללען אים אָפּפער פון אונזערע ליידענשאפטען.

„עס איז אונגעגליך צו קעמפפען, איך בין מאכטלאָז אין איהר געגענווארט,
אונד באלד וועט דיא ערשיינען“...

דאן האב איך פערלירען יעדען זיימיגען געדאנק, אונד איך האב מיר פאָרנע-
שטערט לודמילא׳ס נאָסטען קערפער; איהר היינט אונד דיקע הענד; איהר
שנעל-אטהמענדע ברוסט, אונד... מיין שוואכע פאנטאזיע האט מיך ענט-
קעמפטעט.

איך האב שנעל געזויגען דעם לעטצטען רוף פון דער סינארעמע אונד דאן
האב איך זיא אוועק געוואָרפען.

„שנעלער — שנעלער“ — האב איך געמורמעלט שטיל מיט דעם בעסט-א-
לישען פערנגעגען פון איין אונגעדולדיגען וויססלינג.

אין געבענציער האב איך בעמערקט, צווייא ליכטיגע שטראַהלען בעלייכטען
דעם באַדען יונד דאס מעבעל. עס איז געווען דאס מאַנד-ליכט דורך דיא שובען,
אונד דער שאטען פון דיא העללעך אין מיטען פענסטער, האט אויך דאָרט אָב-
געשלאָגען.

איך האב געפליקט אין זיענען געהיימיספאָל בעלייכטען צימער. דאן האב
איך בעמערקט א טהייל פון אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטשיעס שרייבטיש, אונד
דעם שטוהל מיט דעם לעדער-וימן דערבייא.

נימ קיין געפיהל פון חרטה, זאָנדערן א שרעק האט מיך ערנריפען. איך האב
געצוימערט אין גאַנצען קערפער.

אין מיין קאָפּ האבען פערשיעדענע געדאַנקען דורכגעקרייצט. אָבער קיין
איינציגער איז געווען קלאָר. אַלעס האט אויסגעזעהען וויא א חלום, דונקעל אונד
אינדיימליך.

דאן האב איך מיך וויעדער דערמאָהנט אן איהר.

„דיא ו“ האב איך נאָך אמאל געמורמעלט, „לודמילא איזאנאָווא מיט איהר
שעהענס קערפער... זיא וועט באלד קומען... שנעלער, איך בעט דיך... ס׳זיט.

קום... יא, יא, איך בין א געמיינער אונד ניעדריגער שופט, אָבער איך קען מיר
ניט העלפען... שנעלל, שנעלל... אד"...

א גענויע האַכבע שמונדע איז פאָראַיבער, אין קוואַלפּאָלער אונד געשפּאַנטער
ערוואַרטונג. אָבער דיא בעסטע האט נאך געלעבט. אין געגענטהייל, זיא איז יעדעס
מאל שטאַרקער אונד מעכטיגער געוואָרען.

דיא צייט האט אויסגעזעהען אונגערליך לאַנג.
איך האב שוין געהאט בעשלאָסען אויפצושטעהן אונד זיא געהן אויפזוכען אין
איהר צימער.

"איך וועל געהען זעהר לאַנגזאַם," האב איך מיר געטראַכט, "איך בין דאָך
באָרויס. איך קען שוין מעהר ניט וואַרטען."

אָבער איך בין געווען צו פיעל פייגלינג אום צו מאַכען דיעזען שריט.
איך בין געלענען אונד זיך צוגעהערט. אין הייז איז עס געווען שטיל וויא
אויף א בית-עולם.

"באַלד וועט זיך דיא מוהיר עפענען אונד זיא וועט ערשיינען," האב איך מיך
געטראַכט. "זיא וועט פאָזיטיוו קומען, דאָריבער איז עס קיין צווייפל. זיא מוז
פריהער זעהען, אז דיא קינדער מיט דוניאַשאַן זאָלען פעסט איינשלאָפּען. זיא איז
פאָרויכטיג. זעהר פאָרויכטיג. זיא וועט געוויס נאך זעהען גוט פערזיכערן דיא
מוהיר."

איך האב געצימערט.

"שנעלל, שנעלל, קום שוין"... האב איך געמורמעלט נלייך וויא איך וואָלט
זיא גערופען זיא זאָל הערען.

דאן האב איך מיך אביסעל אויפגעהויבען, זיך אָנגעשפאַרט אויף'ן עלענבויען,
אונד בין געלענען זיך צוהערענדיג.

מינע ליפען זיינען געווען טרוקען אונד איך האב זייא בענעמצט מיט
מיין צונג.

פלוצלינג האב איך געהערט א מוהיר זיך עפענען

איך האב אויפגעצימערט.

איך האב מיר געטראַכט, אז זיא געהט דורך דעם שלאָך-צימער. דאס
העלישע פיער פון תאוה האט אויפגעפלאַמט.

איך האב מיך פאָרבערייטעט זיא צו עמפּפאַנגען אין מינע אַרעם, אונד איך
האב מיך נאך מעהר אויפגעהויבען.

א הימין נטו א קעלט, וויא אין א פיבער, איז געלאָסען איבער מיין קערפער.

אָבער דאן איז געשעהען עטוואס אונערוואַרטעטעס. יעמאנד איז אריין אין שפּינדצימער, וועלכעס איז ניט געווען לודמילא איוואַנאָוואַ. א לייכטער שריט וויא פון א הינטעלע, האט זיך געהערט אויף דעם באַדען.

א קליינע פיגור איז ערשינען אונד צוגענאָנגען נאָהענט פון מיין בעט. אין ערשטען אייגענבליק, בין איך געווען אזוי איבערראַשט, אז איך האב גאר ניט געוואוסט וואו איך בין אין דער וועלט, אונד זיך דערשראָקען, וויא א קליינער דומער אינגעל.

דיא אויפגעגעדע הימין פון מיין קערפער, איז פערשוואַנדען דורך דער שרעק, אונד אזא קעלט האט מיך ערגריפען, אז איך האב געשפּירט, אז עס קלאַפּט מיר א צאָהן אן א צאָהן.

דיא קליינע פיגור, מיט לייכטע שריט פון באַרוויסע פּיסלעך, מיט נאקעטע שולטערס אונד הענטלעך, האט וויא פארבייגעשוועבט אונד איז אריין אין צימער פון אליקסאַנדער דימיטריעוויטש.

מיר האט עס אויסגעזעהן, אז מיין הערץ אין מיין ברוסט, האט אויפגעהערט צו קלאַפּען.

דיא פיגור איז געבליעבען שטעהען אין דעם שיין פון דיא זיכערנע לבנה-טראַהלען אונד געבליקט אונגעדולדיג אין צימער.

ענדליך האב איך דערקענט דיא פיגור. עס איז געווען דיא קליינע טאַניאַ!

איהרע שוואַרצע אויגעלעך האבען גענלאָנצט, אונד איהר קליין קערפערל האט אויסגעזעהן וויא דיא אונשולד אליין איינגעהיעלט אין נאַטור'ס מילדעס ליכט.

איהרע שעהנע האַר זיינען געווען צרוואַרפען איבער איהרע קליינע שולטערלעך.

דאס קינד איז געשטאַנען עטליכע סעקונדען, געבליקט אין אלע זייטען אונד אויסגעזעהן דעהר פערצווייפעלט.

„טאַטע, טאַטעלע! פאַפּאַ, פאַפעלע!“ האט אויסגעקלונגען איהר שטימעלע דעהר אונרוהיג אונד בעזאָרגט.

זיא איז דאן געשאנען נאך א פאאר סעקונדען, וועדער געבליקט, אונד
געואנט מיט א ווייניגער שטימע:

„מיין פאפעלע איז ניטא! ניטא מיין פאפעלע!“

מיין נאט! נעמאלס, ביז אין לעצטען אויגענבליק פון מיין לעבען, וועל
איך ניט פערנעסען דעם איינדרוק פון טאניא'ס שמימעלע.

„מיין פאפעלע!“ וויא זיס, וויא שעהן אונד וויא הייליג דיא ווערטער האבען
געקלונגען.

איך בין אזוי שמאדק אויפגערענט געווארען איבער מיר, אז זאלאנג איך
לעב, האב איך קיין זאך מעהר פערזאכטעט, וויא זיך אליין אין יענעם
אויגענבליק.

דאן האב איך געהערט דאס פאמישען פון איהרע קליינע אונד נאקטע
פייסלעך אויף דעם געוועקטען פוסדבאדען, אונד זיא איז ארויס פון איהר פאטער'ס
ציטער.

„זיא איז געווען זוכען איהר לעבען פאפא!“ האב איך מיר געטראכט.

„אדער פיעלייכט ניין?“ האב איך געמורמעלט צו מיר אליין. „וואס איז דאס

געווען? טאניא? — פאפא פאפעלע! טאמע, טאטע, זיא, זיא, זיא איז עס
געווען. אבער וויא אזוי איז זיא ארוין אהער? פיעלייכט איז זיא נאר א נאכט-
וואנדלעריין?“

איך האב מיך אויפגעזעצט וואך אונד שמאדק בערוהינט, אויסער וואס איך
האב געשפירט א העפטיגען שמערץ אין מיין ברוסט.

„דאס קינד, טאניא!“ האב איך געטראכט, „דיא הייליגע אונשולד זעלבסט,
וועלכע איהר פאטער פערנעטערט, איז ארויס בייא נאכט פון דעם בעט. ריכטיג.
אלעקסאנדער דימיטריעוויטש האט מיר דערזעהלט, אז זיא טהוט עס זעהר
אפט“...

איך בין געבליעבען זיטצען אייניגע אויגענבליקען נאר אהן געדאנקען.

עס האט אויסגעזעהען וויא א טייד, וועלכער איז פלוצלינג פעהאלטען
געווארען פון א מעכטיגען שטראם, אונד ער סוז דערפאר א נייע ריכטונג אָנ-
געהמען.

„אונד לודמילא איזאנאָוונא?“ האב איך מיך געפרעגט. „זיא איז געוויס
נאך אין שלאָף-ציטער? ווארום זאל זיא דען דאָרט ניט זיין? געוויס, איהר
פלאטץ איז דאָרט. אָבער זיא האט דאָך געזאָלט אהער קומען? מיין נאָט! וועג
מיר, איך בעט דיך, רעטע מיך.“

מיין הערץ האט אָנגעפאָנגען פירכטערליך צו קלאַפּען. אָבער שוין ניט אזוי וויא פריהער, זאָנדערן מיט אַנדערע געפיהלע.

„טאניא!" האב איך געמורמעלט, „איהר הייליגע שטימע! זיא קלינגט אין מייע אויערן! זיא דערמאָהנט מיך אן מיין ליעבען אונד צערמליכען פריינד אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש..."

איך האב געשפירט דיא טרערען לויפנדיג פון מייע אויגען אונד פאלען אויף מיין העכר.

וויא נוט אזעלכע טרערען זייגען!

זייא קומען פון דער זעלע פון דער קוועלע וואו אלעס איז הייליג, אונד נאָר דער גוטער טהייל אין פערדאָרבענעם מענשען ברענגט טרערען.

עס זייגע געווען טרערען פון חרטה, פון ביטערער חרטה!

„טאניא!" האב איך וויעדער געמורמעלט, „פאפא, פאפעלע! מאטע, מאטעלע! נאָט אין דימעל, וואס האב איך געוואָלט טהון? וואס איז מיט מיר געשעהען? בין איך קראַנק, אָדער בין איך מיטגע געוואָרען?"

א פראַכט האט ערגריפען אלע מייע גליעדער.

ניין! עס איז אונמעגליך איך זאָל אלעס איבערנעבען וואס איך האב דאָ מאלט געשפירט. איך בין צו שוואַך דאָפיר.

אלעס וואס איך קען מיך עראינערן איז, דאס מיר האט עס אויסגעזעהן, גלייך וויא איך וואָלט ערוואַכט פון א לאַנגען אונד פינסטערן חלום.

דאס געפיהל פון שאַנדע וואס איך האב דאמאכט געשפירט, וועל איך בלויז אויף דיעזער אַרט אָבשילדערן:

איך האב געוואָלט בעהאלטען מיין פנים זאָנאר פאר דער שטילער נאַכט, פאר דער זילבערנער לבנה, פאר דיא פיער ווענט אונד פאר מיר זעלבסט. איך האב מיר געבראָכען דיא העכר, אונד דאָן האב איך אויפגעהויבען ביירע פויסטען אונד מיר געשלאָנגען אין קאָפּ אריין.

שאַנדע! מיין נאָט, דאס איז געווען א שרעקליכעס געפיהל. איך האב אזא געפיהל בין דאמאלס נאך ניט געשפירט.

„מיין פריינדיג פרוי!" האט עס געקלונגען דומפף אין מייע אויערן וויא פון א קבר.

„מיין פריינדיג פרוי! טאניא'ס מוטער! דיא מוטער פון דעם קליינעם אונד ליעבען ענגעל — פערשליכט זאָל איך זיין פאר אזעלכע שוואַכעס גע- דאַנקען!"

דיעזע אלע געפיהלע זיינען ניט געקומען לאנגזאם, זאָן ערן זשעלע, וויסעהענד
אונד שטירמיש.

איך בין אַרויס געשפרונגען פון דעם בעט, געזוכט אויפ'ן טיש אונד גע-
פונען א שוועבעלע, וועלכעס איך האב באלד אָנגערעכען אונד אָנגעצונדען דאָס
ליכט. דאָן האב איך געגרייכט מיינע קליידער, אונד גלייך וויא א פייער וואָלט גע-
ברענט אין הויז, האב איך מיך שנעל אָנגעצויגען.

„ניין, ניין!“ האב איך געמורמעלט, „איך האב שוין קיין מורא ניט, אז איך
וועל פאלען — איך וועל מיר גיכער צערברעכען מיין קאָפּ, איידער איך זאָל
בעטריגען מיין פריינד, טאניא'ס פאטער — אָבער איך קען דאָ מעהר ניט פער-
בלייבען. אונגעליך! איך וועל קיינעם ניט קענען קוקען אין געזיכט. דיא
שאנדע! אָה, מיין נאָט, דיא שאַנדע! וואס פאַר א לומפ איך בין! וויא ניעדריג
איך שטעה! טאניא! פאפא, פאפעלע! טאטע, טאטעלע! ניין, ניין! איך
בלייב דאָ מעהר גיט קיין אויגענבליק, איך פאָהר באלד אוועק!“

מיין ענטשלוס איז געווען געפאסט. דיא בעסטע אין מיר האט געקריענען א
טויט־קלאַפּ אונד דער מענטש האט אויפגעלעבט.

„יא, גאָט אַליין האט זיא געשיקט! דיא גאָטהייט, דיא ריינהייט, דיא זיט-
ליכקייט, דיא מאַראַל, זיא האבען מיר געשיקט א לעבעס אונד זיסעס קינד; זיא
האט מיך דערמאָהנט וואס פאַר א בעסטע איך בין! טויט צו דער בעסטע!“
איך בין שוין געווען אָנגעצויגען.

„וויא געפאלען, וויא ניעדריג, וויא געמיין אונד פערדאָרבען איך בין!“ האב
איך צו מיר געמורמעלט. „מיין פריינד'ס פרוי! דיא פרוי פון מיין בעסטען,
ליעבסטען אונד עהרליכסטען פריינד! אונד דוא, קליינעס מיידעלע, דוא ריינעס,
ליעבעס קינד, — דוא האסט מיך גערעטעט — טאטע, טאטעלע!“

פלוצלינג האב איך מיך דערמאָהנט, אז אָבוואָהל דיא קליידער האבען שוין
געדעקט מיין קערפער, בין איך נאך געווען באַרוויס. איך האב מיך אָנגעבויען צו
דעם אַנדערן עק פון דעם בעט, אויפצוהויבען מיינע שיף.

„וואס איז דאָס?“ האב איך פלוצלינג געהערט א שטימע געבען מיר. „איחר
ציהם זיך גאר אן?“

איך האב מיך אזוי דערשראָקען, אז איך האב געמיינט, דאָס מיין געהירן
פלאַטצט אין מיר אונד מיין הערץ וויל אַרויס שפרינגען פון מיין ברוסט.

אלס איך האב אויפגעהויבען מיינע אויגען, האב איך ערבליקט לורמילאָ
איוואַנאָוואַ שטעהענדיג ביא זער טהיר.

זיא איז געווען אָנגעצויגען אין אַ כאַנגען ווייסען שלאָף־מאַנטעל. אויף איהר געזיכט האט זיך אָבגעשפּיעגעלט אונרוהע אונד שרעק.

מיין בלאַסעס געזיכט, האט איהר דערזעהלמ, אַז עפעס אונגעווענהליכעס האט פאַסירט.

אין מיר האט געברענט האַט, צאָרן אונד פּערצווייפלונג, זאָ דאס איך האב ניט געקענט עפענען מיין מויל.

״וואס איז געשעהען?״ האט זיא ווייטער געפרעגט מיט איין אונטערדריקטער שטימע צענערענד.

איך האב ניט געוואוסט אנפאנגס וואס איך זאָל ענטפערן. אָבער ווען איך האב מיך אויפגעשטעלט גלייך, זיינען מיר דיעזע ווערטער געקומען אין מויל:

״געהט אַרויס פון דאַנען, געהט! אום גאַטעס ווילען, שמעהט ניט פאַר מייע אויגען!״

זיא האט געשוידערט אונד מיך אָנגעקוקט שטאַרק דערשראָקען.

״איהר פיהלט ניט נוט,״ האט זיא דאן געזאגט.

״ניין, ניין!״ האב איך אויסגעשריען. ״איך פיהל נאך צו נוט! איך האב נאך אזוי נוט ניט געפיהלט אין מיין גאַנצעס לעבען. אָבער, לדמיכאַ איזוואנאָונאַ, זיא איז ערשיענען אין דיעזען צימער, אונד געמורמעלט מיט איהר הייליגער שטימעלע: פאַפּאַ, פאַפּעלע! טאַטע, טאַטעלע!... זיא האט אונז ביידע גערעמעט, פּערשמעהט איהר? געהט אַרויס פון דאַנען, איך בעט אייך זעהר...״

אנפאנגס האט זיא מיך ניט פּערשטאַנען אונד געמאַכט א שריט פאַר-ווירטס.

איהר געזיכט האט מיר אונטערדעסען אויסגעזעהן וויא פון דעם טייפּעל, וויא פון דער פּעראכטונג אליין.

״ווער איז דאָ געווען? וואס זאגט איהר, איך פּערשמעה אייך ניט?״ האט זיא געפרעגט מיך אָנקענדיג וויא א פּעריקטען.

״טאַניאַ! טאַניאַ!״ האב איך געענטפּערט. ״טאַניאַ איז דאָ געווען, אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטשעס ליעבלינג, דיא טאַכטער פון אייער מאן!״

״טאַניאַ?״ האט זיא וויעדער געפרעגט, אָבער זיא האט מיך שוין פּורשטאַ-נען. איך האב דאס בעמערקט אויף איהר געזיכט.

״יא, לדמיכאַ איזוואנאָונאַ!״ האב איך געזאגט ענטשלאָסען. ״טאַניאַ

איז דאָ געווען, אייערע אונד אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטשיעס מאָכטער. זיא האט אונד דערמאָהנט אן אונזערע פריכטען. לודמילא איוואַנאָווא, איהר האט א גוטען אונד עהרענהאפטען מאן, איהר דאַרפט איהם ניט בעטרינען הינטער זיין רוקען. ייה, ניי: דאס איז אונרעכט. איך זאג איין צו א מענש דאַרף ניט אזוי האַנדלען, עס איז א גרויסע אונרעכט! מיר מוזען זיך בעהעררשען, זעהט, איך בין שוין בעהעררשט, אונד איהר מוזט אין דער צוקונפט זיך אויך אזוי בעהעררשען. עס איז נאָר דיא אונטערשליכקייט וואס מ'רייכט אונד צו זינד אונד פערר ברעכען"...

זיא איז געשטאַנען וויל א מאַרמאָרנע סטאַטוע אויף'ן גאַטץ אונד איהר נטייכט האט אויסגעדריקט א וועלט מיט אונפערשטענדליכע געדאַנקען, אָבער מיר מיר, איז דאָרט געלעגען פּעראַכטונג אויף דער העכסטער שטופּע.

זיא האט זיך פּלוצלינג אומגעווענדעט, אונד איז צוריק צוריס אין אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטשיעס צימער.

דאן איז זיא געבליעבען שטעהן וויל אונענטשלאָסען, אונד זיך אומגענדערניג ווידער צו מיר, האט זיא געזאגט:

„מוזט איהר דען שוין אַוועק פּאָהרען?"

איך האב ניט געטנטפערט, ווייל איך האב קוים געהערט איהר פּראַגע. דאן האט זיא אָנגעפאַנגען מיט א בעטענדער שטימע:

„איהר מענט נאך וואַרטען; איהר דאַרפט ניט אַוועק פּאָהרען. אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש וועט מיינען גאָט ווייס וואס עס איז געשעהען — איהר קענט דאָך מאַרנען פּאָהרען. איך בעט אייך, מ'הוט עס מיר צוליבע, פּאָהרט ניט יעמאָט"...

איהר ווערטער האבען אויף מיר געמאַכט דעם איינדרוק וויל דאס זשושען פון א שלאנג. איך האב אָנגעפאַנגען צורוף צו ציהען מיינע שיק.

„אזוי ווייט צו זינקען," האב איך צו מיר אליין געזאגט. „ווייל געדרינג איך בין! אזוי ווייט צו זינקען! נאָר א בלינדער צופאַל האט מיך גע'רעמעט"...

איך בין שוין געווען פּערטיג מיט דיא שיק, אונד בין צוגענאַנגען צום שפּיענעל אום צו זעהען וויל איך. ציה מיר אן מיין האַלדבענדעל.

לודמילא איוואַנאָווא איז געשטאַנען שטילשויינענד ביא דער וואַנט. זיא האט געוואַרט אויף מיין ענטפער.

„איך בעט אייך“ וואס זיא וויערער אָננעפאָנגען, „פּאָהרט ניט יעמאַט. איך בעט אייך...“

איך האב מיך אומגעווענדעט צו איהר מיט א פּראַכטענדען בליק.
זיא האט דאָן געשפּראַכען מיט א מאָן פון שולר.

זיא האט אויסגעזעהען וויא א פּערוואונדעטע אָבער היכפּלאַנע טינערין. דאָן האט זיא אָננעפאָנגען צו ציטערן אונד וויינען שמיל.

דאס האט מיך אביסעל געריהרט, אָבוואָהל איך האב זיא נאך אימער פּער אַכטעט.

איך בין געבליעבען שטעהען אונד זיא אָננעקוקט שאַרף מיט טיינע אויגען.

„הערט מיך זייט, מאַדאַם,“ האב איך געזאגט. „אונטער אונז ביידע האט פּאַסירט אזא מין אָנגעלעגענהייט, פאַר וועלכער מיר דאַרפען ביידע בעהאַלטען אונזערע געזיכטער פון חרפּה. איך וויל ניט וויסען ווער עס איז שולדיג. זאָך זיין, אז איך בין דער שולדיגער. אָבער דאס מאַכט נאך ניט קלענער דאס פּערברעכען. א מענש מוז האבען זעלבסטגעפיהל, זעלבסטאַכטונג אונד געוויסען. איך וויל ניט רעדען פון א רעליגיעזען שטאַנדפּונקט, אָבער איך וויל אייך זאגען, אז פון א מעגשליכען שטאַנדפּונקט, איז אזא האַנדלונג געמיין, גיעדריג און מען קען זיך אין לעפען דאַרויף ניט פּערצייהען. איהר זייט א מוטער פון לעבע אונד זיסע קינדער. איהר זייט דיא פרוי פון א מאָן, וועלכער לעבט, אַכטעט אונד שעטצט אייך; פון א מאָן וואס איז בערייט פאַר אייך צוגעהען אין פייער אונד וואסער; פון א מאָן בייא וועלכען איהר זייט א הייליגמום, א געטליך. מאַדאַם! ווען איהר זאָלט דאס אלעס בעגרייפען, פּערשטעהען אונד זיך זעלבסט שעטצען, וואָלט איהר געוואוסט, אז עס גיעבט קיין הייליגערעס וויא דיא געפיהלע פון אייער מאָן צו אייך! איהר האט איהם פּערשפּראַכען צו זיין טרייא אונד איבערנעבען. עס איז אייער פליכט איהר זאָלט דאס טהון. אייך האט ניט בעוואוינען צו מיר קיין געפיהל פון לעבע; גיין מאַדאַם! דאס איז ניט קיין לעבע, זאָנדרען מיאומיע אונד עקעלאַפּטע תאווה אויפן מאַמענט, וועלכע געהט פּאַראַיבער אונד לאָזט צוריק שמערין, חרטה אונד געוויסענסכביסע. פּרעגט מיך, איך בין איינער פון דיא גרעסטע לומפּען, איך ווייס דיא וואַהרהייט“...

איך האב געמוזט בקייבען שמיל, וויל איך האב מעהר קיין אטהעם געהאט.

איהר נעויכט האט אָנגעהויבען צו ווערן מילדער אונד טרויעריג.

דאן האב איך ווייטער געזאגט :

„איהר זייט א פרוי אונד א מוטער. עס איז אמת, נייעמאנד קען שאפען איבער א מענשען'ס געפיהלע. אָבער בעטרינגען דארף מען ניט. כלזמן אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש טרויעט אייך, טאָרט איהר איהם ניט בעטרינגען. ווען איהר קענט מיט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש ניט לעבען, דאָן פערלאָזט איהם, געהט זיך אַוועק. אָבער בעטרינגט איהם ניט הינטער זיינע פלייצעס. דאס איז אונרעכט ! מיין נאָט, אונרעכט !“

זיא האט געוויינט.

„אָבער איך בעט אייך,“ האט זיא קוים אַרויס געשמאַמעלט פון צווישען

איהרע שטיקענדע טרערען, „פאָהרט ניט אַוועק היינט, יעמט...“

איך האב אָנגעהויבען איבערצוקלערען דיא גאַנצע לאַגע.

„זיא האט רעכט,“ האב איך מיר געטראַכט. „איך דארף איהר קיין

שלעכטס ניט טהון. גיט אזוי איהר, וויא איהם. אירגענד א פערדאַכט, וועט צער

שמעטערן זיין ארטעס אינד נומעס הערץ.“

„מאדאם !“ האב איך דאן וויעדער געזאגט. „עס איז לעכערליך איך זאָל פון

אייך אָבנעהמען א פערשפרעכען, אַז איהר זאָלט אין דער צוקונפט אזוי ניט

האַנדלען. איהר וועט עס טהון בייא דיעזען מאָמענט. איך ווייס עס. אָבער איך

בעט אייך, איהר זאָלט זיך דערמאָהנען אן מיינע ווערטער ; זייא גוט שמר

דירען...“

„יא, יא,“ האט זיא מיך אונטערבראַכען, „איהר האט רעכט...“

„גוט,“ האב איך דאן געזאגט, „איך פאָהר ניט אַוועק היינטיגע נאַכט. איך

כלייב ביו מאָרגען.“

לודמילאַ איזאנאַוונאַ איז נאך אימער געשטאַנען אויף דעמוזעלעכען פלאַטץ.

איך האב ניט פערשטאַנען וואס זיא מיינט. אָבער דאס איז נאָר געווען דערפאַר,

ווייל זיא איז צופיעל אויפגערגענט געוואָרען.

דאן איז זיא צוגעגאַנגען צו אַלעקסאַנדער'ס שרייבטיש אונד זיך דאָרט אָנ-

געשפאַרט מיט אַרונטער געלאָזענע אויגען.

דורך דעם פענסטער זיינען אריין געפאַלען דיא שעהנע לבנה-שמראַהלעך

אונד בעלייכטעט איהרע צערוואָרפענע האאר.

איך בין אונטערדעסען וויעדער צוריק געגאַנגען צום בעט אונד זיך אַוועק

געזעמלט. איך האב פעררויכערט א צינארעטע אונד אָננעפאָנגען העפטיג אונד
נערווען צו ציהען דעם רויף.

„וואס שטעהט זיא נאך דאָרט?“ האב איך מיך געפרעגט, בליקענדיג דורך
דער אפגענער טוהיר אין צווייטען צימער. „ווייל זיא מיר עפעס זאגט ? איך קען ניט
גענרייפן.“

דאס האט מיך פערדראָסען. לויט דער סצענע, האט זיא בעדארפט צוריק
געהן אין איהר שלאָף-צימער, אונד מעהר ניט בלייבען נאָהענט פון מיר.
איך האב מיך אויפגעהויבען אונד געוואָלט אנפאָנגען אַרום צו געהען איבער
דעם צימער.

א געפיהל פון א גוטער מהאט, האט מיך ערנריפען, אונד עס האט מיך
געפרייט וואס איך בין אימטשאַנדע געווען צו זיענען איבער מיר זעלבסט.

„איך פעהרנאָף,“ האב איך מיר געמראַכט, „אז איבער איהר האט עס אויך
געמאַכט א גוטען איינדרוק, אונד זיא וועט פון היינט אן אונד ווייטער אַנדערש
האַנדלען הינטער דעם רוקען פון איהר מאַן. יא, יא, יעדער מענטש האט גוטע אונד
עדעלעס אין זיך. מען דאַרף דאס נאָר וויסען וויא צו ערוועקען, אונד דער מענטש
טו זיענען איבער דער בעסטע.“

איך בין געווען גליקליך מיט דער אייע.

„אָבער וואס שטעהט זיא נאך אימער דאָ?“ האב איך מיך געפרעגט.

פלוצלינג האב איך בעמערקט וויא זיא האט זיך בעוואויגען.

מיט דער שנעללינגקייט פון א קאַטץ, איז זיא אריין געשפרונגען אין
צימער.

איך האב מיר אנפאנגס פאַר איהר דערשראָקען. אָבער נאך איידער איהר
האב צייט געהאט עפעס איבערצוקלערן, האב איך שוין געשפירט איהר ווארעמען
קערפער אונד איהרע הענד זיינען געלעגען אַרום מיין האַלז.

„אך, געליעבטער!“ האט זיא געזאגט. „דאס אלעס איז דאָך דומהייטען |
וואס...“

זיא האט מעהר ניט געשפראַכען.

איין אונגענדליכען וואומה מיט איינערנאַטירליכען האס האבען מיך ער-
גריפען. איך האב פערגעסען אן יעדער בענעהמונג וואס א מאַן בענעהט געגען א דאָמע.
אונד איך האב זיא אָבעריסען פון מיר, גלייך וויא א קאַטץ וואָלט זיך אויף מיר
אויפגעהאַנגען.

איך האב דיא צוועק געשליידערט אין א ווינקעל, וואו דיא איז שיער גע-
פאלען.

איך האב נאר ניט געקענט רעדען. פון איהרע אויגען האט געשאסען אזוי
פיעל האס, דאס ווען זיא וואָלט אימשיטאנדע געווען מיך צו פערברענגען אין יענעם
אויגענבליק, וואָלט זיא עס געוויס געמאהן.
דאס האט מיך געפרייט.

איך האב אין איהר געוואָלט זעהן האס, צאָרן אונד פערצאכטונג, אָבער ניט
קיין לעבליכקייט.

„אונד אלע מיינע ווערטער יאבען געהאַלפּען וויא א טוימען באנקעס?“
האב איך מיך געפרעגט אין מיינע געדאַנקען.

„זיא איז איין אונפערשעהמטע בעסטיע!“ האב איך מיר געטראכט. „ארטער
אַלעקסאַנדער!“

איך בין נייגעריג געווען צו זעהען וואס דער נעכסטער מאָמענט וועט
ברענגען.

זיא איז געשטאַנען אונגענטשלאָסען.

דאן האט זיא זיך אומגעווענדעט, אונד איז צוגעגאַנגען צו דער טהיר. דאָרט
איז זיא וויעדער געבליעבען שמעהן אונד מיר געקוקט אין געזיכט, מיט אזא אונד
פערשעהמטער מיענע, אז איך האב געשוירערט.

„נאָר!“ האט זיא אויסגעשריען מיט א הויזעריגער שטימע וועהרענד איהרע
אויגען האבען געגלאנצט. „איהר זינט א דומקאָפּ! איך האב מיר נאר ניט פאָר
געשטעלט, אז איהר קענט זיין אזוי דום אונד נאָרדיש; דום אונד אונגע
בילדעט.“

זיא איז דאן ארויס אונד פערשלאָסען דיא טהיר.

דאס איז געווען, אום זיך צו פערזיכערן, אז איך וועל אין יענער נאַכט ניט
צוועק פאָהרען.

„אונגעבילדעט!“ דיעזעס וואָרט האט געסלאנגען אין מיינע אויערן. זאָ
שמעלט זיא אַלזאָ פאָר, אז בילדונג איז פערדאָרבענהייט? טרויעריג, זעהר
טרויעריג.“

6.

איך האב מיך צוריק געזעצט אויף מיין בעט אונד בין געבלעבען א היבישע צייט אין א מערקווירדיגען צושטאנד.

דיא לעטצעטע סצענע האט מיך וויא בעטויבט. עס האט מיר אויסגעזעהן, אז יעמאנד האט מיר געגעבען מיט עפעס איין קלאפ אין קאפ אריין, פון וועלכען איך האב מיך ערשט געמוזט ערהאלען.

זיטענדיג אויפן בעט, האב איך דערפיהלט א גרויסע מיטדקייט אונד איך בין אומגעפאלען מיט מיין קאפ אויפן קישען. איך בין אזוי געלענען א היבשע צייט, ביז איך בין צו מיר געקומען אונד אָנגעפאנגען צו בעמראכטען אונד שטודירען דיא לעטצעטע עראייגניס.

דיא אָפּוועקטלענדע סצענען פון אויפרענונג, דיא אונגעדולדיגע ערווארטונג צו ערפיללען מיין בעסט-אלימעט, דאס ערשיינען פון טאניא, דער וועקסעל אין מיר זעלבסט אונד דיא אונטערעדונג מיט לודמילא, זיינען פארבייגעפלייגען אזוי מינע געדאנקען שנעל אונד אונאינטערעסאנט, גענען דער לעטצטער ער-אייגניס.

דיא לעטצעטע עראייגניס | וועל איך דאס פערגעסען? האב איך עס געדענקט פערגעסען?
אונטערגליד |

שמעלט זיך פאָר; שוין נאכדעם וויא איך האב איהר ערקלערט מינע יעדע דאנקען, שוין נאכדעם וויא זיא האט געווינט אונד מיך געבעטען צו בלייבען, שוין נאכדעם וויא איך האב איהר פאָרגעלענען א גאנצע דרישה איבער סוסר אונד אנטשטענדיגע אויפפיהרונג, אונד מינענדיג, אז איך האב זיא איבערצייגט פון דאס גוטע אונד ערעלע - שפרינגט זיא וועדער אַרויף אויף מיר, אומא טוט מיך, אונד...

פע | בעטמיע |

דאס איז שוין מער ערוון וויא איך האב געקענט ערווארטען ניט נאָר פון אזא פרויענציער, א לודמילא, זאָנדערן פון א פיעל געדרינגער וויא זיא איז געווען.

איך האב אָנגעהויבען צו קלערען אונד איבערדענקען וועגען אלע פרויען אין דער וועלט, אונד בין באַלד געקומען צו דיא ווערטער פון דעם געקרוינטען אירישען פּעני, וועלכער האט געזאגט:

פון מייזענר מענער, האב איך געפונען איינעם (פאר אנשמענדיג), אָבער
 אינטער מייזענר פרויען, האב איך איינע אויך ניט ענטדעקט.
 זיינען אלע פרויען אזוי? האב איך מיך געפרעגט שמערצהאפט.
 איך האב מיך דערמאָהנט אן מיין מוטער, אן מיינע שוועסטער, אונד - איך
 האב געשוידערט.

„א מיאוס'ע וועלט! פע 1 פע 1“ האב איך געמורמעלט.
 איך האב געשפירט וויא מיינע אויגען שטיעסען זיך אונד א גרויסע מיעדקייט
 האט מיך בעפאלען. דאן בין איך איינגעשלאָפֿען.
 ווען איך האב ערוואַכט, איז שוין געווען גרויסער טאָג.
 איך האב מיך ניט בעדאַרפט אָנציהען, ווייל איך בין געבליעבען אין דיא
 קליידער פון לעמצטער נאַכט.
 דער שלאָף האט מיך אונטערדעסען אַביסעל ערפרישט אונד גע
 שטאַרקט.

יעדענפאלס האב איך אָבער געשפירט, אז יערעס גליעד שמערצט מיך וויא
 פון א ברענגערעם פיעבער.
 איך האב אויסגעגלייכט מיין ראָק, מיין האַלדבענדעל אונד בין אַרויס פון
 צימער.

דיא ערשטע וואס איך האב בעגעגענט, איז געווען לוד מילא איוואַנאָווא.
 זיא האט מיר געקוקט גלייך אין דיא אויגען. איך האב געמוט אָפּווענדען
 מיין געזיכט פון איהר אונפערשעהמטען בליק.
 ווען איך האב נאך אמאל צו איהר געקוקט, האט זיא געמאכט זעהר אין
 אונשולדיגע מיענע אונד בעמערקט:
 „אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט צוריק געקעהרט אונד ער האט געפרעגט
 אויף איך. ער איז אין דרויסען מיט טאַניאַ.“
 זיא האט זיך דאָן אָפּגעווענדעט אונד איז געגאַנגען אונבעקומערט צו איהר
 הוידאַרבייט.

„מיין גאָט!“ האב איך געמורמעלט, „וויא קען מען האבען אזא קופערנעם
 שמערען?“

איך האב געהאַסט יעדען ווינקעל פון דיעזען הויז. דאָרט צו פערבלייבען איז
 מיר ווייטער אונמעגליך געווען.
 עס איז געווען ריכטיג. אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט צוריק געקעהרט
 פון דער שטאָרט. ווען איך בין אַרויס אין דרויסען, האב איך איהם געזעהן זימען

אויף א באַנק מיט מאַניאַן. דאָס קינד האָט הערצליך געלאַכט אונד שטאַרק פּערנגיענען געהאַט פֿון דיאָ שפּיעלערייען וואָס ער האָט איהר געבראַכט פֿון דער שטאָדט.

אַלס ער האָט מיך ערבליקט, האָט ער דאָס קינד אַרונטער גענומען פֿון זיין שויס, זיאָ אַוועק געזעצט אויף דער באַנק, אונד זיך אויפגעהויבען.
„וואָס איז געשעהען, מיין יונגע?“ האָט ער געפרעגט ערשטוינט, זעהענדיג מיין בעטריעבטעס אונד בלאַסעס געזיכט.

איך — איך — ווייס ניט,“ האָב איך קוים אַרויס געשטאַמלט.
ער האָט מיר געגעבען זיין האַנד אונד עפעס געמורמעלט פֿון גוט עסען, מרינקען אַלטען וויין אונד געהען מעהר אויף דער לופט.
איך האָב איהם אָבער מיטגעטהיילט, דאָס טראַטץ מיין צושטאַנד, מוז איך איהם פּערלאָזען.
ער איז געבליעבען שטעהען שטאַרק ערשטוינט.

איך בין באלד צו מיין בעזונג געקומען, אונד איינגעזעהען, אַז עס איז זעהר אונגעהפליך פֿון מיר איך זאָל אזוי רעדען מיט דיעזען ענדלען גוטען פּריינד.
איך האָב איהם ערקלערט מיט אַ טיכטיגען לינגען, אַז איך מוז צוריק קעהרען אין שטאָדט, אום צו פּערזאָרען זעהר וויכטיגע געשעפטען, וועלכע זיינען מיר נאר פריהער פֿון זיינען אַרויס, וועהרענד מיין שוואַכקייט אונד קראַנקהייט.

ער האָט פּראָבירט מיך אָבערעדען פֿון מיין שריט, בעהויפטענדיג, אַז דיאָ געזונדהייט איז טהייערער פֿון אַלעמען, נאָר איך האָב איהם נאָך אמאל געגעבען צו ערקלערען, וויאָ נויטהווענדיג מיין אַברייזען איז, אונד ער, דער איינפאַכער אונד נויטער, וועלכער האָט יעדען געטרויעט, אפילו לודמילאַן, האָט מיר אויך געגלייבט.

אָבער נאָט ווייס דעם אמת, אַז איך האָב איהם ניט געקענט קוקען אין דיאָ אויגען.

לודמילאַ איז אַוואַנאַונאַ איז דאָן ערשיענען, אונד אַלעקסאַנדער האָט איהר מיטגעטהיילט פֿון מיין ענטשלוס.

„ווידקליך?“ האָט זיאָ געפרעגט, גלייך וויאָ זיאָ וואָלט נאר ניט געדאוּסט דערפֿון, „איהר פּאַהרט שוין אַוועק? דאַכט זיך אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האָט געזאָגט, אַז איהר פּערבלייבט נאָך דאָ אייניגע וואָכען?“

זיא איז געווען א וואונדערבארע ירושפיעלערין. איהר פערשמעלונג איז געווען
דיא העכסטע קונסט וואס איך האב נאך בין דאמאלס בייגעוואָהנט.
אַבער זאָגט צוליב אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש, אום איהם ניט צו מאַכען
פערדעכטיג, האב איך איהר אויך ניט געקענט ענטפערן.
ער האט מיך אָבער גלייך ארויס גענומען פון דער פערלעגענהייט, אונד ער
קלערט דעם ליעגען וואס איך האב איהם געזאגט.
"ווען אזוי" האט זיא דאן ווייטער בעטערקט גלייכגילטיג, "דאן מוז ער דאָך
פאָהרען עס טהוט מיר לייד, מיר האבען זיך דאָ אזוי גוט אַמוזרט."
"זאָרג ניט מיין טהייערע," האט אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש געזאגט צו זיין
פרוי, "ווען איך וועל איהם צו צווייטען מאל פאָקען אין מאַסקווא, ברענג איך איהם
וויעדער אַהער. ער וועט מוזען קומען."
זיא האט געשוויגען אונד איך האב אויך ניט געקענט רעדען קיין
וואָרט.

אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט נאר ניט בעמערקט.
דער ארמער | ער איז געווען פלינד, ער האט נאר ניט געקענט זעהען.
לורמילא האט רעכט געהאט ווען זיא האט בעהויפטעט, אַז ער ווייס ניט קיין
חכמות.

מיין האָס צו איהר איז געווען אזוי גרויס, אַז איך האב מיך געשפירט אינד
שטאַנדע צוזאַמען צו דריקען איהר האַלד, ביז זיא זאָג זיין טויט.
"אַזא קאַמץ דאַרף מען דערווערגען," האב איך מיר געטראַכט. "אַזא
שלאַנג דאַרף מען צערשמעטערן, אונד זיא איז עס דיא פרוי פון מיין עדעלען
פריינד!"

אלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט מיך צוריק געהאלטען ביז צום מיטאג-
עסען.

קודמילא איוואַנגאָווא איז געזעסען ביים טיש אזוי רוחיג אונד אַנשטענדיג,
אַז עס איז נאר ניט געווען צו בעמערקען עפעס אין איהר געזיכט.
מיר אליין איז עס צייטגעווייז פאָרגעקומען, אַז איך האב בלויז געהאט א
פּינסמען חלום, וועהרענד עס האט אין דער ווירקליכקייט נאר ניט פאָר-
סירט.

איך האב מיך אָבער אונטערדעסען דערמאָהנט נאך צו גוט אין דיא
פאָקען, אונד איך האב מיך איבערצייגט, אַז עס איז ליידער ניט געווען קיין
חלום.

„לוי אונפערשעהחמט ו' האב איך מיר געטראַכט

נאָרין עסקו, האט אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש געלאָזט איינשפּאַנען צוויי
נומע בערד מיט אַ וואָגען אונד געהייסען דעם טרייבער ער זאל מיך צו פּוּרען ביי
צו דער אייזענבאַהן.

„איך וואָלט דיך אַרײַן בענלייטעם,“ האט ער געזאגט, „אַבער דוא מוזט מיר
ענטשולדיגען, ווייל איך האב היינט זעהר פּיעל צו טחון.“

ער האט דאָן געבליקט צו לודמילאַן, אונד עס האט אויסגעזעהן, אַז ער וויל
איהר זאגען, זיא זאָל מיך בעגריימען.

איך האב קיין טעות געהאט מיט דיעזען אורטהייל. דען ער האט איהר באַלד
געזאגט :

„לודמילאַ, ווען דוא ווילסט, קענסטו איהם בענלייטען ביז צו דער באַהן, איך
האב דאָך קיין צייט ניט.“

„ניין, ניין!“ האב איך אונטערגעכאַפט ציטערענדיג פאַר דער אידעע. „איך
קען אַרײַן פּאָהרען.“

אַלעקסאַנדער דימיטריעוויטש האט אויסגעזעהן זיך צו געפינען בעליידיגט
פון מיין ענטזאגונג.

ער האט דאָן געשוויינען.

איך האב איהם געגעבען דיא האַנד, זעהענדיג, אַז דיא פּערד זיינען שוין
איינגעשפּאַנט.

ער האט מיר געוואונשען אַ גליקליכע רייזע.

לודמילאַ איזאנאָונאַ איז אונטערדעסען אויך צוגעגאַנגען, אונד אויסגעײ
שטרעקט איהר האַנד. איך בין געוון ענטשלאָסען זיא צוריק צו שטרעסען מיט
פּוראטמונג. נאָר אַ בליק אויף אַלעקסאַנדער׳ס אויגשולדיגעס געזיכט, האט באַלד
געענדערט מיין ענטשלוס.

איך האב איהר געגעבען דיא האַנד, אונד איך האב געשפּירט גלייך וויא
איך האב ערגריפען אַ גיפּטונג שלאנג.

„פּאָהרעט געוונדערהייט,“ האט זיא געזאגט זעהר גלייכגילטיג אונד מיט
גרויסען ערנסט.

איך האב איהר ניט געענטפּערט אונד איך האב פּרייא אויפגעאַמפּהעמט, ווי
איך האב בעפּרייעט מיין האַנד פון איהרער.

איך האב דאן ערפליקט טאניא'ן, צו וועלכער איך האב מיך אָגעבוניגע אונד אָבערעסט א קוש אויף איהר שמערען.
 לודמילא איוואַנגאָונא, וויא עס שיינט, האט אויסגעזעהען צו זוכען א גיך לעגענהייט מיר צו קענען קוקען אין געזיכט, אָהנע זיא זאָל בעמערקט ווערען פון איהר מאן.

צו דיעזער צייט איז אלעקסאנדער צוגעגאנגען צום טרייבער אונד איהם וואַהרשיינליך עפעס געפרעגט.

לודמילא האט ערנריפען דיא געלעגענהייט אונד מיר געקוקט גלייך אין גיך זיכט. אויף איהרע ליפען האט זיך אָגעשפיעלט יענער שפאָטישער שמייבער, וועלכען איך האב געזעהען לעממעט גאכט.

„דומקאָפּ!“ האט זיא געמורמעלט הויך גענוג אום איך זאָל זיא הערען. אין דיעזען וואָרט איז געלעגען א וועלט מיט פטראכטונג.

איך האב אָגעזעהענדעט מיין געזיכט פון איהר אונד בין אויך צוגעגאנגען צום וואָגען, וואוהין איך האב מיך שנעל אריין געזעצט אום לויז צו ווערען פון איהר געגענווארט.

איך בין צוועק געפאָהרען צוריק נאך מאַסקווא, אונד צווי האב איך פערלאָזען יעם פלאַטץ וואוהין איך בין געקומען מיך קורירען.

אונד וויא בין איך צוריק געקומען?

יא, מיין צוריק קעהרען איז געווען מיט פיעל מעהר שעדליכער אויפֿגענונג פערבונדען, וויא מיין אָברייזע.

אפשייא אונד פעראַכטונג צו דער גאַנצער וועלט, אונד איבערהויפט צו פרויען, האט זיך אין מיר ענטוויקעלט אויף דער העכסטער שטופע.

איך האב זייא אלע פעראַכטעט פון דער טיעפֿקייט פון מיין זעלע. דאס גיך זענען עהרעך געפיהל צו זייא, איז פון מיר גענצליך פערשוואונדען, אונד איך האב פעראַכטעט איינע וויא דיא אנדערע פיר בעסטיעס.

מיין לעבענסגאנג, האב איך אינטערדעסען שוין מעהר ניט געקענט וועקסלען. יא געוואָהנהייט צו לומפערזייא אונד בעסטיאלים צום האט צוריק געקעהרט, אונד איך האב מיך וויעדער אריין געוואָרפען אין קאָבענדען ים פון תאוה, וויסענדיג, און איך האב אין דער פרוי ניט מעהר צו אַכטען דיא ריינהייט אונד אונשולד.

איך האב זייא אלע בעטראַכטעט פיר גיערדיג אונד פערדאָרבען, אונד...

איך האב אָבער דיא פרויען דאָך ניט געקענט פערדאמען, ניין, זאָגאר פיר מיר זעלבסט, האב איך אויך געפונען א פערטהיידיונג.

„ניט איך אונד ניט זיין זיינען שולדיג,“ האב איך מיר געטראכט. „שולדיג איז נאָר אונזערע געמיינע אונד ניעדריגע ערציהונג, וועלכע לערנט אונז ניט וויא צו אונטערשיידען פון דאס וואהרע גוטע אונד דאס וואארע שלעכטע. שולדיג אין דעם איז אונזער ערציהונג, וועלכע בעשטעהט אויף שווינדעל אונד בעטרוג. לודמילא אייוואנאָווא, אנשטאט זיך אַרונטער צו געהמען א מוסר פון דער בעסערער קלאסע, האט זיא גערופען דיא אויסגעלאסענהייט — בילדונג.

איך בין בייא איהר אין דיא אויגען ניט געווען גענוג געבילדעט, כדומן איך האב איהר ניט געוואָלט נאכגעבען איהר בעסטיאלישען וואונש. דאָ לענט דאס גאַנצע אונגליק!

איך האב פערשטאנען, אז איך זינק אלץ טיעפער אונד טיעפער; סערפערליך אונד מאַראליש. אָבער אום דיעזעס צו פערמיידען, האב איך געמוזט אומווענדען מיין גאַנצען לעבענס־וואונדעל, אונד... אָבער וויא איז דאס אלעס שוין געגליק געווען!

וואַסילי ניקאָלאַיעוויטש'עס שלום־ערקלערונג.

ווען וואַסילי ניקאָלאַיעוויטש איז פערטיג געוואָרען מיט דער פאַרלעזונג, איז ער געוואָרען זעהר אויפגערעגט. מיר, אלע אַנוועזענדע, וואס האבען בייגעוואָהנט דיא פאַרלעזונג, זיינען געווען ערנסט אונד פערטראכט.

„דערמיט ענדיגט זיך דיא ערצעהלונג,“ האט וואַסילי געזאגט אוועק לעגענדיג דיא פאַפירען אויף'ן טיש, אונד זיינע הענד האבען געציטערט. „עס וואָלט מיר זעהר שווער געווען דאס נאך אמאק פאַרצולעזען. עס ריהרט מיך זעהר, איבערהויפט ווייל איך ווייס, וויא דער אונגליקליכער איז נאכהער געשטאַרבען.“

דער איינדרוק אויף אונז אַלע פון דער ערצעהלונג, איז געווען א שמערצ־האַפטער. מיר זיינען אָבער אונטערדעסען נייגעריג געווען צו הערען וויא אזוי דער אונגליקליכער סטודענט, נאכדעם דיא ריינהייט פון זיין זעלע האט אזא טרוימף עררייכט, וויא ער איז וויעדער געפאלען אונד געזונקען ביז צום אָבגורנד.

„ער איז געשטאַרבען, וויא איך האב שוין געזאגט,“ האט וואַסילי ניקאָלאַיעוויטש אָנגעפאַנגען, „פון דער שוינדוכט. יא, עס איז געווען דיא שוינדוכט.“

אבער איז ער ווירקליך געשטארבען פון דיעזער קראנקהייט * אט דאָ ליענט דער
הונד בעגראַבען,

ווען דער אונגליקליכער איז געקומען נאך מאַסקוואַ שטודירען, איז ער געווען
א פרישע בלום נאָך מיט דער טהוי פון דער פרויער אונד געזונדער נאטור. זיינע
לונגען זיינען פיעללייכט דאמאלס געווען נאך אזוי שטארק, אז דער בעסערער ארצט
וואָלט ערקלערט, אז צו זיין קען זיך גאר ניט געהען קיין שווינדזוכט. ער האט
דיעזע מעכטיגע לונגען אָבערשטאבט. נין, ער האט זיין ניט אָבערשטאבט יודן
וועגן עסען, נאָסע וואָהנונג אונד דורך א צופעליגער קראַנקהייט. ער איז געווען
פולקאמען געזונד אונד שטארק. אָבער ער האט אָנגעפאנגען צו פיהרען א לעבען
וויא ער האט געזעהען פון אנדערע סטודענטען. ער האט געלופט וויפיל עס איז
אויס נאר מעגליך געווען.

דערביי האט איהם זיין מעכטיגע קערפערליכע זעלבן דעם אנשטויס
צו מער אופגענונג וויא א שוואכער, אונד ערהאלטענדיג גענוג נעך פון זיינע
עלמערן, האט ער באַר זיך געזעהען געזעכט אלע טהירען וואס פיהרען צום אָבגורנד
אונד ער איז געגאנגען.

פריער האט דאס געווירקט איבער זיין אָלגעמיינער קערפערליכער קראפט,
דאן אויף זיין געהירן, אויף זיין געמיטה, אונד צום שלום, האט ער אזוי אָבערשטאבט
זיינע לונגען, אז ער האט זיין אונטערוואָרפען צו שווינדזוכט.

עס שיינט, דאס וועהרענד ער איז געווען אויף אלעקסאנדער דימיטרעו
דימיטריעו נומ, זיינען זיינע לונגען שוין געווען שטארק אָנגענריפען. ער האט נאך
דאמאלס געשפירט א שמערץ אונד א וועהטאג אין זיין ברוסט. אָבער, עס איז
קיין צווייפל, דאס ער האט זיך נאך געקענט רעמען ווען ער וואָלט אומגעוואָנדענט
זיין לעבעס־באָג.

ער האט צוריק געקעהרט נאך מאַסקוואַ א מאַדאלישער מענש. ער האט
בעוועזען, אז מיר מענטשן, פון דער ריינער נאטור, זיינען ניט אזוי מערדאָרבען וויא
דיא געוועלשאפט מאַכט אונז. אָבער מיר ווערען מערדאָרבען פון דיא אומגעבונגען.
דאס הייזיגע פאמיליע־לעבן פון אלעסאנדער דימיטריעוויטש, האט אָנגעהירט
דיא סטודענט אין זיין זעלע, דורך דער אונשולד פון דער קליינער מאַניא.

ער האט בעוועזען א נרויסע העלדענטהאט דערמיט וואס ער האט בער
קעמפט זיין מערדאָרבענע געוואָהנהייט. פיעלע פון אונז, וואָלטען פיעללייכט ניט
געסענט איבערשמעהן אזא נסיון.

„אָבער זײענדיג וויעדער אין מאַסקוואַ, איז ער וויעדער געקומען אין בעריהרונג מיט דער אַלטער געזעלשאַפט, מיט דיא זאַלע אומגעבונגען, אונד, מערקווירדיג, אין מאַסקוואַ האט ער מעהר ניט געפונען יעמאנדען וואס זאָל בעריהרען דיא גוטע סטרוקע אין זײן זעלע, אום איהם אָבציווענדען פון דעם וועג וואס פיהרט צו פערדערבען.

„אין געגענשהייט, ער האט געפונען אַזוי פיעל געלענענהייט צו דער קומפעידייט, אז ער איז וויעדער אריין געפאלען אויף אַזוי ווייט, דאס ער האט זיך מעהר ניט געקענט רעמען.

„ער האט פערבראכט זײן צײט אין דיא קרעטשמעס, אין דיא פעררופענטמע חיזער, געטרונקען, געוויפען אונד פערקעהרט מיט אלערלייא פרויענצײמער, וועכע זײנען איהם נאָר ענטקענען געקומען.

„יא, ער האט ניט בעדארפט האבען, אז יעמאנד זאָל איהם זאגען, דאס ער פערלירט זײנע לונגען. ער האט דאס אליין געוואוסט.

„ער האט נאנץ גוט געוואוסט, אז ער זינקט אונד זינקט; אז זײנע פונען ווערען שוואכער אונד טראנקער, אונד ער בליקט דעם טױט אין געזיכט.

„דענקט גיחר, אז ער האט זיך געקאזען זינקען דערפאר ווייל ער האט פעהאסט דאס לעבען? ניין, ניין, ער האט דאס לעבען נאר ניט פיינד געהאט. אין געגענשהייל, ער האט געוואָלט לעבען, געוואוסט, אז זײן בענעהמונג פיהרט איהם צום קבר, אונד טראַכט דעם האט ער פאָרטגעזעצט זײן ארט לעבען. ער האט פאָזיטיוו געוואָלט אומווענדען דעם גאנג, אָבער ער האט ניט געקענט. אין מאַסקוואַ איז איהם מעהר ניט געקומען צו דער האנד אַזא טאַניא, וואס זאָל אויף איהם ווירקען.

„שוואַך אונד אויסגעמאטערט, האט ער זיך געמוזט הינגעבען צום טײפעל פון לוסט אונד אויסגעלאסענהייט, אונד ער האט וואַכענלאנג ניט געדענקט אפילו אויב ער טהוט אונרעכט. אַזוי פיעלע אַנדערע טהן דאָך אויף דאס זעלבע.

„דאן זײנען זײנע לונגען געוואָרען קראַנק, זעהר קראַנק, אונהייכלבאר. דאמאט האט איך מיט איהם געשלאָסען בעקאנטשאַפט.

„דאס וואס דיא געזעלשאַפט האט איבער איהם ניט געקענט ווירקען, האט

ענדליך געוויקסט דיא שווינדזוכט. דער מלאך-המות, ווען ער האט איהם צום ערשטען מאל פעסט אָנגענומען ביים קארק אונד איהם איינגעראטט אין אויער: „דוא מוזט שטארבען!“ — דיעזער האט איהם צו זיין בעזונג גע-בראכט.

„דיא ווערטער: „דוא מוזט שטארבען!“ האבען איהם אויסגעניכטערט אָבעקיהלט אונד געבראכט צו זיין פערשטאנד. ער האט צוריק געקעהרט צו דער שטופע פון זעלבסט-בעהעררשונג, אונד איינגעזעהען, אז דער וועג צו בעסטיא-ליכעם, איז אויך דער וועג צו א פריהען קבר, אָבער עס איז שוין געווען צו שפעט.

„צו שפעט!“ יא, צו שפעט האט זיך דער אונגליקליכער אַרום גע-תנהען.

„דער מלאך המות האט נאך צוגעלענט צו דיא ווערטער „דוא מוזט שטארבען!“ אויך דאס וואָרט „זאָפּאַרט!“ אונד דיא חורבה וואס איז איבערגע-בלעבען פון איין אמאליגער מעכטיגער געביידע פון מענליכער קראפט, האט אויפ-געציטערט וויא דער קערפער פון איין אָקס, נאכדעם וויא דאס מעסער האט אָבעשניטען זיין האַל.

„פערלירען!“ האט עס געקלונגען אין זיינע אויערן אונד ער האט גע-שוידערט. דאן האט ער שוין אויך אויפגעהערט צו שטודירען אונד זיך אונטערגעבען צו זיין שיקזאל.

„איך קען מיך עראינערן אן זיינע ווערטער וואס ער האט צו מיר איינגאָל געזאגט:

„יא, ברודער, איך האב מיך ניט געקענט מעהר בעהעררשען. ווען איך האב געקענט, איז עס שוין געווען צו שפעט. קעמפפן מוז מען, ווען עס איז דאָ קרעפטן, נאכדעם איז עס פערלירענע מיה. יעדענפאלס, העלפט שוין יעטצט קיין קלאַנען. איך זעה מיין שיקזאל פאר דיא אויגן. איך מוז שטארבען. דיא פראגע אויב איך האב עס מיר פערדיענט, איז איבריג. איך שטאַרב ניט דורך מענשליכע הענר, זאָנדרען דיא נאַטור האט. מיך קען אורמטייגט צום טויט, אונד דיא נאַטור איז אימער גערעכט. אין פערנלייך צו מיין פערברעכען, איז דיא שטראפע נאך זעהר מיך. איך בעגרייף, אז איך וועל שוין פיעל ניט לעבען. איך שפיר מיינע ביידע לונגען געלעכערט, אויסגעהוילט, צערייסען אונד... נאך א פאאוי לעכער, אונד אַלעס איז פאָראַיבער. דיא שווינדזוכט באַקטערען אַרבייטען

שנעל, אונד צס איז נאָד א פראַגע פון טעני, העכסטענס פון וואָכען. דאָן וועל איך זיין טויט, אונד איך וועל רוהען אין שויס פון דער מוטער ערד, וואו מען קען שוין ניט בענעהען אזוי פיעל פערברעכען. אַנדערע וועלען קומען אויף דעמוזעכען וועג וואו איך בין געגאנגען, אונד זייא וועלען אויך פאלען"...

"ער האט שמערצהאפט געשמייכעלט אונד איך האב געשוויגענען. איך האב איהם גאר ניט געהאט וואס צו ענטפערן.

"צווייפּעלט איהר, אז ער וואָלט געקענט גערעטעט ווערען? איך בין זיכער, אז מיט 4 אָדער 5 מאָנאט צוריק, האט מען איהם געקענט רעטען. ער האט נאָר בעדאָפט האבען א פונקט וואו זיך צו שטימטען. אָבער וועניג פון אונז האבען אזא שטימט־פונקט 1 דערפאר מוזען מיר פאלען אונד זינקען אין טיעפען אָברונד.

"אין דיעזען מענשען האט מיך הויפטזעכליך געריהרט אונד עס ריהרט מיך נאך, דיא צוזאמענטרעפונג פון ליידענשאפט אונד גוטע מעלות. אָבער ביידע זיינען אין איהם געווען מעכטיג אונד שטארק. דיא פערדאָרבענהייט האט אונטערדעסען געהאט מעהר שטימע אונד איז אַרויס דיא זיענערין. וועהרענד דיעזען קאמפף זיינען צערשמעטערט געוואָרען זיינע לונגען.

"רופט איהר דאס, אז ער איז געשמאָרבען פון שווינדזוכט? ניין אינד טויזענד מאל ניין! ער איז ניט געשמאָרבען פון שווינדזוכט. איהם האט גער טוימעט דיא ערציהונג, דיא געזעלשאפט אונד דער גרעסערער טהייל פער דאָרבענהייט.

"ער האט אליין גאַנץ גוט געוואוסט, ווער עס האט איהם געטוימעט אונד ווער זיין מלאך המות איז געווען.

"אין א טאָג האט ער מיר געזאגט אין א הערצירייסענדען מילדען טאָן: "איך האב געזוכט נאך א טאָניא, אין מיינע רוהיגע מאָמענטען, אָבער איך האב זיא ניט געקענט געפינען."

"ארמער אונגליקליכער! דוא האסט געקעמפט אונד ביסט געפאלען! פיעלע אַנדערע קומען דיר נאך! עס איז דיא קראַנקהייט פון אונזער געזעל־שאפט!"

וואסילי ניקאָלאיעוויטש איז געברעבען שטיל, אונד עס איז ענטשטאַנדען א קורצע דעבאַטע דאָריבער. דאָן האבען מיר געזעהען, אז עס איז שוין גאלד טאָג אונד יעדער איז זיך אַוועק אהיים.

שוין ערשיענען אין בוך-פארם

דער בעריהמטער ראָמאַן

די שעהנע אראבעללא

— פון —

קאמול מענדעס

וועלכער איז געווען געדרוקט אין פאָרווערטס' אין פאָרמועצונגען, און
האט געמאכט די גרעסטע סענסישאַן צווישען
דעם גאנצען לעזע-פובליקום.

דער ראָמאַן, די שעהנע אראבעללא, איז זעהר אינטע-
רעסאנט און שפאנענד צוליעב די ווילדע האנדלונגען וועלכע קומען אין
איהם פאָר, און אלע וואס האבען דעם ראָמאַן געלעזען אין פאָרווערטס'
וועלען אויך מיט פערגעניגען דעם ראָמאַן וויעדער לעזען אין בוך-פארם.

דער ראָמאַן, די שעהנע אראבעללא, איז פראכטפאָל
געדרוקט אויף שעהנעם פאפיר און איז געפאסט אין א פינעם קאָווער.

פרייז 25 סענטי.

אז בעקומען ביי אלע בוכהנדלער, ווי אויך ביי די פערלענער:

HEBREW PUBLISHING CO.,

83-85-87 Canal Street,

New York

דער אשמודאי

— פון —

לעאניד אנדרעיעוו

איבערזעצט פון מ. קאמין.

דיזע דראמא איז די גרעסטע קונסט-ווערק וואָס איז בעשאַפֿען גע-
וואָרען אין דיווען יאהר-הונדערט, עס איז אַ ווערק צו לערנען און שמודי-
רען ערהאבענע געדאַנקען, פּילאָזאָפּישע אָבסאָנדלונגען און אירדישע נוי-
גונגען. אין אלעס איז ווי מיט אַ עלטער פּערדעקט אום דער לעזער אָדער
דער צושייער וואָל נים מיט אַמאָל פּערבלענדעט ווערען פון די גלענצענדע
און שמאָהלענדע הערליכקייט וואָס לייענט אין דיווער ווערק.

דער אשמודאי וועט פון אָנפאַנג פיר דעם לעזער זיין אַכטעל
שווער צו פּערשטעקן אָבער אַז ער וועט האָבען דורכגעלעזען די ערשטע
סצענעס פּאַרזוכט וועט ער דאָן שמופענווייז אָנפאַנגען צו פּערשטעהן
און בעגרייפֿען די נוואַלדיגע קינסט און קרויטיק וואָס לייענט בעהאַלמען
אין דיווער ווערק. און אזוי ווי אַ מאַנעטישע קראַפט וועט איהם ציהען צו
לעזען אלץ זייטער זיין ווייטער צו דערגרייכען די טיעפסטע געדאַנקען
וואָס דער פּערפאַסער האָט געוואָלט דורכפֿיהרען.

דער אשמודאי איז ערשט מיט אַ יאָהר צוריק ערשינען פון
פּערפאַסער'ס פּערער אין אין דיווער קורצער צייט איז עס שוין איבער.
זעצט געוואָרען אין אלע וועלט-שפּראַכען און האָט געמאַכט די גרעסטע
סענסיושאַן אין אלע וועלט טהיילען, עס איז אויפגעפיהרט געוואָרען אין
די גרעסטע טהעאַטער-טעמפלען און איבעראַל האָט עס געמאַכט דעם
גרעסטען ערפּאָלן.

דער אשמודאי וועט איך קרצליך אויפגעפיהרט ווערען אויף
דער אירישער ביהנע פון די ליפּצין טהעאַטער קאָמפּאָני
און וועט איך זיכער האָבען דעם זעלבען ערפּאָלן.

דער אשמודאי איז פּיין געדרוקט אויף אַ שעהנעם פּאַפּיר און
געפאַסט אין אַ פּראַכטפּאָלען קאָווער.

פּרייז 25 סענטי.

HEBREW PUBLISHING COMPANY,
88-86-87 Canal Street,
New York.

א קאלעקציען אידישע מוזיק

(פון) —

א. גאלדפאדען ז"ל, זיגמונד מאגולעסקא, ה. רוסאטמא, פערל-
מוטער און וואהל, מ. רומשינסקי, לואיס פריזדעל,
יוסף ברוידא, א. ז. וו.

איינגעמחיילט אין 3 סעריעס

יעדער סעריע ענטהאלט פון 30 ביז 40 נומערען און קאסט רע-
גולאר פון 5 ביז 6 דאלאר 8 סעריע

פיר בליוז I דאלער א סעריע.

אלס

יובילעאום פרעמיום

לעזט אין די נעכסטע פיידזשעס דעם אינהאלט פון די 3 סעריעס
און קלייבט אייך אויס וועלכע סעריע איהר ווילט.

היפרו פאפליטינג קאמפאני

85-88 קאנעל סמריט, ניו יארק.

אלענדארפ'ס מעטהאדע

פון אלכסנדר הארקאווי

איז א ניצליכער בוך גרינדליך אויסצולערנען די ענגלישע שפראכע.
א בוך פון 600 זיימען.

זיין ריכטיגער פרייז אין אלע שפראכען איז 3 דאלאר,
אין אידיש — נור \$1.25

אלענדארפ'ס מעטהאדע איז אנערקענט אין דער גאנצער וועלט פיר דיא בעסטע, ווייל דיא פראקטיק האט בעוויזען, דאס זיא איז זעהר לייכט און גוט פיר יעדען וואס וויל זיך אויסלערנען דיא ענגלישע שפראך אהן א לעהרער.

אלענדארפ'ס מעטהאדע

איז אויף אזא ארט, דאס דיא שפראך איז איינגעטהיילט אין לעקציען, אין יעדער לעקציע קומען פאר ווערטער, געשפרעך און גראמאטישע רעגעלען.

פאר דיא לעקציען קומט א בעזונדערע אבטהיילונג צו לערנען זיך לעזען און שפילען. אום די ווערטער און גראמאטישע רעגעלן זאלען מעהר פערשטארקט ווערען אין דיא געדאנקען, ווערען אים ענדע פון יעדען לעקציען געגעבען שטיקער לעזע-שטאף צום איבערזעצען. דיא זעכצע פון דיא שטיקער לעזע-שטאף, זיינען צוזאמענגעשטעלט פון דיא ווערטער, וואס זיינען פריהער פארגעקומען. דער לער-לינג וועט זיי קענען איבערזעצען. יעדע שטיק לעזע-שטאף טראגט א נומער.

צום לעהר-בוך קומט א בעזונדער בוך, א שליסעל, וואס ענטהאלט דיא ריכטיגע איבערזעצונג פון יעדען זאץ. די איבערזעצונגען זיינען בעזייכענט מיט די זעלבע נומערן וויא די שטיקער לעזע-שטאף בייא דיא לעקציען; דער שיללער קען אלזא מיטן שליסעל אפשטימען אויב זיין איבערזעצונג איז ריכטיג אדער ניט.

אלענדארפ'ס מעטהאדע איז איינגעטהיילט אין

78 לעקציען.

דיא אבטהיילונג צו לערנען זיך לעזען, איז זעהר פראקטיש. דיא רעגעלן ווערען ערקלעהרט איינפאך און דייטליך. אין דיא לעקציען ווערט געגעבען דיא אויס-שפראכע פון יעדען ענגליש ווארט מיט אידישע בוכשטאבן.
דאס בוך ענטהאלט איבער 600 זיימען אין גרויסען פארמאט און עלעגאנט געבונדען.

פרייז 1.25 דאלאר.

צו בעקומען בייא אלע בוכהענדלער, וויא אויך בייא דיא

Hebrew Publishing Co., 83-85 Canal St., New York.

די ווייסע שיקלאווין

א. וואלאמארעווסקי

וועלכע ווערט געשריבן מיט גרויס ערפאלג אין ליפצין מהעאמער.
איז די גרעסטע דראמא אויף דער אידישער בינהע.
די אינטערעסאנטע און געפאנענדסטע האנדלונג פיר מהעאמער בעזוכער.
דער בעסטער מוסר פיר יונגע מיידלעך און אנערפאהרענע פרויען.

דער מושעט איז זעהר רייך אין ערהאבען און אזוי ווי אלס ווייסע
שקלאווין ווערט געשריבן פון אזא קינסטלערין ווי מאדאם ליפצין
האט עס ארויסגערופען א שטורם צווישן דעם נאנצען אידישען פובליקום,
דער מהעאמער איז נאך ווי נאכט געפאקט און טייערסט מוז מען קויפען מיט
עמליכע וויסען א הער, פאטערס געהען מיט זייערע טעכטער און מענער
זייערע פרויען און געהען זעהן דיעזע וואונדערבארע דראמא אין ליפצין
ט ה ע א מ ע ר, אום צו זעהן און בעגרייפען די פאלגען פון א לעבען פון
שאנדע און דך אויסצוהווען פון די ווייסע שקלאווין-הענדלער וועלכע זי-
בען אריינגעצויגען אין זייער געזי יונגע מיידלעך און אינערפאהרענע פרויען.

די ווייסע שיקלאווין

איז א מיסטערהאפטע קריטיק און איז אזוי שמארק און ריהרענד
דאס ווי שמארק אייערע גערווען זאלען ניט זיין קענט איהר זיך ניט צו-
ריקהאלטען פון ניט צו פערניסען טייערע טרעהרען.

אם דיעזע שמארקע דראמא פיר וועלכע אלע קריטיקער בייגען די
קעפ און מווען צוגעבען אז זי וואס איז נאך אויף דער אידישער בינהע
ניט אויפגעפיהרט געווארען, איז יעצט ערשינען אין איין ערצעהלונגס-
פארמע און קאסט

בלויז 5 מענט.

צו בעקומען ביי אלע בוכהענדלער ווי אויך ביי די פעללעכער

HEBREW PUBLISHING COMPANY,
83-85-87 Canal Street, New York.